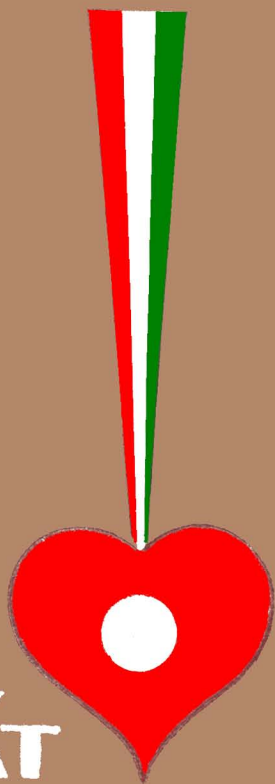

MAGYAR VAGYOK

IRTA:
SZIVÓS DONÁT

KORDA·R·T·KIADÁSA·

SZIVÓS DONÁT:

MAGYAR VAGYOK!

**BUDAPEST, 1943
KORDA R. T. KIADÁSA**

Két kis szürke magyar:

Édesanyám és Édesapám

emlékének,

kik 17 gyermekükkel szolgálták alázatosan

a 20 milliós magyarság gondolatát.

Előszó

Szinnyei Merse Jenő, magyar kultuszminiszter 1942 októberében ezt mondta Erdély pedagógusainak:

„Tervszerűen erősíteniünk, támogatnunk kell a nemzet lelkét. Különb és öntudatosabb magyarokat kell nevelniünk, ha nem akarunk elveszni a viharban.”

Majd pedig:

„A magyar öntudatra való nevelést már a kisdédóvodában és a napközi otthonokban meg kell kezdeni... A közép- és középfokú iskolákban el akarom mélyíteni a hungarológiai oktatást és nevelést... Ez a legbiztosabb útja annak, hogy az új nemzedék töretlen magyar hűséggel és öntudattal lép majd ki a gyakorlati életbe...”

Én minden tekintetben szívemen viselem a magyar nevelők sorsát, de ugyanakkor azt kérem és kívánom tőlük, hogy ne csupán hivatalnokok legyenek, hanem hitvallók is.”

Hitvallásnak készült ez a könyv. Egy magyar nevelő hazánk nehéz napjaiban tollával is engedelmeskedni akar a magyar közoktatásügyi miniszter magyarmentő és magyar öntudatnevelő terveinek.

Azért adom ezt a könyvet a már érettebb magyar fiatalság kezébe, hogy olvasása közben

1. lássák meg a magyar értékeket, és legyenek mindig boldogok és büszkék, hogy az Isten magyaroknak teremtette őket.

2. De megmutatom nekik azokat a veszélyeket is, melyek veszélyeztethetik a magyar öntudatot és a magyarságot. Ezeket a nehézségeket azonban egy magyar nevelő féltő szeretetével világítom meg, — és azért — hogy minden magyar fiatalban fölkeltssem a magyarságért való egyéni felelősség tudatát és felkészítsem őket a magyar értékekért vállalandó harcra.

3. A könyv harmadik részében a mostani ország-építő fiatalságnak szeretném megfogni a kezét, hogy igazi, öntudatosan magyar jövőépítésre tanítsam.

Ha a magyar fiatalok ebben a könyvemben is észreveszik, hogy a lapok mögött egy fiatalságot szerető magyar áll, aki a mostani fiatalságot öntudatosan magyarnak és magyarságáért mindig harcrakész, istenfélő hősnek akarja nevelni, akkor azt hiszem, nem volt kár megírni ezt a könyvet, mert ebből a könyvből tiszta hazaszeretetet, harcos magyar öntudatot és Istenhez, Hazához való áldozatos hűséget tanulhat...

Adná meg ezt a jó Isten!

Budapest, 1943 január.

A SZERZŐ

I. RÉSZ:

**MAGYAR ÉRTÉKEK
KINCSESHÁZA**

A keresztényüldözések korában történt.

Egy, már keresztény római anya elvitte kistiát a mártír-apa sírjához a katakombába. Megállnak a vértanú-apa sírja előtt. Az édesanya, mintha imádkoznék, így kezd beszélni a fiával:

— Fiam! Nézd, ez édesapád sírja... Jézusért halt meg... Ne sirasd... A szenteket nem kell megsiratni... A te apád pedig szent, hiszen a véres halálát szerette Jézust.

Légy boldog és büszke: Egy szentnek a fia vagy...

De meg kell mondanom édesapád végrendeletét is:

Meghagyta nekem, hogy már mint kisgyereket gyakran hozzalak el téged a katakombába, hogy itt a vértanúk, a szentek sírjainál tanulj meg élni. Édesapád a vértanúhalálát szerette Jézust. Neked is szeretned kell, ha kell, a vértanúhalálát. Édesapád szent volt, és az volt a végső akarata, hogy te is úgy élj, hogy szent lehess.

Az édesanya elhallgatott. De a fiú megszólalt:

— Édesanyám, emelj fel!

Mikor az édesanya felemelte a gyermeket a mártír-apa koporsójához, a gyermek áhítattal megcsókolta a vértanú sírját és csak ennyit mondott:

— Édesapám! Értem a végrendeletet — és méltó leszek hozzád.

*

A könyv ezen első részében szeretném elvezetni az egész magyar fiatalságot — nem egy mártírsírhoz,

hanem az örökké élő magyar értékek kincses-házához.

Szeretnék lélekben felemelni én is minden magyart a magyar értékek világába és ezt mondani neki:

— Fiam! Szentek unokája vagy te is... Magyar szentek unokája... Nézd, mennyi kincset hagytak rád magyar őseid... Értékes, csillogó magyar faji értékeket...

Én most megcsillogtatom előtted e drága magyar kincseket, de nem azért, hogy gögösen elbízod magad, hanem azért, hogy magadévá tedd ezeket a kincseket: Légy a magyar hősök méltó unokája.

És még valamiért:

Azért, hogy ha majd nehéz lesz magyarnak lenni,... ha majd veszélyben forognak a magyar értékek,... ha majd kételkedni tanítanak abban, hogy megérdemli-e a magyar, hogy új ezredévekre helyet kapjon a nap alatt,

...akkor menekülj vissza az ősmagyarok hagyatékához... Légy magyarabb magyar... Légy büszke magyar, mert — jól jegyezd meg: — sohase lehet szegény annak a népnek a fia, akire az ősök oly drága kincseket hagytak, mint tereád, — és mert sohase lehet gyáva áruló az a magyar, aki megbecsüli a magyar hősök drága hagyatékát: a magyarság csillogó faji kincseit.

Magyar hivatástudat

Aki nem békatávlatból nézi egy nemzet életét, hanem századokban és évezredekben figyeli a népek történetét, az nem kis meglepődéssel veszi észre, hogy egy nép, egy nemzet akkor öregszik meg igazán, ha a fiaiból kiveszett az a tudat, hogy *egy nép élete nem merülhet ki az élet és halál szabályos váltakozásában*, — és így az életének vigadva vagy sírva való továbbvonszolásában — *hanem egy népnek akkor van joga a léthez, ha mindenegyres tagja érzi: A történelemnek célja van a népemmel. A nemzetem pedig azért él, hogy a történelmét — tudatos munkával — igényei és célja szerint formálja.*

Ha ez a tudat kivész egy népből, és csak él, de maga se tudja, miért, akkor kezdődik az öregezés, — és utána jön a kegyetlen felszámolás: Kevésnek találtattál... Add át a helyedet a fiatal, élni akaró és ezáltal történelmet csináló népnek.

Vagy talán nem ezt mutatja az emberiség története?

Egyiptomban a fáraók ezer éveken át gúlákat építettek és milliók szolgáltak egynek... Ma már a múzeumokban nézzük a fáraók múmiáit... Egyiptomban pedig (egy letűnt kultúra monumentális emlékei körül) idegen uralom alatt ültet gyapotot a fellah...

És miért?!...

Makedón harci kocsik robogtak India felé és a világ ura volt Nagy Sándor...

Ma már csak a tőle alapított városok neve emlékeztet erre a világbirodalomra...

És miért?!...

Róma parancsolt az egész világnak — és a civis Romanus élte a római nép hivatását, melyet ihletett szavakkal Vergilius fogalmazott meg az Aeneis VI. 847—853. soraiban:

Lehet, hogy más népek jobb szobrászok, mint a római... Elhiszem, hogy más népek jobb szónokok és többet foglalkoznak a tudománnyal.

*Tu regere imperio populos, Romane memento
— haec tibi erunt artes — pacique imponere morem,
parcere subiectis, et debellare superbos.*

A római népnek az a hivatása, hogy hatalommal kormányozza a népeket,... hogy törvényt szabjon a világnak,... hogy jól bánjon a (birodalmában élő) meghódított népekkel, de kegyetlenül igázza le azon gögös ellenségeket, akik az Imperium Romanum megdöntésére törekszenek.

Amíg élt ez a fönséges hivatástudat a rómaiban, a világ ura volt a civis Romanus. De mikor Róma fiaiban elhalványult a római hivatás vezérlő tudata, az utolsó római sírhatott az Imperium romjain...

*A magyarság — bár sohasem volt világura-nép
— már kibírt egy ezredévet Magyarországon, ugyanakkor, mikor a vele együtt Nyugat történelmébe induló népek már elkallódtak ezen egy ezredév alatt is.*

Miért nem tűnt el a magyarság is ezen első ezredév alatt? Mi volt annak az oka, hogy míg más (talán nagyobb és erősebb) népek leszerepeltek mint önálló népek, a magyar bírta a létért való harcot?!

Mi kis népként indultunk, és történelmünket

legnagyobbrészt társtalan kisépneként verekedtük ki magunknak. Tehát nem a számszerű nagyság őrzött meg bennünket... És nem a véletlen.

Hát mi?!

Az, hogy nem úgy verődtünk össze, mint a cigányok (ha „hordaléknépnek” gúnyolják is történelmünk első képviselőit!), hanem egységes, (primitíven) szervezett népként indultunk az őshazából azzal a hivatással, hogy jogunk van a léthez.

És elindultak őseink, hogy karddal és vérrel jelöljék ki azt a területet, amelyet ma ezer éven át magyarok országának tud a történelem.

Ez az államalkotó és kormányzásra termett nép aztán megszervezte a Kárpátok medencéjében az ősök vérével szerzett, a magyarok kardjával megvédett Magyarországot.

Az újonnan megszervezett állam — bár nyugati minták szerint szerveződött — magyar lett és erős, szervezett és jogi remekmű, úgy, hogy a régebbi nyugati kultúrállamok is irigykedve tekintettek rája.

Ez a kormányzásra született nép pedig, mintha a nagy rómaiaktól tanulta volna a kormányzás művészetét, a kormányzásban is azt tartotta szem előtt, amit a római: Hatalommal kormányozni a népeket... Jól bánni a magyar birodalomban élő idegen fajú népekkel... De megsemmisíteni azt az ellenséget, mely Szent István örökségének, a magyar birodalomnak megdöntésére merne vállalkozni...

Ebből a lelkületből alakult ki a *magyar hivatástudat*, melynek ezek az összetevői:

1. Azoknak, akik még újabb ezredéveket akarnak biztosítani a magyarságnak, érezniök kell azt az erőt, amit a római polgár érzett, mikor büszkén kimondta: *Civis Romanus sum!* — A magyar hivatás-

tudatnak eleme az, hogy minden magyarnak éreznie kell: *A magyar vezetés szerepre hivatott az egész Dunamedencében.* Nem zsarnokai akarunk lenni a Szent István birodalmában elhelyezkedett és országunk körül élő népeknek, de hatalmi súlyunknál fogva urak akarunk lenni saját hazánkban. És olyan ország akarunk lenni a körülöttünk élő népekkel szemben, amivel számolni kell mindenkinek, mert hatalmával is ki tudja kényszeríteni, hogy ne csak quantité négligable-ként kezeljék Európában.

2. A magyar hivatástudat magában foglalja azt a kötelességet is, hogy *minden magyarnak tudatosan dolgoznia kell azon, hogy 20 vagy még több millió magyarral meg lehessen valósítani a magyar birodalmi eszmét.* De ehhez azt is tudnia kell minden magyarnak, hogy ide nem elég az ábrándozás és a délibábkergetés, — kevés a szónoklás és programadás. Ide az kell, hogy minden magyar számára szent kötelesség legyen a maga részéről is munkával, — életadással — tudással és becsületességgel, de ha kell, karddal is munkálni és a megvalósuláshoz segíteni a magyar birodalmi gondolatot.

3. Sőt még valami van a magyar hivatástudatban, — és ez éppen olyan fontos, mint a másik két elem. *T. i. minden magyarban meg kell lennie annak a jogos magyar önérzetnek, hogy a magyar a multban sem úgy koldulta más népektől a független magyar létet, hanem keményen és véresen megharcolt érte, de a jövőben sem kunyeráljuk senkitől a szentistváni birodalom megvalósíthatását, hanem dolgozunk érte, vérünk most is érte a frontokon, és a jövőben is megharcolunk érte hősieken . . .*

Ezt tudni kell minden magyarnak és elsősorban az egész magyar fiatalságnak. Ezt a magyar hivatástudatot ápolni, ébrentartani, fokozni *nemzeti fel-*

adat ... Ezen magyar hivatástudat kikezdőit megfékezni és kiirtani magyar kötelesség.

A német fiatalságba beleverik a német nemzeti öntudatot, és ez a fiatalság úgy jár a világban (még nálunk Magyarországon is), hogy lekiabál róla: „Egy világuralomra hivatott nép fia vagyok ... És mindent elkövetek és feláldozok a magam részéről is, hogy ez a német világuralom megvalósuljon.”

A magyar fiatalság nem ábrándozik magyar világuralomról (még úgy se, hogy Délkelet-Európát nézze a világnak), de olyan öntudattal kell járnia, hogy mindenkivel megértesse, hogy a magyar birodalmi gondolat munkása a mostani országépítő fiatalság, és él benne a magyar jövőért felelős magyar hivatástudat.

Németország nem tűrné meg az országában azokat, akik a német birodalmi gondolatot destruálnák a német fiatalságban. Nem lenne-e jó egy kissé nálunk is körülnézni és elnémitani azokat, akik a magyarokban a magyar hivatástudatot, a magyar birodalmi gondolatot gyengítik? ...

— Hát egyáltalán vannak ilyenek Magyarországon?! — kérdezhetné valaki. — Lehetséges az Magyarországon, hogy *valaki* vagy *valakik* a magyar hivatástudat kiölésére mernének vállalkozni?!

Igenis vannak ilyenek ... Igaz, hogy ezek az ál- vagy gyázmagyarok nem nyílt sisakkal küzdenek, mert akkor talán a magyar hatalomba ütköznének, hanem megbújnak a magyar fiatalság között, és lélekmérgezésük lassan, de biztosabban hat, mint a tiszazugi arzén ...

És mivel érzem a felelősséget, hogy bűnt követnék el fajom ellen, ha nem mutatnék rá a magyar fiatalság előtt a magyar hivatástudat gyengítőire, ezért ráreflektorozok egy-két szóval ezekre az ellen-

ségekre, akik, ha nem állnak is idegen zsoldban, a magyarság ellenségei, mert munkájuknak csak azok örülnek, akiknek fájna az, ha a magyar birodalmi gondolat valaha is megvalósulna.

Kik tehát a magyar hivatástudat gyengítői?

1. A kislelkű magyarok.

Ezek azok a magyarok, akik, mivel bennük vagy sohasem élt, vagy már nem él a magyar hivatástudat, így kárognak a magyar fiatalság fülébe:

— A magyarság már eljátszotta történelmi szerepét... Nem tudott győzni a magyar jövőért vívott harcban... Kis nép lettünk... Ez a kis nép nem uralkodhatik a nacionalizmusukban újraéledő nemzetiségeken... A szentistváni magyar birodalom csak délibábos magyar ábránd... A magyar nép hiába erőlködik... A magyar birodalmi gondolat sohasem lesz valósággá, mert a körülöttünk élő népek nem engedik... A kis magyar nép elégedjék meg a szűk magyar hazájával... Ne ábrándozzék... Örüljön, ha még — egyáltalán — szabadon élhet, és megvalósíthatja a kis magyar álmait és megtúrt önállóságát...

Igy kárognak... *Elnémítani ezt a destruktív károgást!*...

2. A magyar hivatástudat gyengítői közé tartoznak:

A magyarság megosztói.

Ellenségek ezek is, mert *vallási veszekedéseket* szeretnének szítani, hogy beledobva a magyarságba a gyújtó kérdést (hogyan t. i. a katolikus vagy a protestáns magyar az igazi országépítő magyar?), megosszák és egymás ellen játsszák ki a magyarságot.

De nem állnak meg itt. *Faji, nemzetiségi, társadalmi alapon és pártpolitikai szervezésekkel lázítják egymás ellen a magyart*, mert tudják, ha sikerül a lázítás, akkor majd a magyar végzi el azt a magyarírtást, amit ha más végzett volna el, akkor talán kinyílt volna a magyarság szeme.

Nincs szükségünk lázítókra!... Nem engedjük fiataljaink közé ezeket a — talán — bérelt lázítókat, mert tudjuk, hogy a megosztott magyar biztos préda, de az egységesen összetartó magyarság megalapítója lesz a magyar birodalomnak a Dunamedencében.

3. A magyar hivatástudat gyöngítésén dolgoznak *az újfajta hazaárulók is*, akik már annyira nem magyarok, hogy a pártjuk hatalmi érvényesüléséért *feladnák még a magyar birodalmi gondolatot is*.

Lehet, hogy ezek a szerencsétlenek vakok, mert a hatalom utáni vágy elvakította őket annyira, hogy nem is igen veszik észre, hogy már kiveszett belőlük a magyar hivatástudat, — és akarva-nemakarva ellenségeink malmára hajtják a vizet. De ezek a szegény vakok nem látják, hogy: Lehet, hogy győz a párt, csak nem lesz, akin uralkodják, mert az áruló csak addig értékes, míg eszköznek jó...

De az is lehet, hogy ezek a hatalomért való vágyódástól megőrültek nem is olyan naív magyarok, mint amilyennek mutatják magukat, hanem valóságos hazaárulók, akik — ki tudja milyen jűdás-pénzért — kiszolgáltatnák ezt a — szerintük — nagyási mániában szenvedő magyarságot.

Bilincset és köteleket az ilyen hazaárulókra!... Nem engedhetjük, hogy ilyen gonosztevők járjanak a magyar fiatalok között, és ígérgetéseikkel, csábításaikkal, a fiatalság tapasztalatlanságának kihasználásával hazájuktól, magyarságuktól foszszák meg azt a magyar fiatalságot, melynek az lenne a köte-

lessége, hogy a magyar hivatástudattól lelkesítve megvalósítsa a magyar birodalmi gondolatot...

Ne gondolja azonban senki, hogy a baj már megszűnt azzal, ha az orvosok konzíliuma jó diagnózist csinált. Ez még nem gyógyítja meg a beteget. Még csak ezután jön a műtét — és az engedelmes-ségre alapított gyógyulás...

A műtétet végezze el a hivatalos magyar állam-hatalom, és kegyetlenül vágja ki a magyar testből ezeket a kórokozó daganatokat, akik kislelkűségükkel, erőmegosztásukkal és a hatalmukért merészelt árulásukkal gyengítik a magyar fiatalság hivatástudatát.

De ez még kevés volna.

Azoknak, akik szeretik a magyarság jövőjét, kell, hogy elsőrangú kötelességük legyen, hogy:

a) Beleneveljék minden magyar fiatalba azt a tudatot, hogy *a magyar birodalmi gondolat nem délibáb*, hanem egy nemzet összefogásával és diadalmas nagyotakarásával megérlelhető gyümölcs, — és hogy *a magyar hivatástudat nem néhány magyar fantaszta gőgje és önérzete*, hanem minden magyar fiatal lelkének tudatos és jól megalapozott alaphangja.

b) *Ezért tehát minden magyar fiatal a magyar birodalmi gondolat szerelmesévé kell tenni*, és tudatosan felkelteni benne az önérzetet, melyet az a cél ad meg minden magyarnak, hogy a magyarságnak történelmi szerepe van az egész Dunamedencében.

c) Sőt, mivel reformkorszakban élünk, *sürgetni kell azokat a jól átgondolt reformokat, melyek a magyarságban a magyar birodalmi gondolatot és a magyar hivatástudatot erősítik.*

d) De még egy fontos dolgot kell belenevelni a magyar országépítő fiatalságba.

Ezt: A magyar birodalomban élő nemzetiségek nem ellenségei a magyarságnak addig, míg ezek a nemzetiségek vállalják a magyar sorsközösséget a magyarság jó és rossz sorsában, és nem kacsingatnak másfelé.

A magyar hivatástudat kell, hogy megtanítsa a magyar fiatalságot arra, hogy a *magyar birodalmat nemzetiségek nélkül nem lehet elképzelni*. Ezeket a nemzetiségeket tehát, míg jól érzik magukat nálunk és nem gyújtják fel a vendéglátójuk házát, — míg résztvesznek a magyarság sorsküzdelseiben és nem irigylik (mint jövevények) a házába fogadó magyar atyai hatalmát, — szeretjük és mint Szent István birodalmának magyarszívű alattvalóit megbecsüljük és ugyanazon jogokban részesítjük, mint a magyarságot...

De ha a magyar birodalmi gondolat árulói lesznek, akkor számoljanak az árulók sorsával...

*

Ha minden magyar fiatal a magyar birodalmi gondolat szerelmeseként indul az életbe, — ha még a legkisebb magyarban is él a magyar hivatástudaton alapuló önérzet, — ha minden magyar fiatal tudja, hogy egy egész és munkás életet kell szentelni arra, hogy az utódok majd magyar önérzettel mondassák a magyar birodalomban: *Civis Hungarus sum!* — ha majd minden magyar érzi, hogy a magyar hivatástudaton alapuló és az összefogó magyar munkával kiérdemelt önérzetet és magyar kötelességet tovább kell adni az utódoknak is, — akkor nem kell félni a magyar birodalmi gondolat károgoitól és ellenségeitől, mert akkor minden magyar szent kötelességének érzi majd, hogy éljen és haljon a nagy

magyar célért: Nagymagyarországért, Szent István nagy magyar birodalmáért.

Mert ez az igazi magyar hivatástudat munkálásának a végcélja.

Ismered-e a magyar történelmet?

Az Akropolis szikrázó márványú templomcsodái között járkáltunk. Görög egyetemi hallgató kalauzolt bennünket.

Az egyik nemrég érettségizett magyar cserkész tüntetni akart a görög tudásával a görög egyetemi hallgató előtt, tehát mondani kezdte görögül is versben az Ilias elejét. Az egyetemi hallgató azonban mintha nem figyelt volna oda. De a magyar csak skandálta tovább az Ilias-t...

Görög tanár vagyok magam is, ezért aztán megkérdeztem azt a görög egyetemistát, — németül — hogy érti-e azt a görög szöveget, amit az a magyar cserkész szaval neki? Őszintén megvallotta, hogy nem, mert — amint mondta — ő csak újgörögül tud, az pedig, amit az a magyar mond, ógörögül lehet.

Ekkor megmondtam, hogy az a magyar fiú a görög klasszikus világ legnagyobb és az egész világon ismert költőjének, Homerosnak az Ilias-ából szavalt.

Az egyetemista értetlenül nézett rám...

És ekkor döböntem meg:

A mi gyerekeink tanulják a klasszikus görög világ történelmét, hősi harcait... Éveken át tanuljuk ennek az egykor világot uraló népnek az irodalmát... Homeros költeményeit görögül szavalják a magyar diákok... — És egy modern görög egyetemista, akinek büszkélkednie kellene világhíres

görög őseivel, ... akinek ismernie kellene azt a görög irodalmat, melynek egyes alkotásai még ma is a nemzetközi műveltség pillérei, ... akinek minden idegen előtt — mint nemzeti kincssel — kellett volna büszkélkednie az Ilias-szal, — ez az egyetemista — saját bevallása szerint — nem tudja, ki volt Homeros ... Sejtelve sincs, mi lehet az Ilias ... És természetes, hogy saját nemzetének őstörténelméből sem tudott annyit se, amennyi tudással még nyugodtan elbukna az ókori történelemből a mi gimnáziumaink IV. osztályában.

Nem mondom, hogy minden görög egyetemista csak ennyit tud az egykor világura-nép, a görögök történelméből és irodalmából. Lehet, hogy mi egy ritka példánnyal találkoztunk. De bosszantott ez az abszolút közömbösség. De ha bosszantott is ez, legalább megértette velem azt, amin előző nap bosszankodtam: Előző nap ugyanis az bántott, hogy annak a görög népnek az utódai, mely az egész világ építőművészete számára ma is még felülmulhatatlan példaként szolgált Akropolisával és gyönyörű márványtemplomaival, — ennek a görög népnek az utódai Athén összes —gyönyörűszép ógörög stílusban épült — középületeit német és más idegen építőművészekkel terveztették és építették.

Most már nem bosszankodtam. Sajnáltam azt a népet, melynek nagy multját jobban ismeri és jobban értékeli az egész kultúrvilág, mint a most is élő, de a multjával nem sokat törődő utódok.

Sajnáltam ezt a népet, de elítélni nem mertem, mert még ott az Akropoliszon eszembe jutott:

— Ne ítélj, mert hátha a magyar fiatalság is csak így van az ősmagyarok és az ezeréves magyarság történelmével ...

Aztán elfelejtettem ezt az epizódot.

De nem sokáig... Szeptemberben az intézetünk tenispályájának öltözőjében éppen azzal vesződöm, hogy beöltözzek a fiúkkal való játékhoz. Mellémszüremkezik a tenispályánk gondozója, a József, és megszólít:

— Tanár úr, kérem, azért igen nagy ember volt az a Széchenyi István...

— Miből gondolja ezt, József? — kérdem meglepődve...

De még jobban meglepődtem, mikor ez az egyszerű, négy elemít végzett ember egész szépen elkezd beszélni a 48-as eseményekről és a Széchenyi és Kossuth vita történelmi háttéréről...

Nem is tudom elpalástolni meglepetésemet, ezért nyíltan kérdem:

— Mondja, József, honnét tudja maga mindezt?

— Tetszik tudni, tanár úr, valamikor ifjúsági könyvtár volt az öltöző helyén... Mikor kiköltözött innét a könyvtár, sok könyvet kiselejtezték... Én összeszedtem azoknak a könyveknek a javát és elkezdtem olvasgatni belőlük a szabadidőmben... Sok történelmi könyv is volt köztük... Énnekem nagyon tetszettek azok a történelmi könyvek, hiszen a hazám történelmét olvashattam belőlük... Olvasgattam... És most örülök, mert sokat tudok a hazám történelméből... De szégyenlem is, hogy férfivá, gyerekeim apjává nőttem fel, — és bizony szép keveset tudtam a magyarság történelméből... Az én fiaim majd többet tudnak, hiszen — tetszik tudni — a legnagyobb már polgáriba jár és az iskolában tanul történelmet...

Aztán — mikor megdícsértem — tisztelettel elköszönt és ment a dolgára.

A tenispályán nagydiákok játszottak. Mikor megláttam őket, felmerült bennem a kérdés:

— Érdekel-e minden magyar fiút úgy a magyarság története, mint ezt az egyszerű embert, akinek nem volt módja arra, hogy az iskolában tanulhassa meg a magyarság történelmét? ... Sőt: A fia polgárba jár ... Vajjon ez a polgárista tanulja-e olyan szívesen a hazája történelmét, mint az apja, ki csak 4 elemi-t végezhetett? ...

Tanár vagyok. Lelkiismeretvizsgálást tartottam. Az iskola most elég sokat fáradozik azon, hogy a most tanuló fiatalság lelkébe beleoltsa a magyarságszeretetet. Már a legkisebb iskolásgyerekek is a hősmondákon nevelődnek ... A magyar történelem hősei lelkesítik a fejlődő kamaszt, — és a magyar problémák boncolgatása köti le a már férfiasabban gondolkodó nagyfiúkat.

A hivatalosak, — a cserkészlet — a levante tehát megtette és most is megteszi e téren a kötelességet ... Nem is akarom gáncsolni egyiket sem, és mégis felmerül bennem a kérdés:

— Nyugodtan alhatunk-e most már e kérdés miatt? ... Vérévé lesz-e a magyarság történelme a magyar fiatalságnak?! ... Megtettünk-e mindent, hogy a magyar fiatalság a magyar múlt történelméből merítsen öntudatot, önérzetet és bizakodó ragaszkodást? ...

Itt már nem merek teljes biztonságban lenni.

Tanár vagyok, és így van módom közről megismerni a magyar fiatalság egyrészét.

Ennek a fiatalságnak egyrésze valóban érdeklődik a magyarság sorsa iránt. Ezek nemcsak tanulják a magyar történelmet. Ezek a magyar problémák boncolgatásával magyar öntudatot nevelnek magukban annyira, hogy nekik nem elég az iskolában tanult történelem, hanem szívesen olvasnak minden olyan

könyvet, ami a magyarságismeretben gazdagítja őket.

Ezeztől nem félek. Ezek nem lesznek olyan egyetemi hallgatók, mint az a görög nagyfiú. De...

Amennyire örülök ennek a jelenségnek, annyira aggaszt az, hogy *a diákok többségénél a magyar történelem csak megtanulandó lecke (és még így is csak „magoló” tárgy), de nem a magyar öntudat követelménye és nem a magyar önérték nevelője.*

De nem állhatok meg itt, mert a lelkiismeret élesen látat:

A középiskolából állásba vagy az egyetemre került fiatalság egy igen nagy százaléka befejezettnak tekinti magyar történelmi műveltségét az érettségivel. És mivel a szaktudományok vagy a kenyérkeresés gondja nagyon lefoglalják, nem jut hozzá, hogy a magyarságismeretben tovább kultúrálódjék. Egy darabig még él benne a jól-rosszul megtanult történelmi lecke... Aztán kezdenek a korok és események összekavarodni... A végén már nem is nagyon bánja, hogy a feledés szitáján keresztül elpárolgott a magyarság történelme, — és hogy csak egy-két név és esemény maradt meg emlékezetében kísértőnek.

Nem azt mondom, hogy minden magyar érettségizett fiatalember így jár. Tisztelet a kivételnek, akik bent élnek a mai koráramlatokban, és a magyar lelkiismeretük parancsolja, hogy tovább foglalkozzanak a magyarság történelmével. Mégpedig most nem azért, hogy a történelemtanártól jelest kapjanak, hanem azért, hogy ebben a magyarságra veszélyes korban erőt, kitartást, bizalmat merítsenek a magyar multból a magyarságukért vívott harcokhoz...

Tehát: Tisztelet a kivételnek... De: Hát a több-

séggel mi lesz?! ... Megnyugodhatunk-e abban, hogy ez a többség lassan még annyit sem tud a magyar történelemből, mint az a görög egyetemista az Akropolison?

Sőt:

Mi lesz ebből a szempontból azokkal a fiatalokkal, akiknek nem volt módjuk ahhoz, hogy az elemi után a középiskolában folytassák magyar történelmi tanulmányaikat? Elég lesz-e magyar útravalónak az a magyarságismeret, amit az elemi iskola adott?

Nem akadékoskodni akarok.

Tudom én nagyon jól, hogy milyen nagy hivatása van ezen a téren a leventeintézménynek. És azt is tudom, hogy mennyit fáradoznak a vezetők azon, hogy ennek a fiatalságnak kiegészítsék vagy továbbfejlesszék a magyarságismeretét. De addig hiábavaló lesz az a sok-sok munka, amíg fel nem tudjuk kelteni a leventékben azt a tudatos érdeklődést, hogy érdekelje a magyarság sorsa őt is legalább úgy, mint a mi tenispályánk gondozóját érdekli még ma is. Mert ha ezt a tudatosított érdeklődést fel nem tudjuk kelteni bennük, sőt: míg ők maguk nem érzik, hogy a magyarság történelme erőforrás az ő magyar lelkületük számára is, addig közömbösen meghallgatják, sőt talán unják is azt, amit a magyarság történelméről hallanak, de alig várják, hogy ennek a „dumának” vége legyen, és elpárologjon a fejükből mindaz, amit kénytelen-kelletlen meg kellett hallgatniok.

Jól van ez így?

Csak a túlzó optimisták nyugosznak meg abban, hogy jól van ez így, hiszen máskor még ennyit se hallottak a magyar fiatalok a magyar történelemből...

Én nem tudok ilyen kevéssel beérő optimista

lenni. Aki körülnéz a mai világban, az látja, hogy Európa minden népe minden eszközt megragad és felhasznál, hogy fiatalságában növelje a nemzeti érzést és a faji öntudatot. Németországban az ifjúsági nevelés egy nagy részét ez foglalja le. Előadások, könyvek, filmek tárgyalják a német történelmet, és az a követelmény, hogy ez az új színekben megmutatott német történelem vérévé legyen a német fiatalságnak. És hogy milyen eredményeket értek el, mutatja a német fiatalság nemzeti öntudata és faji büszkesége, melynek forrása a történelmükben feltehető német értékek tudatosítása.

No és?

Mikor Európában mindenki a saját történelmének erőt és öntudatot adó forrásához vezeti a fiatalságot, lehetünk-e mi magyarok annyira optimisták, hogy az eddig megtettek vánkosán nyugodtan szunyókáljunk?

Ne mosolyogjon senki rajtam. Nem reformtervekkel jövök elő. Csak egy-két gondolatot szeretnék ideírni, amelyekkel — és sok más életrevalókkal — meg lehetne menteni a magyar fiatalságot attól, hogy olyan legyen hazája történelmével kapcsolatban, mint az az athéni egyetemi hallgató.

Tehát:

1. A középiskolában legkönnyebben megoldható a kérdés, hiszen ott adva van a keret és az anyag, csak *lelkes, magyarságot szerető, nem fizetésért dolgozó, hanem a magyarság történelmével fanatizáló történelem-tanárokra van szükség.*

Nem is olyan nagyon régen meghalt egy öreg bencés történelem-tanár. A temetés után egy igazi magyar férfi tanítványától hallottam ezt:

Rajongtunk érte... Mikor bejött órára, elnémult a diákcsíny... Történelem órán nem kellett

bennünket fegyelmezni... Fegyelmezett ő — a tanításával... Odaállt a katedra elé... Csak a próféták beszélhettek úgy népükhöz, ahogyan ő beszélt nekünk a magyarságról... bűneiről... ére nyeiről... harcairól...

Sohase felejttem el, — folytatta ez a már deres-hajú tanítvány — a magyar szabadságharcot tanul-tuk... Ez az ötvenes férfi fojtott hangon kezdte... Sistergett, mint a kitörni készülő vulkán... Be-szélt... Lelkesedett... Mi lelkünkben éltük a már-ciusi ifjak dacos magyarságát... Ostorozta a ma-gyarfojtogató idegent... Már lávázott, mint egy átkot mondó próféta, — és mi egy kanál vízben megfoj-tottunk volna minden hazánkra törő idegent... Mikor a szabadságharc magyar győzelmes harcairól beszélt, ragyogott a szeme. Ujjongott és tűzelt, — és mi szerettünk volna felugrani a padból és oda-kiáltani:

— Tanár úr! Menjünk mi is!...

De nem lehetett... Mert megcsuklott a hangja... Közeledett Világosnál a gyásznap... Mintha a hangját is fekete bársonnyal takarták volna be, mint a gyászdobot. Fátyolozott hangján alig tudott beszélni... Mikor pedig leáldozott a magyar szabadság napja, elcsuklott a hangja s könnyes szemmel sirva mondta:

— Lássátok, fiaim — ez... a... magyar... sors...

És lopva letörölte forró könnyeit...

Mi meg vele sírtunk... De csak rövid ideig... Mert alighogy letörölte könnyeit, már megint a próféta tűzelt belőle:

— Ne sirjatok, fiaim!... Csak a gyáva és a nem magyar nyugszik bele az aradi 13 sorsába!... Ké-szüljetek!... Ti hozzátok majd a hajnalt a magyar-

nak, — de csak akkor, ha magyarok maradtok a szívetekben és egész életetekben...

És mikor ez a történelem-tanár megöregedett, Pannonhalmán volt nyugalomban. Nem mehetett haza a szülőfalujába, mert a csehek megszállták a mátyusföldi Kossuth nevű falut is, ahol az öreg született... Én akkor fiatal tanárjelölt voltam Pannonhalmán. Egyik nap megszólít:

— Őcsém! Jöjjön be hozzám... Címezze meg a nővéremnek írt levelemet, mert én öregkoromban nem tanulom meg a szülőfalum elcsehesített nevét és én sohase írom le azt, hogy az én szülőfalum „Csehszlovákiában” van...

És ismét könnybelábadt a szeme...

Ha majd ilyen tanárok fanatizálják a magyar diákokat a magyar történelemmel, akkor nem kell félni és nem kell féltetni a magyar fiatalság magyar történelmi tudását és az ebből a tudásból fakadó magyar öntudatot és önérzetet.

2. Ha ezt meg tesszük és ezt elérjük, akkor már természetes lesz, hogy az egyetemi ifjúság is kedvet érez majd ahhoz, hogy továbbképezze magát a magyarságismeretben. Egy miniszteri intézkedés kellett csak ahhoz, hogy a „korszerű honvédelmet” kötelezően tanítsák az egyetemeken, de azt hiszem mindenkitől helyeselt intézkedés lesz az is, hogy ezeknek az országépítésre hivatott magyar fiataloknak rövid, lényegre szorítkozó, „korszerű szempontokból nézett” magyar történelmet tanítsanak az előbb lerajzolt tanárhoz hasonló lelkületű egyetemi tanárok. (Vizsgálás kötelező ebből minden magyar egyetemi hallgatóra.)

3. De még itt sem állhatunk meg. A nép egyszerűbb fiával kell legtöbbet törődnünk, mert az

elemi iskola elvégzése után nem kap többé rendszeres oktatást a magyar történelemből.

Mit lehetne itt tenni?

Megint egy kis eseményre hivatkozom:

Schütz Antal egyetemi tanár nem régen adta ki legújabb könyvét, melyben a saját életével kapcsolatban tesz gyónásszerű vallomásokat.

Leírja ebben a könyvben, hogy sváb szülőktől származott, — és mégis egészen magyarra lett. Az ő vallomása szerint ez a magyarra levés azoknak a könyveknek olvasásával kezdődött tudatosan, melyek a magyar történelem hőseivel, a magyarság sok igazságtalan szenvedéseivel, de bátor és önfeláldozó harcaival a magyarság bámulatát és szeretetét csepegtették a sváb származású, de már szívvel-lélekkel magyarra lenni akaró Schütz gyerek szívébe.

Lehet, hogy sok fiatalunknak nem azért kellene ilyen könyveket olvasni, mint a Schütz-gyerekek. De nem lenne-e életrevaló gondolat, hogy a levante vezetősége magyar *pedagógus*-, *pszichológus*- és *művész-írókkal* íratna egy kitűnő és megragadóan érdekes történelmi olvasókönyvet, hogy ez legyen a vezérfonala a levante keretein belül történő magyarságnevelésnek?... (Természetes, hogy itt csak azokra a leventékre gondolok és csak azok számára íratnám ezt a könyvet, akiknek nem lesz módjuk továbbkultúrálódni a középiskolában magyarságismeret szempontjából.)

Ha ezt a lebilincselő érdekességgel megírt történelmi olvasókönyvet olyan tanárok és pedagógusok magyaráznák a magyar levanteifjúság előtt, mint az említett bencés tanár, akkor nem kellene féltetni a magyar fiatalságot...

De akkor is kellene még egy fontos dolog:

4. Minden magyarságnevelésnek alapja a magyaros érzület- és lelkiületnevelés.

Azok, akik a magyarság történelmének megszerettetésén fáradoznak, először neveljék bele a fiatalság lelkébe, hogy *szégyen egy magyar fiúra*, ha nem ismeri hazája történelmét és így az ellenség minden rágalmat rászórhat magyar hazájára. Tudja meg ez a magyar fiatalság, hogy *nem igaz magyar az*, akit nem érdekel a hazája története... És: Gyakorlatilag érezze meg az a fiatalság, melyre az országépítés munkája vár, hogy a magyarság szégyenli, a saját népének történelmére büszke idegen pedig megveti azt a fiatalságot, melyiket a saját hazájának történelme csak annyira érdekel, mint azt az egyetemi hallgatót a görög nép történelme.

*A magyar fiatalság számára a magyar történelem nem lehet csak bemagolandó tantárgy, hanem kell, hogy mindennapi magyar kenyér legyen, melyből a magyar öntudat, a magyar önérzet és az országépítéshez szükséges erő mindennap — meg-
unás nélkül — táplálkozik.*

Kell-e szégyenlenünk ázsiai eredetünket?

Egy komoly, jóakarátú nagyfiú jött hozzám ezzel:

— Tanár úr! Nem lehet már kibírni a fiúk között...

— No, csak lassan... Azért talán még kibírod közöttünk... Mi történt megint, ami annyira felborzolta érzékeny magyar lelkiismereted macskaszőreit?

— Csak ne tessék tréfálni... Ez komoly dolog. Magyar ügy...

— Halljuk hát...

— Együtt voltunk többen nagyfiúk. A „sok beszédnek sok az alja” elv alapján sok mindent összebeszéltünk a magyarság-problémával kapcsolatban... Bizony, egy kissé vertük is a mellünket. És ekkor történt...

— Mi? Mondd már egyszer el!...

— Az egyik nagyfiú (akinek az ősei biztosan nem Árpád kengyeltartói voltak), hogy lelohassza magyaros lelkesedésünket, egyszerre csak elém perdül és ezt mondja:

— Tudod-e, te „ősmagyar”, hogy mit jelent a magyar vasúti kocsik oldalán ez a három betű: MÁV?!...

— Nagyszerű! Hát aztán miért ne tudnám... Annyit jelent, hogy: Magyar Állam Vasutak...

— Tévedés! Nem annyit jelent!...

— Hát?!

— Ezt: Magyarok! Ázsiába vissza!

Elfutotta az arcomat a vér. Szerettem volna rárohanni. De ő még fölényeskedett:

— No, no! Csak ne légy olyan dühös... A magyar egy *ázsiai hordaléknép*... A magyar éppen ázsiai eredeténél és tulajdonságainál fogva nem tud beleilleszkedni a modern Európába... Folyton lázong... Folyton elégedetlenkedik... Vissza tehát Ázsiába ezzel a rebellis hordaléknéppel!...

És úgylátszik, jól el volt készülve... Beszért, mintha betanult leckét mondott volna fel. És úgy állította be a dolgot, hogy én bizony restelni kezdem, hogy Ázsiából eredt a magyarság, — és szégyeltem, hogy ennek a rebellis, ázsiai hordaléknépnek vagyok a fia.

— Látod, fiam, nekünk, magyaroknak ez a bajunk. Magad mondtad, hogy annak a magát nem ázsiainak gondoló nagyfiúnak úgy pörgött a nyelve, mintha betanult propagandaleckét mondott volna fel. Én azt hiszem, hogy valóban propagandaleckét szajkózott vissza, — de te nem mered megvallani, hogy te magyar fiú létedre nem voltál felkészülve ilyen hitvány támadásra, sőt magad is szégyenleni kezdted a magyarok ázsiai származását...

— Hát mit kellett volna neki mondanom, hogy elhallgattassam?!

— Például ezt: Ha szégyenletesnek tartja a magyarok vagy más népek ázsiai származását, akkor ezt először ne a magyarokkal szégyeltesse, hanem saját fájával.

— Nem értem?...

— Persze hogy nem, mert azt te nem tanultad meg, hogy annak a fajára oly büszke fiúnak az ősei

— a tudomány mai állítása szerint — ugyancsak az ázsiai népbőlcső mellől indultak el, mert a Szarmata síkság, ahonnan az ő ősei elindultak, nagyon közel van Ázsiához... Tehát ha neked szégyenlened kellene Ázsiát, akkor neki is éppen úgy röstelkedni kellene ősei eredete miatt...

— Igen, de ő nem röstelkedik ám, mert azt mondja, hogy ők tiszta faj, mi pedig ázsiai *hordalék-nép* vagyunk...

— Látod, fiam, ettől sem kellene megijednie egy magyar fiúnak, ha fel volna vértézve ilyen támadásokra.

— Hát erre mit kellett volna mondanom?!

— Talán ezt: Ha egy faj csak a saját fájának bezárt körében él, — lehet, hogy egy bizonyos fokig megőrzi fajtisztaságát, és lehet, hogy egy ideig még nem csenevészedik, nem öregszik el ez a kitenyészített faj, de elzárja magát attól a lehetőségtől, hogy egy másik, értékesebb, vagy legalább is egy vagy több nagyon értékes fajjal keveredve átvegye annak az értékes fajnak értékes tulajdonságait. A magyarságot a sors más, értékes tulajdonságokkal bíró népekkel hozta össze. Ez a keveredés talán ártott a magyarság fajtisztaságának, de nem tette másoktól megvetendő *hordaléknéppé*, hanem felfrissítette és olyan értékes elemeket vitt a magyarságba, melyeket nem szégyenlenünk, hanem hálás szívvel meg kell köszönnünk a jó Istennek, — és amelyekkel mint megnemeseedett faji tulajdonságainkkal följé kerekedhetünk más, ugyancsak Ázsia közeléből, a Szarmata-síkságról elindult fajtisztá népeknek...

— Szóval, nem is annyira megvetendő *hordalék-nép* vagyunk, hanem inkább szerencsés és értékes elemekkel gazdagodott faj. És... És... Szóval nem

is kell annyira szégyenleni azt a mi régi ázsiai származásunkat.

— Én, fiam, semmiesetre se, — és senki előtt se szégyenleném a magyarság ázsiai származását. Mégpedig azért nem, mert *nagyfokú tudatlanság* kell ahhoz, hogy valaki a magyart másodrendű fajnak tekintse csak azért, mert Ázsiából származik.

— De ... De ...

— Tudom, hogy te is bizalmatlanul fogadod az előbbi állításomat. De hallgass ide. Ha én történelemtanár volnék, nyíltan megmondanám minden magyar nagyfiúnak:

1. *A magyarságnak akkor kellene szégyenlenie ázsiai eredetét, ha valóban az ázsiai fajok domináns faji jellege lenne az a barbarizmus, amit a mostani ember csak beleolvas az ázsiai fajok jellegébe.*

De azt már senki sem állíthatja jogosan, hogy Ázsia egyenlő a barbarizmussal, és hogy az ázsiai népek csak barbár, másodrendű népek. Az igaz, hogy voltak Ázsiában barbár emberek, akiket a már kultúraltabb európaiak lenéztek barbárságukért, de az is igaz, hogy ugyanazon időkben Európában is éltek olyan barbár lelkű és életű emberek, hogy nem szeretném, ha ezek az európai barbárok lennének az én őseim.

Viszont az is igaz, hogy Ázsiából vagy közvetlen közeléből (Szarmata-síkság!) indultak el olyan népek is, akik ma már megvetnek minden más népet, akik Ázsiából indultak el Európa felé. *Ki merné azonban a finn népet ma másodrendű fajnak tartani csak azért, mert ő is onnét indult el a történelemben, ahonnét mi elindultunk?! ...* Sőt sok európaiságára büszke kultúrnép is szerényebb lenne, ha megtudná és elismerné, hogy az ő eredetük is a népek ázsiai bölcsőjéhez vezet vissza.

De nem is csak ez a döntő.

2. *A magyarságnak akkor kellene igazán szégyenlenie ázsiai eredetét, ha összehasonlítva az akkor élő többi néppel, a magyarság kultúrnívója (éppen ázsiai eredeténél fogva) alacsonyabb lett volna, mint a többi, magát büszkén európainak nevező „kultúrnépé”.*

De éppen ez az a terület, ahol a többi büszke fajnak bebizonyíthatjuk, hogy a magyarságnak nem kell szégyenkeznie ázsiai eredete miatt. Mert ha ezt az összehasonlítást megcsináljuk, akkor a következő érdekes dolgok derülnek ki:

a) A honfoglaló magyarnak nem kellett egyetlen más európai néptől sem hadi technikát tanulnia. Sőt a hadtörténelem tanúsága szerint *a honfoglalás hadászati szempontból is remekmű* volt, és ezt az egész művelt Európa csak tehetetlenül nézte. Nem is csoda, mert az akkori terepbeosztás, amivel a honfoglaló magyarok éltek, a részenkénti megszállás (és a már megszállt részek megszervezése), az átkaroló mozdulatok, melyekkel hatalmukba kerítették mostani országunk egy-egy részét, még a mostani háborúban sem elavult hadászati módszer. És ezt az Ázsiából jött magyar nem Európától tanulta.

És ezt kellene szégyenlenünk most?!

b) Vagy talán azt kellene most szégyenlenünk, hogy a honfoglaláskori Nyugat szövetségét kéri ennek az Ázsiából elindult harcos magyar népnek?

Ha annyira megvetett faj lettünk volna, akkor a „művelt” Byzanc nem kérte volna az „ázsiai horda” szövetségét Simon bolgár cár ellen. Vagy: Ha abban a korban is úgy lenéztek volna bennünket, mint ahogy egyesek most szeretnének megvetni bennünket ázsiai származásunk miatt, akkor Arnulf keleti frank (germán, német) király nem kérte volna ennek

a „hordalék” magyar népnek a szövetségét Szvatop-luk ellen.

c) De nemcsak hős katona volt a honfoglaló magyar. *Szellemi műveltség szempontjából* sem kell szégyenkeznie a honfoglaláskori Európa egyetlen népe előtt sem.

A honfoglaló magyarok később ismerik ugyan a kereszténységet, mint Európa néhány más népe, de pogány *vallásában* már feltűnik az egyistenhit, és így a monotheizmus gondolatával több fokkal felette áll a többi természetimádó népnek. Az *ősök szellemének tisztelete* nem minden „európai” nép-nél állt oly magas fokon, mint ennél a „barbár ázsiaiinak” mondott magyar népnél.

A honfoglalás előtti magyarok *házasságjogáról* Gardézi perzsa író tudósít, és e szerint az Ázsiából jövő magyarságnak nem kellene szégyenkeznie a házasságról való felfogása miatt a többi, akkor Európában élő „kultúr”-népek előtt, mert a nőt talán jobban is, de úgy mindenesetre megbecsülte, mint Európa bármely akkori népe.

Azt sem tagadja ma már senki, hogy a hon-foglaló és a honfoglalás előtti magyarnak is volt *irodalma*. Bár itt még nem *leírt* irodalmi emlékről van szó, tudjuk, hogy a magyarok az írás mestersé-gével ismerősek voltak (rovásírás), hiszen az „írás” és a „betű” szavaink honfoglalás előtti bolgár jöve-vényszavak. De ha nem is írták le irodalomként gondolataikat, mindenki tudja már, hogy a magyar irodalom legvégső szálai a halotti torokon elmon-dott elbeszélésekhez, a hádi dicsőség hősmondákban való megénekléséhez, a nép ajkán keletkezett mesékhez nyúlnak vissza.

Kell ezt szégyenlenünk?! Melyik „nem Ázsiá-ból elsodródott” „kultúrnép” tud *sokkal többet* fel-

mutatni a honfoglalás előtti századokból ennél az Ázsiából kikerült „hordaléknál”?

Vagy:

d) Kell-e valakinek is külön *civilizáció*, mint amilyen a honfoglalás előtti és a honfoglaló magyaroknak volt? Ha a magyarok díszes, szőnyegekkel, prémekkel, bőrökkel díszített, úrián előkelő sátrát összehasonlítjuk más „európai kultúrnépek” trágáival és földdel földött kunyhóival és pincelakásaival, — ha már Bölcs Leó Hadi taktika c. munkájában érdemesnek tartja felemlíteni, sőt megrója a magyarokat, hogy nagyon szeretik az ékszereket, az aranyat, a díszes lószerszámokat és a keleti szép szőnyeget, — ha „a bajorok még évtizedek múltán is regéltek a lechmezei csata után foglyul ejtett Lél hadnagy drága hadi ruhájának arany-ezüst díszéről, páncéljáról, ékszereiről, melyekből három font nemesfémeket tudtak kiolvasztani” (Hóman B.) — „ha kereskedelmi összeköttetéseink Kelet felé Kináig nyúltak”, ha „az alán nyelvből kölcsönzött „vám”, „híd”, „vásár”, „vasárnap” szavaink a fejlettebb kereskedelmi fogalmak ismeretéről tanúskodnak” (Hóman), — akkor civilizáció szempontjából sem kell szégyenkeznünk a többi, kultúrájára és civilizációjára büszke európai nép előtt.

— De tanár úr, ha ezek így vannak, mi az oka mégis annak, hogy olyan sokan vannak az olyanok Magyarországon, akik szégyenlik a magyar nemzet őstörténetét, — és olyan sokan vannak Európában, akik e tények ellenére is megvetik a mi Ázsiából indult „hordaléknépünket”?

— Fiam! A születéstől fogva vaknak hiába beszélsz ragyogó színekről. A süketnek hiába beszélsz harmóniáról és diszharmóniáról. — A rosszakaratú propagandának hiába mondod, hogy

nyissa ki szemét és fülét a tények meglátására és meghallására. Ez tudatosan vak és süket marad a magyar igazsággal szemben. Mert ha egyszer meglátná az igazságunkat, és ha volna benne becsület, akkor meg kellene mondania, hogy az Ázsiából elindult, értékes tulajdonságokkal gazdagodott magyarságnak nem kell szégyenlenie a maga őstörténetét, hiszen a magyarság olyan multtal rendelkezik, amilyennel nem minden európai nép dicsekedhetik. De ha ezt elismerné, akkor mi maradna a rosszindulatú propaganda számára?!...

Fiam! Te sem lehetsz közömbös nemzedet őstörténete iránt. Ha szereted nemzedeted, akkor tanulmányozod annak őstörténetét. És minél többet tanulmányozod a magyarság multját, annál könnyebben megveted egyesek gúnyolódását, melylyel ők ezt a szerintük „ázsiai hordaléknépet” vissza akarják küldeni Ázsiába mint olyant, akinek alsóbbrendűségénél fogva nincs helye Európában. Ha megismerted a honfoglaló magyarság értékes kultúráját, akkor nem hunyászkodsz meg *tudatlanságból* egyetlen gúnyolódó előtt sem, hanem nemzedetre való büszkeséggel kiáltod oda minden rosszakaratúnak Zrínyi szavait:

„Egy nemzetnél sem vagyunk alábbvalók!”

Magyar értékek:

I. Akik még élnek

Éppen ezekben a napokban, mikor ezt a fejezetet megfogalmazom, történt a következő, tipikusan magyar eset:

A háború tomboló viharai közt is feltűnést keltett, hogy egy jónevű és jótollú ifjúsági írónk világháborús fegyverével pontot tett egy magyar élet végére azért, mert félt a kenyértelenségtől.

Erre a fölényes magyarok így felelnek:

— Nem kár érte... Nem voltak idegei a harchoz... Aki pedig nem bírja idegeivel a harcot, annak jobb, ha elmegy, de minél csendesebben, ... hogy még halálával se akassza meg egy pillanatra se a rohanó magyar életet...

Igy beszélnek a fölényesek. De akik féltik a magyar értékeket, azok felteszik a keserű kérdéseket:

— Miért kell ennek így lennie nálunk Magyarországon?! ... Miért kell félnie egy magyar írónak a kenyértelenségtől, mikor az évtizedeken át oly bőkezűen, oly jóságos szívvel osztotta a mese kalácsát a szépre éhes magyar gyerekeknek?! ... Miért magyar sors a megnemértettség? ... Miért magyar tragédia az, hogy az értékeinket csak akkor ismerjük meg és akkor ismerjük el, ha a sírhant örökre letakarja, — vagy esetleg amikor a külföld hívja fel

figyelmünket rá értékeinek elismerésével akkor, — amikor már késő?!... Magyar írók, feltalálók, hősök, gondolkodók, akiket mi a feledés szemfödőjével takartunk le, és csak későn adtuk meg nekik — esetleg a külföld után — az elismerést, — mit szólnának ezek, ha mégegyszer szembenézhetnének azzal a magyarsággal, mely az öndícséreten kívül oly fukar az elismeréssel addig, míg az irigylésre méltó versenytárs él?!...

Miért nem becsüljük a magyar értékeket addig, míg közöttünk élnek?

Miért?! Ezért:

Irigyek vagyunk egymás értékeire.

Ha valakiben értéket veszünkre észre, — legyen az államférfi, politikus, író vagy hős katona — egyszerre felszisszen az, akinek akaratlanul is útját keresztezi munkájával az az értékes magyar ember. És mindjárt kezdi megtenni a maga sakkhúzásait, hogy aláássa azt az értékes magyart. Suttogni kezd... Kutatja az irigyeltnek magán- és családi életét... Kifürkészi származását... Bizalmatlanságot kelt ellene a feljebbvalóinál... Emberi gyengéit felnagyítja és kiszínezi... És mindezt, — akár igazak, akár nem — suttogó propagandával terjeszti társaságokban, az illető ismerősei közt, sőt még ismeretlenek között is, hogy minél szélesebb körben terjedjen a gyilkos méreg...

Mikor már jól preparálta a talajt, a végső tönkretévesre szánja el magát.

Elsuttogja mindezt egy ujságíró-„barátjának” és kéri, hogy tényeket ne állítson (mert azokért felelősséget kell vállalni), hanem dicsérve gyanúsítson... És megjelenik a lap... Átveszik a csemegét más lapok is... És akkor a „rendező” fogja az ujságpéldányokat és szerény névtelenségbe burko-

lódzva elküldi a szerencsétlen, megtépázott becsületű magyar előjáróihoz. Ezekben az ujságokban piros ceruzával feltűnően megjelöli azt a cikket, melytől félti az illető magyar kényes becsületét...

És „elfűrészelt” egy magyar életet... És ha az illető nem bírja a harcot és revolverhez nyúl, akkor csak azt mondja a „fűrészelő”:

— Nem volt közénk való! Nem voltak idegei!

Az irigység, a féltékenység, a hatalomratörés pedig kivégzett egy értékes magyar embert.

És figyeljük meg: A gyanúsítás, a rágalom, a házassági és panamaügyek szimatolása, a hazafiság kikezdése hány magyar értékes politikust, államférfit, tudóst, művészt, író, feltalálót lökött a mellőzöttség sírjába.

Ha pedig ezekhez még hozzáteszem azt is, hogy a magyarban megvan az a gyengeség, hogy *nem bízik a saját ítélőképességében, hanem egy magyar érték elismeréséhez mindig megvárja a külföldi márkázást* vagy az egész ország helyeslő felzúdulását, — és csak akkor — sokszor azonban már későn, — adja meg a maga részéről a placetum Hungaricumot, akkor sok mindent megértünk.

Akkor megértjük, hogy a magyar fiatalságban is miért fejlődött ki ez a túlzó, sokszor rágalmakon alapuló szeretetlen kritika... Akkor nem csodálkozunk, hogy a magyar fiatalság előtt nincsen élő magyar hős, élő magyar érték, élő magyar tekintély... Akkor már nyilvánvaló, hogy honnét tanulta a magyar fiatalság, hogy olyan fölényesen beszéljen olyan magyarokról is, akik előtt hódolna a világ és vele együtt a magyar fiatalság is, — ha az illetők nem volnának történetesen magyarok... Akkor már tudjuk, hogy miért nincsenek magyar könyvek a kirakatokban magyar értékekről, — és miért

kiabálnak a magyar könyvkiadásokban is a külföld értékeit ismertető szép — és propagandacélra jól megírt könyvek.

Más országok újságokban, propagandában, rádióban, filmben és könyvekben reklámozzák a maguk értékeit. Előadókat, művészeket, tudósokat küldenek külföldre, és követségeik útján úgy előkészítik ezeket a bemutatkozókat, hogy a hallgatók és nézők egy ország reprezentáns értékeit lássák az előadókban.

És mi?!

Tapsolunk a külföldi nagyságoknak — és szégyenkezünk, hogy nekünk nincs ilyen értékünk. (Pedig ha annyit törődnének a magyar értékek bel- és külföldi reklamírozásával, mint a külföld a maga értékeinek meg- és elismertetésével, akkor a magyar fiatalságban nem fejlődnék ki a külföldimádat, — akkor talán kevesebb lenne a gyanakvó és gyanúsító kritika az élő magyar értékekkel szemben, — sőt akkor talán a mi fiatalságunk is lelkesednék a magyar ideálokért is!)

Csinálják meg a hivatalosak ezt a magyar propagandát az élő magyar értékek mellett is. Ne féljünk attól, hogy az „émelygős” feldícsérés árt az élő magyar értékeknek és bálvánnyá tesz az. Aki bálványmódra tömjénezést kíván magának, az már kimutatta, hogy nem magyar érték, — és annak nem is fog adni tömjénezést a magyar, mert a magyar könnyebben kiábrándul valakiből, mint hogy túlszeressen valakit.

Mutassuk meg a magyar fiatalságnak — már nevelési szempontból is — a magyar értékeket, hogy magyar önértékét és nemes büszkeségét fokozza az a tudat, hogy a történelmi idők nemcsak külföldön termettek a nagy korhoz méltó hősokeket,

hanem itthon is élnek magyar értékek, akiknek a lábainál nevelődhetnek a jövő magyar értékei.

Ne suttojunk, ne destruáljunk. Ne gyanúsítsuk a magyar fiatalság előtt az élő magyar nagyokat. — E helyett mutassuk meg nekik, hogy a mai magyar nem veszi át a zsidók módszereit a lejáratásban, az elhallgatásban, a mellőzésben és a minden magyar értéket benyálazó kritikában, hanem megbecsüli a magyar értékeket.

Mert vannak értékeink.

A történelmi időkhöz megvannak a történelmi nagyjaink is, akár Telekinek, akár Horthynak, akár másnak hívják őket.

A második világháború csak márkázta a magyar katona hősiességét. Az ujságjaink, a film, a könyvek miért nem reklámozzák legalább úgy ezt a nagy értéket, mint a külföld a magáét reklámozza, sokszor nálunk is.

Vannak feltalálóink és tudósaink bőven. Exportra is jut belőlük és tehetségükből elég. Miért nem ismeri ezt a magyar fiatalság? Azért, mert magyar sors: Amit mi itthon nem értékelünk (vagy talán meg se értünk?), — azt csak akkor vesszük észre, mikor a külföld harsonázza magáénak azt, ami magyar érték is lehetett volna.

Vannak államférfiaink, magyar politikusok, akikhez még nem ért fel a gyanúsítás, — és dolgoznak is annyit az országért, hogy nem kell a külföldet irigyelnünk államférfiaiért és politikusaiért.

Sőt:

A legnagyobb magyar érték a most feltörő magyar ifjúság, melyet a levente és a cserkészlet állít a szebb magyar jövő szolgálatába. És ez az új magyar ifjúság igen nagy érték. A megszokástól mi már nem is értékeljük. Azt gondoljuk, hogy termé-

szetes az, hogy a most felnövő fiatalság istenfélő, hazát szerető, hős katona. Azt hisszük, hogy nem is lehetne másképp, mint hogy a most felnövő ifjúság hazátépítő, szociális reformokat teremtő, Magyarországnak a nap alatt helyet követelő, magyarságára nemesen büszke ifjúság legyen. Pedig lehetne más is a magyar fiatalság. És hogy nem más, ez a mi legnagyobb büszkeségünk.

Látják ezt a határokon túl is. De nem bámulják. Ők csak a maguk értékeit bámulják és bámultatják. De mivel meglátják a jót a határokon túl is, megfigyelik a magyar értéket a magyar fiatalságban is, és ott — és úgy, ahol lehet, belemásolják a maguk intézményeibe.

És mi nem bánjuk ezt, hiszen tudjuk, hogy magyart csak akkor exportálunk, ha érték az. Hála Istennek, vannak magyar értékek...

De mi ebből a magyar konklúzió?

Ez:

Legyünk igazságosak a még élő magyar értékekkel szemben, — és tűnjék el a magyar fiatalság szájáról a magyar értékeket gyanúsító, rágalmazó, lejárató, szeretetlen kritika.

Legyen annyi önérzet és büszkeség bennünk magyarokban is a magyar értékekkel szemben, mint amennyi a külföldben van a maga értékeivel szemben.

Legyen magyar kötelesség a rejtőző értékeket felkutatni, de legyen ugyanolyan kötelesség a már megtalált magyar értékeket megbecsülni és magyar ízléssel és öntudattal reklámozni.

Legyen a magyar vezetőkben annyi felelősségérzet és bátorság, hogy a most nagyon is öntudatos (és ezért szabadszájúan kritikus) magyar fiatalságnak megmondja:

Az élő magyar értékeket bántani mindig is becstelenség volt, de ma hűtlenség a magyar gondolathoz az az eljárás, amely benyálaz és porba ránt minden magyar értéket csak azért, mert *csak magyar*.

A sírban fekvő magyar értékeket már becsüljük törvények útján is. Mikor jutunk el addig, hogy az élő magyar értékeket is szeretjük és megbecsüljük, még akkor is, ha azok csak magyarok?!

Magyar értékek:

II. Hősi halottaink

A londoni világkiállításon egy meglepő jelenségnek voltam tanúja:

A kiállítás feltűnő és előkelő helyén állt egy óriási, több emelet magas földgömb. Nem tudtam, mit akarnak az angolok ezzel a szertelen nagy földgömbbel. Megbámultam én is. Körüljárni is elég volt. De nem értettem.

Nemsokára azonban megértettem:

Párbaállva egy angol középiskola kamasz diákjai érkeztek. Megállnak a nagy földgömb előtt. A tanár úr magyaráz:

— Fiúk! Nézzétek meg jól ezt a földgömböt! ... (Erre egy gombnyomásra lassan, — méltóságteljesen forogni kezdett a földgömb ... Sőt: A föld igen sok pontján vörös körök gyúltak ki, és viszont egyes nagy területek úgy voltak lila neonfénnel kivilágítva, mintha neonfénnel satírozták volna be azokat a nagy területeket ... És beszél a tanár.)

— Boys ... Anglia világbirodalmát szemlélhettek itt ... A piros körök nagy angol városok a világon ... A lila neonfénnel besatírozott óriási területeken csak angolul beszélnek ... Figyeljétek meg: Majdnem az egész világ angol ... Legyetek büszkéek arra, hogy ti is angolok lehettek ...

És mikor lassan továbbfordult az óriási föld-

gömb, láttam, hogy ragyogott a szeme a sok hirtelenszöke angol fiúnak... Láttam, hogy öntudatosan tudják, hogy minden angol gyerek mögött ott áll egy világbirodalom és gyarmatvilág, — és védi őket — és boldoggá teszi őket...

És akkor a magyar pedagógus szomorúan lehajtotta a fejét: Fájt neki az angol fiúk büszke önérzete...

Nem magamért fájt... Nem az fájt, hogy az én hátam mögött nincs egy magyar világbirodalom... Ez fájt: Mennyivel könnyebb egy angol pedagógusnak így, ilyen szemléltető eszközzel nemzeti öntudatra, nemzeti büszkeségre nevelni az angol fiút.

De hogyan neveljem én — magyar pedagógus — magyar öntudatra a szegény trianoni magyar fiút... Nekünk nincs magyar világbirodalmunk... A trianoni Magyarország csak egy csöpp kis folt lenne még azon a nagy földgömbön is... Mire legyen büszke a szegény trianoni magyar fiú?...

Már keserűen ott akartam hagyni a boldog angol gyerekeket... De egyszerre valami átmelegítette a szívemet... Kiabálni szerettem volna... És ha nem féltem volna attól, hogy bolondnak tartanak, oda álltam volna a nagy földgömb és az angol iskola közé, — és most én vettem volna át a szót az angol pedagógustól:

— Boys!... Én nem vagyok angol... Én magyar vagyok... Magyar, ki úgy szereti a magyar fiúkat, mint a ti tanártok titeket...

Fiúk, mikor a ti büszke öntudattól feszülő melleteket láttam, a magyar pedagógusnak összeszorult a szíve...

Nem a ti világbirodalmatokat irigylem... Nekünk nincs világbirodalmunk, sőt a mi szép magyar hazánkat angol kezek is segítették megcsonkítani

Trianonban... Ezért nem mutogathatom boldogan a magyar fiúknak a régi Magyarországot... Mi nem dicsekedhetünk gyarmatbirodalommal... A magyar fiú nem lehet büszke, hogy a világ legnagyobb részében angolul beszélnek... Sőt: Ha a magyar fiúk látnák ezt az angol világimpériumot hirdető földgömböt, először ökölbe szorulna a kezük, aztán lehajtanák a fejüket s talán egy forró könnycsepp gördülne le szép arcukon...

De boys, bár itt lennének az én magyar fiaim! ... Tudjátok, mit mondanék nekik? ... Ezt:

— Fel a fejjel, magyarok! Ne fájjon az, hogy a trianoni magyar fiú nem lehet büszke arra, hogy egy magyar világimpérium áll mögötte... És mégse sírjátok!...

Mi nem világbirodalommal dicsekszünk, — *mi a magyar hősi halottakra vagyunk büszkék az egész világon!*

Fel a fejjel, trianoni magyar fiúk! És kiáltátok bele az egész világba — magyar, öntudatos büszkeséggel:

Az első világháborúban a kis magyar nemzet adta a legnagyobb véráldozatot, Francia- és Németország előtt is...

Sőt ha véráldozatról volt szó, — akár hazájáért, akár Európáért kellett azt a drága magyar vért öntení — mindig hőiesen meghozta ezt a véráldozatot...

A magyar fiú erre lehet büszke. Ha én is megépíthetném otthon ezt a nagy földgömböt, akkor én nem a magyar városokat világítanám ki neonfényes transzparenszel, hanem megrajzolnám rajta a kis Magyarországot és apró halottaknap mécsesekkel raknám tele a földgömbön Európa azon helyeit, ahol a magyar hős katonák vére áztatta a földet.

És odahívnám a magyar fiúkat e mécsvilágtól csillogó földgömb köré, és megkezdeném a magyar órát:

— Fiúk! Magyar fiatalság! Nézzetek e furcsa földgömbre... Nézzétek: Milyen kicsi Magyarország a többi nagy világbirodalomhoz képest... Mégis: Legyetek büszkék!... Látjátok azt a sok-sok halottaknap mécseset?!... Magyar hősi halottak lelke lobog benne... Amerre csak azok a szelíd fények lobognak (akár Magyarországon, akár a Balkánon, akár Lengyelországban, akár az egész Nyugat-Európában), mindenütt hős magyar katonák áldozták a vérüket vagy Európáért vagy a kis magyar hazáért.

Legyetek büszkék erre a kiontott magyar vére... Bőven ontottuk egy évezreden át... Pedig nekünk igen nagy érték a magyar vér minden cseppje... Mert míg más 100 milliós nagy népek a történelmük folyamán megengedhettek maguknak — veszély nélkül — egy-egy vércsapolást, a kis magyarságnak végzetes volt, hogy egy évezreden át pazarolta legdrágább kincsét: a magyar hősi halottakvérét...

Legyetek büszkék arra, hogy a nyugati népek azért lehettek naggyá, mert a ti magyar őseitek feszítették oda vérbő mellüket a Kelet hordái elé, hogy a Nyugat e vérző, élő mellbástya mögött gazdagodhasson és szaporodhasson...

Igy ment ez egy évezreden át... De a magyarságnak nem volt elég... A világháború előtt mi is álmodoztunk 20 milliós magyarságról... És mikor jött az első világháborús fürgeteg, a magyarság megint oltár elé állt, — és a ti apáitok áldozták föl ismét a haza oltárán a drága magyar vért. És hogy ez a szörnyű véráldozat ismét visszadobott fél-századra bennünket a 20 milliós magyarság gondo-

latától, — kinek fáj ez a magyarokon kívül?!... Ki remeg minden csepp magyar vértől?!... Az angol nem. Az büszke és boldog... Az földgömböt épít, — és ott a világalom öntudatát neveli bele a fiaiba... De Európával együtt ő is megfélemedezett és megfélemedezik, hogy egyszer kárpótolni kellene ezt a vért áldozó magyart, aki lehetővé tette, hogy áldozatai mögött naggyá nőjenek Európa népei.

De Európa nem hálás... Földgömböket épít és ott neveli öntudatra ifjúságát.

Nem baj!

Mi nem építünk földgömböket... Mi csak apró mécseseket gyújtunk hősi halottaink sírján a Doberdón... A Balkánon... Flandriában... Volhyniában... A Kárpátokban... Kicsiny játékhatárokban is égő mécseseket engedünk le a magyar vérral áztatott Isonzón, ... a magyar vérral festett orosz folyókon... és Európa többi magyar vértől pirosuló folyóján...

És ha Európa megkérdezné, mi ez a temető kivilágítás, nyugodtan így felelnék neki:

— A hősök iskolája... Mi idevisszük a magyar fiataltságot, hogy magyar öntudatra neveljük őket. Minden magyar hősi halott-temető: iskola... Hőseink domboruló sírja a katedra... A tanító: a névtelen magyar hős katona...

Már folyik is a tanítás:

— Magyar fiataltság! Drága a kiontott magyar vér... Becsüld meg azokat a magyar hősöket, akik vérüket áldozták hazáért — és Európáért... A magyar hősök sírján sohase hervadjon el a virág... Becsüld meg mindig azokat és azoknak az emlékét, akik szent kötelességüknek tartották az életáldozó véráldozatot is... Nem magyar szívű fiú, aki rész-

vét és büszkeség nélkül tud elmenni a legnagyobb magyar érték: Hőseink véráldozata mellett...

Magyar fiatalság! Vigyázz! Tisztelegi!

A hősök iskolájában vérüket ontott hősök tanítják a kemény magyar leckét:

A magyar katona kiontott vére azt követeli minden magyar fiútól: A hazáért mindent! Vért, életet, boldogságot...

Mi ezt tettük... Ha Európa a mi szörnyű véráldozatunkért csak — Trianonnal volt hálás, lesz még máskép is... Sőt: Legyen máskép!

Ha a mi kezünkől kiesett is a piros magyar vérrel áztatott zászló, — ti, a hősök fiai és unokái vegyétek fel a hősök vérével megszentelt magyar zászlót, és dübörögve induljon el a magyar fiatalság és kiáltsa bele Európa fülébe:

— Igazságot Magyarországnak!

Ha pedig elkeserednétek, hogy ennyi kiontott vér ellenére is mások ülnek az élet húsfazeka mellett, jusson eszetekbe:

Nem az arany, nem a dollár vagy font, ... nem a kizsákmányolt gyarmatbirodalmak, ... nem a rab-szolgálcra fűzött népek egy nemzet legnagyobb értékei ... Egy nép fiatalságának az önérzetét nemcsak a világuralom nevelheti ... A magyar fiatalság ne érezze tehát magát másodrendűnek a gyarmatbirodalmakkal dicsekedhető népek fiai mellett, mert ha azok büszkéek a nem mindig becsülettel szerzett világbirodalomra, a magyar fiú százszor büszkébb lehet hősi halottaink kiontott vérére, mert azt a vért a becsület mezején ontották a hazáért — és Európáért...

*

Hősi halottaink vére nagy magyar érték ... Ha Európa hálátlan is a kiontott magyar vérért, — a

hősök unokái, a mai magyar fiatalság hálásan hajtja meg kemény nyakát a magyar hősi halottak sírjánál és így imádkozik a szíve:

— Ennyi magyar vér nem hullott hiába!... Ti éltek... A ti kiontott véretek számunkra a legnagyobb magyar kincs... S mi őrizni fogjuk e drága magyar kincset!...

Magyar értékek:

III. Magyar szentek

A skandináv ősmonda szerint az Isten egy gyönyörű palotában: a Walhallában maga köré gyűjti azokat, akik egész életüket Istennek szentelték. Ezek a hősök aztán az egész örökkévalóságon át élvezik Ogin isten jóságát és boldogságát.

A németek átvették ennek az ősmondának a magvát és Regensburgban megépítették a német Walhallát. Ez lett a németek hősi galériája, mert ebbe a gyönyörű épületbe helyezték el azoknak a németeknek a szobrát, akik életüket a német gondolat szolgálatának szentelték. És hogy a nemzeti eszme hősi szolgálata ki ne vesszék a német ifjúság lelkéből, a német ifjúság évenként felkeresi a Walhallát és ott tanulja meg a komoly német leckét:

A német fiatalság nem borgőzös lebujságban, nem forgóparkettás bárókban, nem zsúrokon és nem kártyaasztalnál nevelődik a német gondolat hőségévé, hanem itt a Walhallánál, a német hősök lábainál — az ő életpéldájuk szerint.

Nekünk magyaroknak nincs Walhallánk, de vannak hőseink, akik az örökkévalóság Walhallájában vannak. Mégpedig azért, mert egyszerre az Isten és a magyar gondolat hősei voltak életükben: — a magyar szentek.

Álljunk itt meg egy pillanatra.

Sokszor végiggondoltam ezt:

Hogy telekiabálnák más népek a világot, ha egy-két szentet tudnának felmutatni az uralkodócsaládjukban... És mi magyarok?... A jó Isten igen szereti a mi népünket. Tudta, hogy ezer évekre kell megalapozni ezt a kicsiny országot. Ezért aztán bőkezűen szórta jóságát. És amit nem tud felmutatni sem Európa, sem a világ, — ez a maroknyi magyar nép büszkélkedhetik azzal, hogy az egész világ uralkodócsaládjai közül az Árpádházi királyok között van a legtöbb szent. Úgyhogy nyugodtan elmondhatjuk, hogy *az Árpádok dinasztiája a szentek dinasztiájává lett.*

De nem elég, hogy a magyar fiatalság tudomásul vegye azt, hogy a legnagyobb *magyar hősök egy-úttal szentek is.* Azt is tudomásul kell vennie, hogy Isten a *szent magyarok érdemeiért* tartotta fenn ezer évig, ezer veszély között a mi szép hazánkat. Sőt: ha nem is akarok feltétlenül csodát látni abban, hogy legnagyobb elesettségünk idején is ezek a hős *szent magyarok jöttek* hazánk segítségére, mégis tudomásul kellennem, hogy a Szent Imre-jubileum hívja fel először hatékonyan a világ figyelmét a szenvedő magyarság megcsonkítására. Vagy: Felfoghatja akárki akárhogy a dolgokat, — az nem változtathat azon a tényen, hogy Szent István jubileuma hozza meg a megkínzott magyarságnak az első lépést az integritás felé... Vagy: Mondhatják véletlennek, de nem változtathatják meg aényt, hogy éppen Szent Imre napján indulnak el honvédeink, hogy ismét birtokukba vegyék az elorozott területek egy részét. Vagy: Lehet az is, hogy véletlen, de nem változtat a tényen, hogy Szent László jubileumi évében indulnak meg a magyar seregek, hogy hazahozzák az elszakított magyarok százazreit...

Tehát:

Szent magyarok érdemeiért tartotta fenn ezer évig az Isten a mi szép hazánkat. — Szent magyarok közbenjárására szereztük vissza Csonkamagyarország leszaggatott részeit. — És: Csak szent magyarok biztosítanak újabb ezer évet ennek a sok veszélynek kitett országnak.

De ha csak szent magyarok biztosítanak újabb ezer évet hazánknak, akkor a mostani magyar fiatalságnak — melyet szeretünk országépítő magyarságnak nevezni — *végig kell járnia a magyar szentek iskoláját.*

Ebben az újfajta „kitűnőek iskolájában” a magyar szentek a tanárok.

*

Az államvezetést és országszervezést Szent István tanítja. A Szent Istvántól tanított anyag lényege ez:

Csak szent magyarokat a kormányrúd mellé!
Vagyis:

Az országépítő magyar fiatalságnak *nem „kereszténynek”, hanem szentnek kell lennie előbb, mintsem hogy a kormányrúd mellé állhatna.* Ha szentté lett ez a fiatalság a maga hétköznapi életében, akkor az ország majd nyugodtan bízza rá a magyarság millióit, ... akkor majd lehet kemény, mint Szent István a lázadókkal, ... akkor majd lehet kegyes a nemzetiségekkel szemben, mint Szent István, ... akkor majd hozhat reformokat (talán még külföldről is!) ... Azonban jegyezze meg a magyar fiatalság, hogy a jövő Magyarországa csak olyanokat enged a kormányrúd mellé, akik megtanulták a Szent István-féle életleckét, — *mert a pogány magyaroktól féltjük az országot.*

*

Ebben az újfajta magyar iskolában az erős ma-

gyarság tanának Szent Imre a tanára. És Szent Imre ilyen leckét tanultat a magyar fiatalsággal:

Minden állam talpköve a tiszta erkölcs. A 20 milliós magyarság legfőbb biztosítéka a magyar fiatalság tisztán megőrzött vére. Mert kifáradtan, fertőzött vérrel, rokkantan csak rombolni lehet a már amúgyis fogyó magyarságot... Fogja le tehát a magyar fiatalság a sűrű, ösztönös vérét és félperces örömekért ne lopja meg azt az életanyagot, melyet az Isten a 20 milliós magyarság megvalósításához adott... Legyen szent szabály a magyar fiatalság előtt: Tisztán, érintetlenül a házasságig! Mert: A lebujokban ifjú erejét elpazarló fiatalságot nem engedjük a magyar családok szentélyébe, — mert ott is csak rombol, fertőz és gyengíti a magyarságot.

Kemény lecke, de ezt is meg kell tanulniok, és az életükkel ebből is le kell vizsgázniok azoknak, akik a magyar életben szerephez akarnak jutni...

*

A leányfiatalságnak Szent Erzsébet tart órákat a családi boldogságról.

A megtanulandó lecke ez:

A magyar családok akkor lesznek boldogok, ha a Szent Erzsébet-lelkű magyar anyák lesznek a magyar otthonok királynői... Felszámolni a magyar lányok életéből a vizek partján közszemlére kitett strandfókákat... A magyar lányok nem kínálhatják érintetlenségük gyümölcsét senkinek addig, míg az oltár előtt hűséget nem esküdtek örökre... A magyar anyák nem démonokból, nem a tánctermekek és zsúrok balerináiból, nem a férjet cserélgető nőstényekből lesznek, hanem Szent Erzsébet-lelkű magyar lányokból akik, mivel szentek, — szeretik az Istent, szeretik a férjet a sírig. Szeretik a magyar gyerme-

ket, mégpedig annyit, amennyit az Isten ád a 20 milliós magyarság megvalósításához . . .

*

A hazaszeretet tanára Árpádházi Boldog Margit.
Ő életét áldozta a hazáért, — ezért a leckéje is ez:

A magyar fiatalság nem a hazából él, hanem a hazáért. És: A hazáért mindent kockáztatni kell, de a hazát kockára tenni semmi másért nem szabad.

E lecke szerint a magyar fiatalság a hazáért él, dolgozik. Nem a húsfazék környéke az ő hazája. Nemcsak addig hűséges magyar, míg a mi szegény magyar hazánk is busás jövedelmet, tekintélyt biztosító állást, hatalmat adó miniszteri bársonyszéket tud juttatni neki.

E lecke szerint a magyar fiatalságnak akkor is meg kell mutatnia hazaszeretetét, ha a haza áldozatot, lemondást, sőt talán az életet is követeli.

Boldog Margit áldozata megmentette a magyar hazát. Az újjáépítendő Magyarországot csak azok vezethetik, akik szentté lettek a magyar szentek iskolájában és tudják olyan áldozatosan szeretni hazájukat, mint Árpádházi Boldog Margit . . .

*

A magyar birodalmi eszme tanára Szent László.
E Szent Magyarországnak határait három tenger mosta. Népek és nemzetek fértek el ebben a nagy magyar „világbirodalomban”, — és egyik sem érezte magát másodrendű népnek Szent László országában, mert Szent László volt annyira magyar és annyira szent módjára lovagias, hogy nem bántotta egy nép vallását és faji nemzeti érzését sem.

Szent László a szentek iskolájában ezt a leckét adja a magyar fiatalságnak:

A magyar fiatalság, ha magyar birodalmat akar építeni és ezt a szentistváni birodalmat együtt akarja

tartani, — legyen először életében modern szentté, hogy tudjon aztán olyan nagylelkűen lovagias lenni minden nemzetiséggel szemben, mint a lovagias szent: Szent László király volt.

Pogányos sovínisztákat, akik kiűzik ez országból azokat, akiket a magyar lovagiasság és jóság — ha vérben nem is — de szívében már magyarrá tett, — nem tűrünk az ország kormányrúdjá mellett. Nekünk Nagymagyarországra van szükségünk. Mi Szent László lovagias jóságával szívesen látunk mindenkit, aki vállalja mindenkor és mindenhol a magyar sorsközösséget. — Csak az árulókat vetjük meg...

Kemény lecke. Szentnek a leckéje. De a magyar fiatalságnak ezt is meg kell tanulnia.

De megtanulja-e vajjon ezt a leckét is?

Egy igaz:

A magyar fiatalságot most túlságosan munkába vették. Tanfolyamokra jár. Átképzéseken megy keresztül. Mindenki gyúrja. Mindenki nevelni akarja. De — mintha ebben a nagy szellemi átgyúrásban csak elméletnek tartanák azt, hogy az országépítő fiatalságnak először a magyar szentek iskoláját kell eredményesen kijárnia. És — mintha a magyar fiatalság is szívesen tenné le a különböző tanfolyamok és átképzések után a jártassági és teljesítménypróbákat, de nagyon is húzódoznék attól, hogy az Isten vizsgáztassa le azon életteljesítményekből, amelyek azt mutatják, hogy eredménnyel járta végig a szentek iskoláját.

Mi mintha túlságosan elméletivé tettük volna a magyar szentek iskoláját azon elv alapján, hogy: A magyar vallási téren nem eshetik túlzásokba, mert „vallásilag megosztott nép” vagyunk.

Kár lenne, ha ez a tudat beleférköznék a magyar

fiatalság lelkébe. Mert: A megosztott magyar fiatalság a magyar örök megosztását is jelentené. A magyar szentek dinasztíája azonban egyformán magyar érték a protestáns és katolikus magyar számára. Sőt a magyar szentek fent leírt leckéjét éppúgy meg kell tanulnia, éppúgy életté kell tennie a protestáns magyarnak, mint a katolikus magyarnak, mert e nélkül egyiknek sincs joga ahhoz, hogy hozzákezdhesen az új, a boldogabb Magyarország építéséhez...

Szent magyarok tartották meg ezer éven át ezt az országot. — És az élniakaró magyarok nem engedik, hogy az akár protestáns, akár katolikus kereszténynek keresztelt, de pogány életű magyarok megfosszák egy újabb ezredévtől szép magyar hazánkat csak azért, mert nem akarnak járni a magyar szentek iskolájába.

Magyaros külsőségek

Azok, akik a magyar gondolat érvényesüléséről álmodoztak, — mégpedig az egész vonalon — először boldogan reménykedtek, a végén pedig keserű csalódottsággal állapították meg:

— Hiába! Mi magyarok javíthatatlanok vagyunk. — Lelkesedünk... Próbálkozunk is egy kicsit... Aztán jönnek a hétköznapiak, — és magunk is magyaros és naív rajongásnak tartjuk azt, amit tegnap magyar szempontból fontosnak tartottunk.

A magyaros ruháról van szó.

A trianoni összeroppantás után valami magyaros dac és élni akarás támadt szívünkben. Fellángolt a csonka országban a nemzeti gondolat. És mikor észrevettük, hogy a nagy Európában *önzetlenül* senki sem lesz szerelmes a kis magyarba, hanem mindenki csak könnyen felbontható érdekházasságra hajlandó, — először szomorúan állapítottuk meg: Egyedül vagyunk! — de aztán a dacos, csakazértis-élni akarás beledobta a köztudatba a jelszót: Ha egyedül vagyunk is, egyedül is élni és boldogulni akarunk... És ha csak a magunk erejében bízhatunk, akkor magyarok akarunk lenni a kis Magyarországon, de nemcsak nacionálénk szerint, hanem szívünkben, életünkben, az egész vonalon mindenben.

És pártok alakultak ezzel a céllal...

És feltámadt a Prohászktól még lázításnak és okvetetlenkedésnek vett hungarista-mozgalom...

És jelvények, könyvek és ujságok hirdették ezt a magyar megújhodást...

És megjelentek a magyar életben az újonnan tervezett magyaros stílusú ruhákba öltözött magyarok.

Őszintén megvallva, örültünk ennek az egyszerűségében is szép és ünnepélyes magyar férfiruhának. Amikor pedig a magyar úriasszonyok és magyar lányok az eucharisztikus kongresszus alkalmával felvonultak a szebbnél-szebb, úri és modern és mégis magyaros ruháikban, úgy éreztük, hogy a magyar mennyország magyar angyalai járnak az Andrássy-úton.

És vártuk a folytatást.

De a magyar urak vagy túlságosan egyszerűnek vagy politika-szagúnak érezték ezt az új és szép magyar ruhát, — és ezért csak egy-két hivatalos vagy esetleg pártpolitikai alkalom ruhájának kezdték tekinteni a magyar ruhát. A magyar úriasszonyok egyrésze túlságosan drágának találta a szép magyar ruhát, — és ezért könnyen lemondott a „túlságosan alkalmoszerű” magyar ruháról; — a másik része pedig az ünnepek multával gondosan becsomagolta a drága ruhákat, hogy megőrizze addig, míg ismét egy ilyen nagy magyar demonstrációs alkalom adódik...

Mi pedig szomorkodtunk, mert a magyaros szalmaláng megint hamar kialudt.

De nemcsak azért szomorkodtunk.

Jobban bántott az, hogy míg nálunk egy kis lelkesedés után jobblétre szenderül minden magyaros akarás, addig a külföld szívósan őrzi még a legjelentelmenebb külsőséget is, amiben valami sajátos faji vonás található.

Sokat jártam külföldön. A városokban ott is egy

bizonyos eleurópaisodás volt tapasztalható. De a nagy általánosságban sajátosan jellegzetes volt az olasz város és az olasz nép és az olasz külsőségek, de ugyanúgy sajátosan jellegzetes volt a norvég kikötőváros és annak a norvég népnek faji külsőségei. Szándékosan csak európai népet említettem, mert természetesnek tartottam, hogy az egyiptomi arabnak vagy a konstantinápolyi töröknek a mieinktől teljesen elütő és feltűnően faji külsőségei legyenek.

De mikor azt láttam, hogy a német gyerek nyári ruhájában az egész világon egyformaságra (vagy talán így mondhatnám: a faji jelleg kihangsúlyozására) törekszik, ... amikor meg kellett látnom, hogy a tiroli parasztleány ruháját elfogadott városi ruhává nemesítették, ... amikor tudom, hogy a németek a házépítésben, a lakáskultúrában, a szórakozás külsőségeiben is tudatosan törekszenek a faji jelleg kihangsúlyozására, — kerestem az okot, hogy a magyar (eltekintve egyes vidékek féltékenyen és már hivatalosan is őrzött népi külsőségeitől) miért szintelenedett el faji külsőségeiben. És talán nem tévedtem, mikor okult ezt gondoltam: *Mi magyarok mindig is túlságosan féltünk attól, hogy Európa még a magyart is a balkániak közé számítja. Ezért aztán túlságosan is európaisodni akartunk.* De ebben a nagy európaivá való fejlődésben a saját magyaros külsőségeinket levetettük, mert féltünk, hogy ezeket a színes népi külsőségeket Európa balkáni jellegnek tulajdonítja. Közben azonban úgy jártunk a nagy európaisodási szándékkal, mint pl. a szociáldemokráciával. A szociáldemokrácia Franciaországban is francia maradt, — Németországban német lett, de a magyar szociáldemokrácia internacionális lett azért, mert a „jó fiú” szerepét akarta játszani kifelé, —

belsőleg, lelkiileg pedig a vezetőik annyira nem voltak magyarok, hogy nem is érezték szükségét annak, hogy annak a mozgalomnak magyar jellegét biztosítsák.

Mi a külsőségeinkben is túlságosan internacionalizálódtunk, mert nem mertünk a magunk lábán járni, — mert magyar helyett európai „jó fiúk” akarunk lenni, . . . mert talán az a vezetőréteg, melynek a magyar élet külsőségeit kellett volna megőrizni, nem érzett lelki kényszert magában ezen magyar jellegek megőrzésére.

Ne vádoljon senki se azzal, hogy én lényegtelen külsőségek erőltetésével akarok gyökértelen magyarkodást propagálni. Tudom én nagyon jól, hogy nem a külsőség a lényeg, . . . hogy nem a ruha teszi az embert, . . . hogy az üres külsőségek nem emelik egy nép faji öntudatát. De: Ha a külföld — a mai erős faji elkülönülések idején — tudatosan és módszeresen kihangsúlyozza a faji jelleget (népi) életének még a külsőségeiben is, — ennek a kis maroknyi magyar népnek minden kis fűszálba is kapaszkodnia kell, hogy kihangsúlyozza saját faji jellegét. Mert ha nem ragad meg minden magyaros külsőséget is, — akkor félő, hogy ezt a kis népet elnyeli a népek tengere.

A római kétezer évvel ezelőtt is amfiteátrumot épített magának az akkori római birodalom Karakószörcsökén: Aquincumban is. És: Római módon — és római külsőségek között élt a birodalom legvégső zugában is. Nagy Sándornak bűnül rótták fel a macedónok, hogy keleti ruhákban és keleti szokások szerint él, mert azt gondolták, hogy ezzel elárulja a nagy macedón faji gondolatot . . .

Csak a magyar nem fél attól, hogy elszíntelenedésének és a külföldhöz való asszimilálódásának az

lesz a következménye, hogy a kultúrájában európai, fajiságában megosztott, nyelvében és fajiságában meggyengült magyarságot majd nem is tartják külön fajnak, hanem olyan hordalék masszának, melyet könnyen át lehet gyúrni, hiszen úgy sincs semmi kihangsúlyozott faji jellege?

Ki merné ezt megkockáztatni? Aki szereti magyar faját, az semmiesetre sem kockáztat ilyen lehetőséget. Aki szívében is magyar, az minden esz-közt (még külsőséget is!) megragad, hogy a magyarban felkeltse a faji tudatot, és ezáltal jogot követeljen a magyarságnak is a nap alatt.

Mi tehát a teendő a magyar külsőségek ügyében?

1. Aki a magyar faját szereti, az követeli a magyaros külsőségeket. — De mivel tudja, hogy a külsőség még nem lélek és nem magyar öntudat, ezért *lelket is nevel a külsőségek mögé.*

Ez a lelkületnevelés a legfontosabb. Ez a cél tudatosan megnevelt lelkület majd nem szégyenli és nem tartja balkáninak a magyaros külsőségeket, hanem az egész magyar életben alkalmazni fogja azokat, mert tudja, hogy ezek a magyar vonások mélyíthetik magyar öntudatát és szebbé, sajátosabbá, magyarabbá és igazabbá teszik életét.

Ne ijedjen meg senki. Nem akarom „népi” parasztruhába öltöztetni a városi magyart. Nem akarok gémeskutas udvart telepíteni Budapest elegáns üzletnegyedébe. A magyar városi gyereket se csikós-gatyában akarom táncoltatni és iskolába járatni. Azt se gondolom, hogy a magyar úriház egyetlen értékes bútordarabja a tulipános láda. Ezt csak a délibábos-magyarság akarja.

De azt igenis állítom, hogy a magyar népi viseletben, építésmódban, lakásdíszítésben stb. vannak

olyan szép és igazán magyar motívumok, hogy ha azokat a városi magyar élet egyes megnyilvánulásaihoz hozzásimítjuk, szebb, művészebb, magyarosabb, — és mégis európai lesz a magyar élet a külsőségeiben is.

2. És ha ezt a lelkületnevelést elvégeztük az ifjúságnál, akkor sor kerülhet a gyakorlati megvalósulásra:

Ha a stájer hegyilakó parasztházából a német lélek olyan úriházakat alkotott, hogy most már nemcsak a német magaslati üdülőhelyek, hanem már a városi villatelkek is ezekkel vannak beépítve, miért nem lehetne kiválasztani egy-két igazán szép magyar stílusú házat és azt a magyar tájak szerint magyarul modernizálni és magyarul városiasítani úgy, hogy a magyar fiatalság (az egyszerű és a tanult is) a maga környezetének megfelelően építve szeresse azt, és akarja a saját otthonát is így, szép magyarosan építeni ...

Csak ez a tudatosan nevelt lelkület fogja kiszorítani a sok nemzetközi, modern kockastílusú papírházakat és teremtheti meg majd azt a falut és várost, melyről az idegen is kénytelen lesz bevallani:

— Szép falu, — szép város, pedig nem is olyan, mint a mienk ... Vagy talán éppen azért szép és értékes, mert nem olyan, mint a miénk, hanem magyar ...

De tovább megyek:

Voltam norvég családi házban ... Láttam török otthont ... Tudom, milyen az olasz család otthona ... Én mindegyikben idegenül éreztem magamat, mert egyik sem volt magyar, mert mindegyik az illető nép lelkülete szerint volt berendezve.

Milyen szép is lehetne a magyaros díszítésű magyar otthon! Mert: Milyen szép magyar stílusú búto-

rokkal lehetne díszíteni a magyar otthonokat, ha akadna egy-két magyarlelkű iparművész, aki ellesné a magyar népi lakásművészet kincseit és azt modernizálva városiasítaná! Vagy: Milyen szép lenne a magyar otthon, ha annak díszítésében a magyar lelkület, a szép, úri magyar ízlés érvényesülhetne!

De még ettől nagyon messze vagyunk. A magyar lakásdíszítő művészet értékei a múzeumokban porosodnak, — és legföljebb egy-két lelkes tanár viszi oda a diákokat, (de az igazat megvallva ezek a fiúk is idegenül állnak ezekkel a magyar értékekkel szemben) és mivel otthon nem ezeket látják, ezeket a magyar értékeket csak exotikumnak tekintik, és eszükbe se jut, hogy egyszer majd — ha ők is otthont építenek — azt magyar stílusú bútorokkal és díszítésekkel lássák el.

Elismerem, hogy már ezen a téren is van szerény próbálkozás, de már jó előre megmondom, hogy nem mindig szerencsés és bizony nem finom magyar ízlés próbálkozása ez. Mert: Ha a kerti bútorokat, — ha a nyaralók szobáit, — ha egy-két propaganda épületet magyar stílusban, de rikító színekben és nem a környezethez alkalmazott, modernizált formában építenek, ez lehet propaganda, de nem biztos, hogy jó propaganda. Ettől a rikítószínű, a falu ízléséhez szabott, kényelmetlen erőlködésektől elmegy a városi ember kedve, és egynek se jut eszébe, hogy ilyen módon rendezze be családi otthonát.

Pedig, ha az olasz meg tudta teremteni magának az olasz lelkületnek megfelelő otthont, — ha a német nép is tudatosan törekszik arra, hogy a német otthon is a német lelkület vetülete legyen, — akkor a magyar sem elégedhetik meg a színtelen, formátlan, internacionális modernségekkel és a magyar lélektől idegen lakásdíszítésekkel.

3. És még valamit:

Legyen magyaros a magyar még a ruhájában is.
Ne ijedjen meg senki: Nem akarom csikósgatyába borjúsájú ingbe, piros mellénybe és árvalányhajás kalapba öltöztetni az egész magyarságot.

De azt igenis szeretném, hogy polgárjogot nyerjen a magyar ruha.

Tudom, hogy vannak próbálkozások ezen a téren is. Éppen a budapesti bencés gimnázium volt az első között, melynek a tanárai egy igen szép magyaros ruhát terveztek a diákjaik számára magyar művészekkel. Merész kikezdés volt ez akkor, mert a szegényebb diákoknak nehezebb volt beszerezni ezt a formaruhát, azoknak pedig, akiknél a pénz nem volt probléma, nem tetszett az uniformizálás. De mikor aztán az egész intézet kivonult a szép sötétkék, zsinóros, egészen magyaros stílusú ruhában, feltűnt a magyar ruha szépsége az egész városnak. Pedig magyar ruha volt, ha nem is a bugaci pásztorgyerek ruháját vette mintául, hanem magyar gimnazistáknak tervezték azt. Aztán megszerette a főváros diák-sága . . . Szegény és gazdag diákok tömege feszít már „Bocskai” (bencés) ruhában. És helyesek, elegánsak, előkelőek diákjaink ebben a szép magyaros diákruhában.

Az ember azt hitte volna, hogy a felnőttek is követik a magyar diákokat. De nem ez történt meg. Talán éppen azért nem sikerült ez a gondolat a felnőtteknél, mert egy meghatározott politikai párt propagálta a szép magyar férfiruhát. Pedig szép ez a modernizált, magyaros, úri férfiruha. Azok, akik párthűségüket akarták bizonyítani, hamar meg is csináltatták ezt a ruhát, és gyűléseken, politikai megmozdulásokon tűntettek is vele, — de ezzel elijesztették ettől a ruhától azokat, akik nem pártpolitikai

tüntetésből, hanem magyar lelkük sugallatából akarták hordani ezt a szép, magyaros férfiruhát.

Bár próbálkoztak egyesek, hogy ez a ruha polgárjogot nyerjen mindenütt, de ezzel is majdnem úgy jártak, mint a férfiak cserkészruhájával: Kimondták a cserkészruháról is, hogy bármely alkalomkor használható, mégis csak reprezentációs ruha lett belőle, mert a nem cserkészek mindig idegenkedve, sőt sokszor lesajnáló mosollyal fogadták a térdnadrágos cserkészruha térhódítását.

A férfiak — de ide vehetjük a magyar úriasszonyokat is — ugyanígy jártak a magyaros ruhával: Reprezentációs ruha lett belőle, amit felveszünk egy-két magyar demonstráción, de eszünkbe se jut, hogy ezt a ruhát a mindennapi élet (ünnepek és hétköznapok) ruhájává tegyünk. Sőt a városi magyarság — ha akad egy-két merész magyar úriasszony és úriember, akik egy ünnepségre vagy bálra magyarosan akarnak öltözködni — előbb összevissza telefonálják magukat és biztosítják magukat, nehogy egyedül legyenek magyaros ruhában, és így necsak őket bámulja mindenki mint magyar exotikumokat.

És: Ha ettől egy amerikai társaságban kellene félni, akkor még csak hagyján. De ha Magyarországon, magyar társaságban kényelmetlen a magyar ruhában való megjelenés, ez szomorú bizonyítvány azoknak a „magyaroknak” magyar öntudatáról.

Mert az igaz, hogy nem a ruha teszi az embert, — és nem a külsőségek adják meg egy népbe az öntudatot, de külsőnkben is, belsőnkben is elszíntelepedni csak azért, hogy internacionális európaiak lehessünk, bűn a magyar öntudat és a magyar faj ellen.

Ma a magyarság is a nemzeti létét menti, hogy a népek tengere el ne nyelje mint olyan népet,

amelynek úgysincs egyéni színe és sajátos faji jellege. A magyar fiatalságnak meg kell szereznie a magyar öntudatból sarjadzó azt a lelkiületet, mely a magyar élet külső megnyilvánulásaiban is szereti a magyar színt, mert tudja, hogy ezzel is hazájának és a magyarságnak követel helyet a nap alatt.

Magyaros szórakozás

Nem akarok mogorva öreg lenni. Nem irigylem a fiatalság szórakozásait. Nem is akarok kegyetlen bíróként vétót kiáltani a fiatalság minden örömére. Én magam is azt tartom, hogy kell a fiatalságnak a szórakozás és az öröm, mert ez a biztosító szelep az életben, hogy katasztrófák ne történjenek a lélekben.

De... És ezt nem hallgathatom el:

A háború vérzivatarjai között élünk. Világok semmisülnek meg és új világok születnek. Reformbábák állják körül a történelem ágyát és reformterveikkel akarják megakadályozni, hogy szörnyszülött legyen a születendő új világ. A fiatalság is hangosan követeli a reformokat — és a háború véres komolyságához illő rendeleteket.

De érdekes tünet az, hogy míg — a háborúra hivatkozva — mindenben lemondást, igénytelenséget, önmegtagadást követelnek, hogy megreformálhassák a régi tobzódó életet, — addig se a fiatalok, se a nagy reformátorok nem mernek előjönni a legaktuálisabb rendelet követelésével: t. i. hogy összeférhetetlen (és érthetetlen) dolog, hogy míg a frontokon folyik a magyar vér és a sebesültek vérbenfekve jajgatnak, — addig itthon a pezsgő folyik és lokálok pamlagjain hemperegve ujjong az élet... A nagy reformátorok is tudják ezt, de egy se meri belekiáltani a magyar életbe:

— Rendeleteket! Büntetést! Több komolyságot

a mostani magyar életbe, — és kevesebb szórakozást, mulatozást és táncot!...

Igazságos leszek azonban és nem vádolok általánosságban.

Elismerem, hogy a hivatalosak, — ha szerényen is — de hallatták szavukat ebben az ügyben... Az is igaz, hogy akadt néhány ujság is, mely szóváltette, hogy a harctéri halálhörgés és a lokálok vagy házibálok ujjongása nem egészen együtthangzó zenei akkord, — de ezek olyan csendes és halkszavú tiltakozások voltak, mintha attól féltek volna, hogy ha túlságosan hangosak lesznek a komolyság követelésével, akkor a mulatozásaiban reformokat és korlátozásokat nem tűrő fiatalság lehurrogja őket, mint a fiatalság örömeiségének kivénült és már mulatni nem tudó kuvikmadarait.

Ezért aztán mi lett az eredmény?

Ez:

1. A magyarok sorsáért aggódók komolysága és a megvetéstől való félelem elűzte — részben — a nyilvánosság elől a dáridózó mulatozást, de a lokálok közül egy sem jelentett csődöt az elnéptelenedés miatt, — sőt újak nyíltak meg. Pedig azt hitte volna az ember, hogy a zsidótörvény miatt majd elnéptelenednek a bárók és lokálok, mert — mint hangoztatták — a lokáloknak a „pénzbő” zsidók a lakói. Az igaz, hogy ezek a megrendszabályozott zsidók ma már nem olyan merészek a bárókban és lokálokban, — de ezek a szórakozóhelyek ma mégis olyan hangosak, mintha a zsidók minden mulatni-vágyó zsvaja ma is ott mulatna ezekben az úri lebu-jokban — megcsúfolva a magyar honvéd harctéri szenvedéseit... Ügylátszik, hogy a lokálokban is megtörtént az „örségváltás”, de az új keresztény

látogatók nem tűrik, hogy a mulatozásban fel ne vegyék a versenyt a régi bártöltelékekkel...

Ez is eredmény, de valahogyan nem korszerű!

Az már azonban korszerű (mert háborús pszichózis eredménye), hogy újra aktuálissá lett a régi római proletárok jelszava, a „Panem et circenses!” Kenyeret és szórakozást! Mivel azonban a kenyeret már miniszteri rendeletek adagolják, viszont az élelemre, ruhára, hasznos dologra el nem költhető pénzt valahogyan forgatni kell, hogy a pénztárcákban meg ne penészedjék, a háborús szokás színházjegyekért és a mozik pénztárainál éppúgy sorbaállítja a szórakozásra éhes embereket, mint a kenyeresboltok előtt...

Panem et circenses! De ha legalább magyar volna az a kenyér, amit a kultúra templomaiban (mozi, színház, varieté) adnak a szórakozásra éhes magyaroknak! Mert bizony néha-néha meg kell dörzsölni az embernek a szemét, hogy ébren van-e, mikor egy-egy színháznak a heti műsorát nézi. Mert azon a színlapon sokszor inkább talál hottentota világmárkás irodalmi remekeket, mint magyar lelkű, magyarrá nevelő irodalmi értékeket.

Ne vádoljon szűkkeblű és szűklátókörű sovinizmussal senki. Mi elismerjük, hogy a világirodalom remekeinek helye van a magyar színházakban. Mi nem kiáltunk vétót egy az egész világ számára értékes színdarabra csak azért, mert az idegen. Sőt: Tovább megyünk és azt mondjuk, hogy a magyar színházkultúránk kell, hogy együtt haladjon a korral külföldi vonatkozásban is, — és nem félünk egy-két korszerű külföldi darabtól sem azért, mert idegen. — De hogy ásatag külföldi darabokat akarjanak magyar publikummal voronovizálni, ... vagy hogy semmit-érő külföldi fércmunkákkal akarják szórakoztatni a magyar publikumot azzal a szándékkal, hogy ennek

a „balkáni” népnek ez is jó, ... vagy hogy annyi idegen darab fusson egyszerre színházainkban, hogy a magyar fiatalság nem tudja, hogy Magyarországon van-e vagy valamelyik európai metropolisba ragadta akarátán kívül a bűvösköpenyű színházi meghunyászkodás, — ez ellen magyarságunk, magyar öntudatunk és magyar kultúránk nevében tiltakozunk.

De az ellen is tiltakozunk, hogy a drága magyar pénzért (színházban és mozikban) olyan darabokat adjanak, melynek magyar az írója, magyar a nyelve, de nem magyar a lelke. Mert tudjuk, hogy magyarok is próbálkoznak. De ezek a próbálkozások — tisztelet a kivételnek — vagy új korszellemű élmélyítő propaganda darabok, — vagy a népiesek tükrében ferdén látott magyar problémák, — vagy a gyöngyösbokrétának exotikumként ható színes látványossága, melynek szívesen tapsol jó néhány ezer színházlátogató, de — talán éppen faji adottságánál fogva — érzi, hogy ez a látványosság idegen a lelkétől.

És talán sohasem volt ilyen színházi konjunk-túra és moziszükséglet, mint ma. Mit szólna a magyar fiatalság, ha a háború véres komolyságára való tekintettel itt is korlátozásokat léptetnének életbe?!

De ne, ne korlátozzák ebben is az embereket, mert akkor még több lenne a házi mulatozás. Pedig már nem kell több, mert — háborús szemmel nézve — túlságosan is sok ez a bizalmas házi mulatozás...

Mert igazán érdekes ez a lemondani nem akaró, de reformokat követelő ember. Lehet háború akkora, hogy vérözönnel fenyegeti a világot... Lehet nyomorúság akkora, hogy lázít és lázadozik. — De egy bizonyos rétegnek mulatnia kell...

Mert mi történt?

A rendeletek elűzték a hangosan mulatókat a

nyilvánosság előtt... De mulatni kell... Mulatni „muszáj”!... Erre megszapordtak a házi mulatságok, — és erre a lehúzott rolók mögött, légvédelmi szempontból tökéletesen elsötétített ablaktáblák mögött, ragyogó csillárfényben mulat a fiatalság: Idegen ritmusú grammofonzenére idegen táncokat jár, és a szünetben olyan nótájú dalokkal szenved a magyar házban, hogy ha egy zulukaffer betévedne oda, jobban otthonérezhetné magát, mint azok az ott mulatozó magyarok, akik már vagy nem szeretik, vagy talán már nem is ismerik az igazi magyar, uras szórakozást.

Azt mondtam, hogy talán már nem is ismerik az úri, magyar szórakozást. Tudatosan mondtam ezt, mert azt a mulatozást, mely átveszi a népszínmű mulató kellékeit és pezsgőspoharat vág huszárosan a tükörbe... és cigányozik... és bankót húz a cigány vonójába... és hejehujázva táncol, — sohase tudom úri, magyaros szórakozásnak tartani. Sőt ma már mindezt anakronizmusnak, 70—80 éves korszerűtlenségnek és úri barbarizmusnak tartom...

Tudom, hogy itt már felszisszen az olvasó, és ha a könyvvvel pörölni lehetne, akkor ordítva kérné számon:

— Mit akar?... Talán csak nem szőrcsuhába akarja bujztatni a magyar fiatalságot?!...

Vagy talán a Bakony rengetegeibe akarja küldeni a magyarságot, hogy ott vezekeljen a háború tartama alatt?...

Hát ami azt illeti: Nem ártana egy kis nagybőjtöt tartani a tobzódó szórakozásban addig legalább, míg a harctereken a Mors Imperator uralkodik... De mégse kívánom, hogy a magyar fiatalság szőr-csuhába öltözzék, és lemondjon minden örömről és szórakozásról... De hiába is követelném ezt, mert

kinevetnének, mint öreg eszelőst, — és pogányul mulatnának tovább...

De ha ezt nem is teszem, azt azonban szeretném, hogy

1. A magyar fiatalság még szórakozásaiban is szeresse és keresse az úri, az igazi magyar jelleget. A magyar fiatalságnak nem bárókban és lokálokban kell országépítőkké nevelődnie. Ezt hagyják csak azoknak, akik nem tudnak lokálok nélkül élni, de nincs is semmi közük a magyarsághoz még akkor se, ha nemesi elő- és utóneveik mellett két ff és y fordul is elő a családi nevükben.

2. Szeretném, ha a magyar fiatalság megszeretné a szép magyar táncokat és ezzel színezné úri szórakozásait.

Miért mondom én ezt?! — kérdezhetnék sokan, akik úgy látják, hogy a magyar tánc is — a „népi” mozgalom következtében — új virágkorát kezdi élni.

Elismerem, hogy már ezen a téren is történt valami. De ugyanakkor férfias nyíltsággal be kell vallani, hogy a magyar tánc azonban ma még csak egy száma a magyaros műsoroknak, — *csak dísz tánc*, melyet a magyaros bálokon díszbemutatóként eltáncolnak, de látszik a táncosokon, alig várják, hogy vége legyen ennek a magyarságért hozott áldozatnak, és táncolhassák tovább az ő megszokott idegen táncaikat.

Magyaros öntudatot a táncba is! A magyar tánc ne legyen színpadi exotikum, hanem a magyar fiatalságnak tudatosan magyar szórakozása.

3. Mert ha a város fiatalsága már megszerette a szép magyar táncokat, akkor majd egy lépéssel tovább mehetünk, — és segíthetünk azon a nagy bajon is, hogy már a magyar falu magyar fiatalsága is idegen zenére, keleti ritmussal rángatózik azokon

a falusi bálokon is, melyek nem is oly régen még a magyar szórakozás színhelyei voltak.

Magyar öntudatra ébresztteni a falusi magyar fiatalságot is, hogy még a szórakozásban is magyar legyen. A levante- és cserkészképzésen átment falusi fiatalság szívesen fogja táncolni a magyar táncokat, de csak akkor, ha majd látja, hogy a magyar tánc teljes polgárjogot kapott a művelt társaságok szórakozásain és multságain is. De addig nem! Addig csak ábrándkergető lesz minden magyar, aki még szórakozásaiban is magyarnak szeretné látni a magyart...

Bugaci kanásznóta, — vagy „sláger”?!

Érdekes jelenséget lehet manapság megfigyelni:

Azok, akik a magyarságot szeretik és értékeit meg akarják menteni a pusztulástól, irtózatos erőfeszítéseket tesznek, hogy a magyar népdalkincset megmenthessék... A magyar zene rajongói járják a vidéket és titokban kótázzák és lemezre veszik a magyar nép ajkáról a magyar dalfoszlányokat... Cserkészek és regösök lepik el a magyar falvakat és nótát tanulnak a nép ajkáról... A főiskolán tan széket — és lelkes tanárokat kap a „népi” zene és ének... Ambíciózus karmesterek és énektanítók keze alatt magyar (sőt „népi”) nótára nyílik még a városi fiatalság szája is...

És az eredmény?

Tény az, hogy a cserkészek és a levették megtanultak egy jó csomó, (talán) régi, erősen katonás szellemű magyar nótát, és már nemcsak a rádión keresztül propagandáznak a magyar nóta érdekében, hanem *hivatalos gyűléseiken és táboraikban* is harsog már az a nóta, amit a gyűjtők magyarnak fémjeleztek... Sőt: A népi játékok és benne a népi dalok is polgárjogot nyertek a városi cserkészek előadásain és ünnepélyein is, és bizony nem ritkaság az, hogy nevelési szempontból nemcsak a „gyöngyös-bokréta” előadásain, hanem a gimnáziumok cserkész-

és levente-színpadjain is hallható a bugaci kanásznóta.

Megható ez a hősi erőlködés... Tiszteletre méltó az a hazafias szándék, mely a magyarság értékeit megmenteni akarja, — és még nótázó kedvében is magyaros ízűvé akarja varázsolni a magyart... Dícséretre és elismerésre méltó az a sok munka és sok-sok áldozat, amelyet a magyar nótakincs rajongói hoznak azért, hogy a már dalaiban is idegenlelkűvé vált magyarságot megajándékozzák az igazi magyar (vagy mint mondják: népi) nótakincssel.

Mi magunk is örülünk ennek a mozgalomnak, mert mindenért, amivel öntudatosabb magyarrá akarják tenni a mai fiatalságot, csak lelkesedni tudunk. — És tapsolunk azok jószándékának, kik szak tudásukat, munkájukat prófétai fáradhatatlansággal és rettenthetetlenséggel állítják a magyar nótakincs megmentésének szolgálatába.

Tehát nem a magyar népdal munkásainak erőlködéseit és eredményeit akarjuk kritizálni akkor, amikor megmondjuk, hogy

1. *Egyrészt a magyar népdal még nem lett a mai magyar fiatalság vérévé,*

2. *másrészt félő, hogy nem is lesz azzá, ha egy-két módszertani hibán nem változtatnak.*

Pedig úgy szeretnénk, ha a magyar fiatalság legalább úgy szeretné és olyan öntudattal énekelné az igazi magyar dalokat, mint ahogy más nemzetek fiai szeretik a maguk népi dalait és büszkélkednek vele...

De akármennyire szeretnénk ezt, nem lehetünk vakok, hanem észre kell vennünk, hogy a magyar fiatalság egyrésze — legyen az városi vagy falusi fiatalság — csak addig dalol igazi (népi) magyar

nótákat, míg a hivatalos megnyilvánulások vagy a parancsszerű megmozdulások alkalmával énekelnie kell... De mihelyt megszűnik a nevelni akarók (sokszor parancsoló) hatása, — elkezd „slágereket” énekelni.

Lehet, hogy ennek az is az oka, hogy a magyar dalkincsünket megszerettetni akaróknak még nem volt elég idejük ahhoz, hogy egészen ráneveljék a fiatalságunkat a magyar nótára. Lehet. És, ha csak ez a baj, akkor még gyógyítható, mert az új irányú iskola, a cserkészzet, a levante rá fogja nevelni a magyar fiatalságot arra, hogy ne csak ünnepélyes alkalmakkor és ne csak színpadon, ne csak a vezetők parancsára énekelje a magyar nótákat, hanem magyar büszkeséggel megszeresse és énekelje e gyönyörű magyar nótákat mint lélekmutató és léleknevelő magyar értékeket.

De amíg a filmek magyarnyelvű, de nem magyar lelkű slágereit dúdolja és fütyüli a magyar fiatalság a suszterinastól kezdve az egyetemistáig, ... amíg még a parasztleány is a grammofonlemezeken idegen ritmusú tánczenéjére rángatózik és vonaglik a táncában — és dúdolja hozzá az idegen dalt, ... amíg a fiatalság túlságosan parasztnak tartja a magyar lelkű szép magyar nótákat, és ezért nem akarja énekelni a magyar népdalkincs gyöngyszemeit, ... amíg nem lesz annyira öntudatosan magyar a fiatalságunk, hogy belássa, e korban még a népi dal értékeit is elő kell szednünk és azzal is magyarszínűbbé kell tennünk a magyar fiatalság életét, — addig sok munka hiábavaló lesz, ... addig csak színpad- és ünnepély-eredményeket érünk el, — és csak exotikum lesz a magyar népdal a fiatalságunk szemében...

De mi annak az oka, hogy annyi propaganda

és munka ellenére is még távol vagyunk attól, hogy a magyar fiatalság egésze is szeresse és szívesen dalolja a magyar (népi) dalokat?

Már említettük ok gyanánt azt, hogy a magyar nemzetnevelőknek nem volt még elég idejük a magyar fiatalság lelkének átformálásához. Ez is komoly ok.

De ne haragudjanak meg azok, akik a magyar népdal megszerettetésének mozgalmát irányítják, ha megmondjuk nyíltan, hogy a kevés eredménynek a nevelési idő rövidségén kívül az is oka, hogy *hiba van a magyar népdal megszerettetésének módszerében is: A népdalt megszerettetni akaró vezetők túllőnek a célon a magyar népdal mentése közben.*

Nem vádolok. Bizonyítok:

1. *Túlságosan radikálisak vagyunk* a magyar népdal megszerettetésében, és azt kívánjuk a magyar fiatalságtól, hogy pl. a városi fiatalság a bugaci kanásznóta éneklésébe sírja bele minden örömét és bűját. És mivel ezt nem teszi örömmel, megvádoljuk, hogy már annyira idegenlelkűvé lett, hogy már a bugaci kanásznótában se látja meg a magyar kincset, ezért nem énekli szívesen.

Pedig nincs igazuk. A bugaci kanásznóta lehet ömagában — magyar (népi) nótakincs gyöngyszeme, *de ebből nem következik, hogy a magyar fiatalságot csak ezzel vagy csak ehhez hasonló magyar nótával lehet ránevelni a magyar nóta megszerettetésére.* A bugaci kanásznóta magyar érték, és a bugaci kanász egész szívvel énekli. De nem szabad magyar nótával szemben idegenlelkű magyarnak mondani azt a balatoni halászt, aki szívesebben énekli a balatoni halásznótát (mert az közelebb fekszik a szívéhez, életéhez, mindennapjához), mint a bugaci kanásznótát. A bugaci kanásznóta és a többi egy

vidékhez és egy foglalkozási ághoz kötött magyar nóta *csak helyi színírt* a magyar nótakincsben, tehát dalolja csak azt azon hely azon embere, ahol az született és akik egész lelküket bele tudják énekelni abba a helyi és körülmények szülte magyar nótába.

A magyar fiatalság pedig ismerje meg ezeket a muzeális — vagy helyhez és emberekhez kötött szép magyar nótákat, de ne kívánjuk tőle azt, hogy a pesti diáknak vagy egy vidéki iparoslegénynek a bugaci kanász igazi népi nótája legyen a legkedvencebb dala.

2. *Módszertani hibánk az is, hogy túlhangsúlyozzuk a magyar népdal kizárólagosságát, és csak azokat tekintjük magyar értéknek, melyeken már a századok pora gyülekezik.*

Túl buzgók vagyunk. Kiássuk ezeket a magyar értékeket. Ez még jó volna. De a baj ott kezdődik, mikor ezeket a századoktól beporzott magyar népdalokat tartjuk *kizárólagosan* értékeknek.

Pedig ebben sincs teljesen igazunk. Biztos, hogy azok az ősi (népi) magyar dalok nagy magyar értékek. De aki csak ezeket mondja magyar kincsnek, az nem jutott tovább annál, mint aki azt mondja, hogy a magyarság ezeréves irodalmában csak a „Halotti beszéd” az egyetlen érték. Mert a magyar nóta is él: Születik — él — meghal. És ma is születnek magyar dalok, melyeken még nem halmozódott fel a századok pora, de lélekben, szellemben, zenéjükben lehetnek annyira magyarok, hogy ezeket is a magyar nótakincshez kell számítanunk — és megtaníttatnunk. És ezek is magyar értékek lesznek, és a magyar fiatalság talán éppen korszerűségüknél fogva szívesebben énekli ezeket, mint azokat a nótákat, melyeket a magyar ének rajongó szerzetesei másoltak ki elmúlt századok elporosodott

kódexeiből, — és így kódextávolságra vannak a magyar fiatalság lelkétől, pedig önmagukban vagy a maguk korában a magyar nótakincs gyöngyei lehetnek.

Szóval: Ne quid nimis! Ne túlozzunk.

3. *Még abban se túlozzunk, hogy a mūdalt száműzzük a fiatalság énekei közül.*

Biztos, hogy ma van egy irányzat, amely fölényesen megveti a magyar mūdalt és kegyetlenül kitiltja a magyar dalok sorából.

Megint hibázzunk a módszerben. A cél jó, — de az odavezető út a túlzások miatt járhatatlan. Mert:

Ha a mūdalon csak „slágereket” értünk, akkor mint a magyar lélektől idegen dalokat mi is száműznénk a magyar fiatalság nótái közül. De ha az a dal magyar lelkű, — és csak annyiban különbözik az értéknek tartott magyar népdaltól, hogy mūdalt, nem száműzném ezeket a magyar lelkű mūdalokat, mert a magyar mūdalt is értéke lehet a nótázó magyarnak. Sőt éppen a sok használat miatt kopik le a mūdalt jellege, — és lassan elfelejtjük, hogy ez a nóta valamikor mūdalt volt, és szeretjük és daloljuk később őket mint eredeti népdalokat. (Példák vannak már erre!)

Mi tehát a teendő?

Ha a magyar fiatalságot nótájában is magyarra akarjuk tenni, akkor *túlzásoktól mentesen* nevelni kell a magyar nótakincs megszeretésére.

A cserkészeten és leventeképzésen átment fiatalságra itt igen szép misszió vár. Ez a fiatalság már tudni fogja, hogy neki nem kell a „sláger”, mert idegen a lelkétől. De a bugaci kanásznótát is csak mint magyar exotikumot és muzeális értéket becsüli és szereti. Viszont az igazi és szívéhez álló magyar nótákat megszereti — akár népdalt, akár pedig érté-

kes magyarlelkű műdal is az. Ez a megszeretés pedig nemcsak abban áll, hogy parancsszóra és propagandaelőadásokon tele torokkal énekl, hanem abban, hogy ha szívéből nóta csordul, akkor nem „sláger”, hanem szép magyar nóta lesz az.

Ez az új szellemű fiatalság szívesen és öntudatosan fogja énekelni ezeket az erőszakoskodó túlzás nélkül megszeretett magyar nótákat, mert a magyar öntudat diktálja a legfőbb szabályt: *Német nótát a németnek, de magyar nótát a magyarnak!*

És ha ez az új magyar szellemű fiatalság egyszer megérti, hogy az *idegen szellemű és keleti rítmusú „sláger” legtöbbször a lokálvilág nótája*, — akkor ez a magyar fiatalság megveti a lokálok sokszor zsidószellemű „slágereit” még akkor is, ha ma zsidók helyett „öskeresztények” írják és nyekergetik is a lokálszellemet lehelő „magyar” dalokat.

De ez még nem elég.

Ha azt kívánjuk, hogy fiatalságunk nótái is magyarok legyenek, akkor ez a fiatalság értse meg, hogy nem szégyen és nem alsóbbrendűség a magyar nóta szerete, — és hogy minden magyar társasághoz és minden magyar társadalmi körhöz jól áll a magyar nóta. Tehát:

Polgárjogot a magyar nótának minden magyar társadalmi osztályban! Helyet az igazán szép magyar nótának még az intelligens magyar társaságokban is. És magyar társaságban ne mondhassa senki:

— Valami „klasszikust” kérek, mert nem bírom ezt a cigánylelket lehelő magyar nótát!

Ha erre egy-egy magyar fiatalembernek lesz ereje, hogy azt mondja:

— Az igazi magyar nóta csak magyar lelket lehel, de ezt csak azok érzik, akiknek a szíve igazán magyar! —

akkor majd ránevelődik a magyar fiatalság a magyar nótakincsre, — és nem azon vitatkozunk, hogy: „Bugaci kanásznóta vagy sláger?” — hanem magyar öntudattal — túlzások nélkül is — magyar nótát követelünk, mert szeretjük és becsüljük a magyar értékeket még a magyar nótakincsben is.

Igazi hazaszeretet

A „hazaszeretet” — szóval is úgy vagyunk, mint a „világnézet” szóval: az emberek már unják és nem szívesen hallják, mert annyian visszaéltek már ezzel a szent szóval, — és már annyszor telekiabálták vele a magyar életet a magyar élet „vásári kikiáltói”, hogy erre is áll a régi mondás: A csillogó aranypénz is megkopik a kufárok kezén a sok használat miatt. A hazaszeretet csillogó aranya is elhalványul, ha e szent fogalommal visszaélők hétköznapisága és hitványsága tapad hozzá.

Rémeket látok? Nem hinném!

Volt egy idő, mikor vendéglőkben, kávéházakban, mulatókban minden szíre-szóra felhangzott a magyar imádság, a magyar himnusz. Az igazi, jó-érzésű magyar emberek csodálkoztak egy darabig a nemzet imádságának e hitvány profanizálásán, aztán megtorló intézkedéseket követeltek. És nem is kellett sokáig követelődznöök. Hamarosan jött a hivatalos intézkedés, és megszüntette ezt a *hazafiasság stanioljába csomagolt ízléstelenséget*.

Ó, bár jönne már — nem a hivatalos intézkedés, mert ez itt nem segít, hanem — az igazi magyarok őszinte megvetése, és űzné ki a Haza szent templomából a hazaszeretettel, a hazafisággal kufárkodó álmagyarokat. Mert túlságosan elszaporodtak — különösen manapság — ezek a hitvány kufárok.

Napjainkban — hála Istennek — az egész

magyar hazában fellángolt a haza- és magyarságszeretet. De szomorú jelenség, hogy e szent érzések nyomában mindenütt ott járnak a hazaszeretet kufár vámszedői is.

Ismered-e te is őket? Mivel tudom, hogy igen ravaszul álcázzák kufár voltukat, (neked pedig ismerned kell őket, hogy a színaranyat megkülönböztethesd a hitvány hamisítástól), élesen ráreflektorzok néhány ilyen hazaszeretet-kufárra azért, hogy ha majd az életben találkozol velük, rögtön megismerhesd hitvány üzelmeiket.

Tehát:

A haza- és magyarságszeretethez hitvány vámszedői a „*h u r r á h - m a g y a r o k*”.

Madách Ember tragédiájának egy jelenete jut eszembe. Egy görög demagóg pénzeszacskót csörgetve megjelenik az agorán, és az ott ténfergő léhűtőket pénzért felfogadja, hogy halálra ordítsák magukat annak az érdekeiért, aki pénzével kibérelte a torkukat. — A „hurráh-magyarok” is rekedtre ordítják torkukat a hazafias szólamok hangoztatásával, de nem mások érdekeiért, hanem azért, hogy *a hazafiság szent tüzénél megsüssék a maguk pecsenyéjét*. Túlharsognak ezek mindenkit. Lekritizálnak mindenkit. Hazafiatlansággal, sőt hazaárulással vádolnak mindenkit, aki nem tud olyan „hazafiasan” ordítani a hazáért, mint ők. De azt elfelejtik, hogy ezek a hazaárulóknak bélyegzett emberek az életükkel és munkájukkal többet használnak hazájuknak, mint ezek a magukat rekedtre ordító „hazafias” demagógok. A „hurráh-magyarok” azok a hazafiak, akik nem a hazáért, hanem a hazából élnek.

És mennyi ilyen „hurráh-magyar” futkos és ordít a magyar életben!

Nem sokkal különbek ezeknél a „*díszmagyaros magyarok*”.

Szép a magyar ruha. Büszkéek lehetünk rá. Nem kell szégyelnünk a nagyvilág előtt sem a díszmagyar nemes előkelőségét. És hordják is csak minél többen a régi nemesi kúriák almáriumaiban megőrzött szép magyar ruhát, — és a mostani magyar fellángolásban megtervezett egyszerű, úriasan nemesvonalú, modern magyar ruhát. Mert boldog vagyok én is, ha tudom, hogy ez a szép magyar ruha áldozatos magyar szívet takar.

De kufárnak tartom azokat a „díszmagyaros magyarokat”, akiknek csak pávázó pompázásra jó a díszmagyar, — akik magyar ünnepeken díszmagyarba vágják magukat, de megkövetelik, hogy a haza busásan jutalmazza azon fáradozásukat és azon áldozatukat, hogy ilyen magyar ünnepnapokon vállalják a díszmagyar-viselet kellemetlenségeit és a díszmagyarban való áldozatos izzadást.

Nem sokat különböznek a tradíció díszmagyarosaitól a pártok újonnan díszmagyarba bujtatott magyarjai sem, akik meghozták azt az áldozatot, hogy busás jövedelem reményében megcsináltatták az új díszmagyart, és most díszmagyarosan ágálnak a pártok gyűlésein. — Ezek, ha mernék, az újonnan nyomott névjegyeikre foglalkozásként ezt az egy szót írnák: „hazaffy”.

Enmiattam járhatnak ezek az emberek régi és új díszmagyarban, de amíg a hazáért áldozatosan élni nem tudnak, én tudom és nyíltan megmondom, hogy nem hazát szerető magyarok ezek, hanem csak *magyaros ruhát népszerűsítő modellek*, akik ha megkapták a szolgálataikért a fizetést, örülnek, ha levethetik magukról a legújabb divatcsodát.

És mennyi ilyen modell járkal a magyar életben!

Csak árnyalatban különböznek ezektől a *konjunktúra-hazafiak*.

Ezek voltak a *rózsaszínű magyarok*. Ezek kacérkodtak 1919-ben a kommunizmussal, és csak nagynehezen tudták fehérre mosni rózsaszínű életüket, mikor a Szegedről indult fehér hadsereg bevonult Budapestre. De ezek lettek a legnagyobb *irredenták*, mikor az irredentizmus megfejéséből teremtték elő az irredentizmussal megszerzett jó álláshoz és a nagystílusú élethez a megfelelő anyagi bázist. Szavaltak is habzó szájjal a vérző Hungáriáról, a megkorbácsolt és kiűzött magyarokról, az elrablott hazaszent rögjeiről, — és mikor fáradtra irredentáskodták magukat, a pihenésül rendszeresített fényűző mulatozásaikban elfeledkeztek az elszakított magyarok éhezéséről és lerongyolódottságáról... De nem kell félnünk, még nem pusztult ki ez a faj, sőt ha nem vigyázunk, ezek a konjunktúra-magyarok mindig is törtetni fognak a magyar élet fóruma felé. Befogják vitorláikba a fellángolt hazafias érzés pozíciók felé lendítő erejét, ... dül belőlük a hazafiság, mint húsvét táján a barátból az alleluja, ... le-hazaárulóznak mindenkit, aki nem veszi át az ő szólam-hazafiságukat, ... csöpögnek a hazafiságtól, de csak addig, míg érzik, hogy a hazafiság jó cikk az érvényesülés piacán, de —

— ha — Isten ments! — valaha idegen rongyok foglalnák el a magyar trikolor helyét, akkor mindjárt racionalizálnák dühös hazafiságukat és helyezkednének... Talán akkor is felajánlanák szolgálataikat, — és ha elárulnák is az egykor élmélygős hazafisággal körülhízelgett hazát, most is megnyugtathatnák magukat azzal, amit 1919-ben tettek: „Ja, hát élni muszáj!”

És mégis mennyi ilyen konjunktúra-hazafi szalagál a mi szép hazánkban!...

A mai magyar fiatalság azonban tisztán lát és megveti a hazafiságból élő *hurrah-magyarokat*, irtózik a díszmagyaros *modell-magyarságtól* és feljegyzi a *mimikri-hazafiak* nevét, és nem ezektől a kirakat-hazafiaktól tanul hazafiságot és hazaszeregetet.

Hát kiktől?

Talán ezektől:

Cseh megszállás alatt a komáromi bencés gimnáziumban tanítottam. Március 15-én sem engedtek bennünket ünnepelni. Sőt detektívek szállták meg az intézetet és a kulcslyukakon át hallgatództak, hogy miről beszélnek ezen a napon a bencés tanárok és a gyerekek.

A IV. osztályba kellett mennem március 15-én. Fiúk és lányok is jártak az osztályba. Amint beírtam az osztálykönyvbe, megdöbbenve látom: Az összes fiúk és lányok ünneplőben. Aggódva kérdezem, de csak suttogva:

— Mit tettetek, ti szerencsétlenek? Miért tüntettek? Ha meglátják a csehek, bezárják az egyetlen magyar iskolánkat... Mit fogtok szólni, ha a tízperces szünetben a cseh detektív megkérdezi, miért vagytok ünneplőben?

Felállt egy ragyogószemű kis magyar:

— Ha éntőlem kérdezné meg, én ezt felelném neki: Egy szegény magyar gyerek nem válogathat a ruhákban... Azt veszem fel, amelyik még nem nagyon foltos, — mert ez illik az iskolánkhoz.

Orül a szívem, amikor a kismagyar talpraesett válaszát hallom. Már meg akarom kezdeni az órát, de ijedve akad meg a szemem az ajtó melletti fogasra tett sapkákon: ... A fogason három leány-

sapka egymásmellett: egy piros, egy fehér és egy zöld leánysapka.

— Rakjátok szét azonnal a sapkákat! — suttogom. — Mi lesz, ha be talál jönni egy detektív?

Felpattan egy csicsergőszájú kis csitri:

— Akkor azt mondjuk, hogy véletlenül kerültek egymásmellé a sapkák! — és aranyosan mosolygott.

Nehezen ment a görögóra. Különösen attól kezdve, mikor órákőzben megtudtam, hogy minden gyerekek a mellényén — ott a szíve fölött — kicsi nemzetiszínű kokárda bújik meg a begombolt kabát alatt. Aggódtam, — de Istenem — ki merte volna megbántani ezeknek az aranyosszívű gyerekeknek hamvas hazafias érzéseit?

Pedig bár vettem volna erőt magamon! Lehet, hogy a hurráh-magyarok hazaárulónak neveztek volna, de legalább nem történt volna meg ez:

Az óra után következő tízperces szünetben az egyik kismagyar rohanva igyekezett az egyik papírüzletbe. Annyira sietett, hogy nem is vette észre, hogy a kabátja közben kigombolódott, és ott virított a szíve fölött a piros-fehér-zöld kokárda.

Egy gumibotos cseh rendőr azonban meglátta. A trikolor feldühítette, mint vörös lepedő az aréna bikáját...

Megragadja a gyereket... Ráhúz néhányat durván a gumibottal... Dühösen rámutat a kokárdára és ordít:

— Disznó magyar! Tépd le azt a szalagot! — Vágd a földhöz! — Tiporj rá! — És köpd le!

A fiúnak ökölbe szorul a keze. Szembe néz a durva hatalommal, és összeszorított fogai közül csak ez az egy szó jön ki:

— Nem!

A rendőr nekiront — és üti-veri a már földön fetrengő kis magyart — és ordít:

— Tedd, amit mondtam, mert agyonverlek! — És belerúg a földön fetrengő gyerekbe.

A gyerek könnyes szemmel ránéz a rendőrré, de megint csak ezt mondja:

— Nem!

A bestiális rendőr újra nekiront és veri, rugdossa a gyereket, míg a kisgyerek ájultan terül el az utca porában... És véletlenül úgy esik a földre, hogy a szívével takarja el a március 15-i magyar trikolórt.

Rossz még rágondolni is... Ökölbe szorul ezen ájult kisgyerek emlékére a kezem, mikor e kis magyar hős mellett látom a hazaszeretet és hazafiság mostani élősdiéit.

Pedig kell ezekre a kismagyarokra gondolnunk, mert ezek és ezeknek utódai mentek a komáromi Duna-hídra Teleki Pál elé, mikor az Kánya külügy-miniszterrel a Felvidék visszaadásának módozatairól akart Komáromban tárgyalni a csehekkel. Ezek voltak azok, akik a gumibotos cseh rendőrök fogcsikorgatása között kiabálták Teleki autója felé:

— Pozsonyt vissza! Kassát vissza! Mindent vissza!

És a jutalmuk mi lett?!

Mikor nem sikerült a tárgyalás és Teleki búcsúzott Komáromtól, megint az utcáin voltak a gyerekek és még jobban kiáltották:

— Mindent vissza!

Azonban:

Alighogy Teleki autója átment a hídon, a cseh rendőrök mindjárt fizettek ezért az önzetlenül igaz hazaszeretetért:

Nekirontottak a fiatalságnak, — és gumibotok-

kal némitották el ezeket a történelmet csináló magyar gyermekeket.

Minden igaz magyarnak fájtak ezek a gumibot-ütések, de büszkék voltunk és vagyunk ezekre a kismagyarokra, mert ezeknél a hazavágyó magyaroknál csak a hazáért szenvedő és vérző magyar katonaszereti jobban a hazáját. Mert a magyar katonaszereti a hazáját, de nem a hazából él, hanem meghal a magyar hazáért. A hazaszeretet dobogószívű szobra az a magyar édesanya, ki még el sem sirathatja az egyik fiát, a másikat már engednie kell a frontra, hogy az megvédje oltárainkat és családi fészkünket. A hazaszeretet szürke napszámosa a belső front dolgozó magyarja, akinek kalács helyett most csak fekete kenyér jut és az is kevés, akinek finom ruhák helyett most csak foltozott munkásruha jut, — és mégis állja a vártát a belső fronton: Mindennapi munkájukat teszik a haza oltárára. Lesóványodnak a munka frontján, — pedig nem kapnak rendjeleket, nem kapnak búsán fizetett állásokat hazaszeretetükért.

Ezek azonban nem hurráh-magyarkodnak, nem feszítenek díszmagyarokban és nem színváltató mimikri-magyarok, hanem hősök, az igazi hazaszeretet magyar hősei.

És én ezekhez a hőökhöz küldöm iskolába a magyar fiatalságot, — és ilyen leckére tanítom:

...Büszke és boldog vagyok, hogy magyar vagyok. Büszke, mert ha kicsiny nép fia vagyok is, de olyan hős nép fia vagyok, ki véráldozataival becsületet vívott ki magának Európa előtt. De boldog is vagyok, hogy hősi ősök vérral szerzett kincsének örököse lehetek.

...E nemes büszkeség nem engedi meg, hogy eltűrjem, hogy hazámról, fajomról, a magyarságról

bárki csak egy rossz szót is szóljon. Én együtt érzek a Hazámmal. Népem becsülete az én becsü-
tem. Hazám szégyene az én szégyenem is . . . Hazám
boldogsága az én örömöm is . . . Ha a Hazám becsü-
letére sárt fröccsentenek, az én arcomba is felfröcs-
csen ez a sár, és elégtételt követel bennem a magyar.

. . . De nem vakít el ez a nemes büszkeség. Látom
népem hibáját, de nem kéjelgek ezen hibák állandó
hánytorgatásában, mert tudom, hogy az ellensé-
geinknek szolgáltatok Hazám ellen adatokat, ha
örökké a „magyar bűnöket” emlegetem. Látom a
bajt, de éppen azzal szeretem a hazámat, hogy
először magamból, aztán környezetemből irtogatom
ezeket a „magyar bűnöket”.

. . . Magyar maradok, ha a magyar Haza most
csak kicsi kenyeret tud is adni a foszlósbélű kalács
helyett. Én megvetem a konjunktúra-magyarok
haszonleső lelkületét, mely azt hirdeti: Ubi bene,
ibi patria (Ott van az én hazám, ahol jól megy a
sorom). Én nem mondom azt, amit a hazátlan, nem-
zetközi lelkületű gyászmagyarok akarnak széthin-
teni ebben az országban, hogy t. i. a dolgozó magyar-
nak mindegy, hogy ki az úr felette, mert neki ügyis
csak verejtékeznie kell, akármilyen nyelven is
parancsolnak neki. A hazáját szerető dolgozó
magyar tudja, hogy más a munka és az élet, ha
hazámban hazámért dolgozom, — és más, ha a
magyar hazában idegen érdekekért fehér rabszolga-
ként dolgozom azért, hogy a rabszolgatartó gond-
talanabb életet élhessen.

. . . Ez az öntudatos hazaszeretet tanít meg ezen
új elvekre: Nem kell a júdáspénz, akármennyit ígér-
nek is belőle, ha hazám elárulását követelik érte . . .
Nem kell a jó állás, a gondtalan élet, ha magyar
Júdásként kell élnem abban a „jó állásban” . . . Nem

kell az új világ, ha hazámnak nem jut önálló hely a világ nagy térképén.

... Ez az öntudatos hazaszeretet tanít meg alázatosságra, és Eszterházy Jánossal én is hirdetem: A magyar hősi és katonai erények *egymagukban* nem lettek volna elégségesek ahhoz, hogy a magyarság egy ezredévig megmaradhasson a történelem állandó hullámverésében. *A magyar kardhoz kereszt is kellett. A haza oltára mellett mindig ott állt az Isten oltára.* Az én hazaszeretetemnek alkotóeleme az Isten szeretete és Istennek magyarosan hűséges szolgálata.

Ez a magyar hazaszeretet kemény leckéje. Ezt nem értik meg a hazaszeretet vámszedői. De ezt élték a komáromi kismagyarok ... Ezt élük a magyar hősök a Don partján ... És ezért tartanak ki a belső fronton a dolgozó magyarok.

Aki megtántorodik a júdáspénzért, — áruló.

Aki elhagy egy magyar őrhelyet és idegennek engedi azt át, — az magyar Júdás.

Aki csak addig szereti a hazáját, míg az a mesterséges hazaszeretet állást, pénzt, karriert jelent, — az sohase volt magyar, hanem csak mimikri-hazafi.

Az új magyar fiatalság azonban megveti a magyar Júdásokat és a mimikri magyarokat, és belekiáltja a magyarság fülébe:

Mi élünk, dolgozunk és mindent áldozunk a magyar Hazáért ... Nem azért, mert jutalmat várunk, hanem mert a büszke magyar szívünk ezt parancsolja. Nehéz lesz ez az áldozatos hazaszeretet. De vállaljuk, mert magyarok vagyunk, — és a magyar mindig szerette a férfimunkát.

Európa adóssága

Vannak olyan igazságok, melyeket unalomig ismételni kell egy nemzet előtt még akkor is, ha már unalmas sablonná lettek az elhasználás következtében.

Lehet, hogy engem is azzal vádolnak, hogy már ezerszer hallott és még néhány tízezerszer leírt igazságot emlegetek ebben a fejezetben. De nem ijedek meg ettől a vádtól, hiszen nem is vádolnak, hanem igazságot mondanak. És mégsem hagyom ki ezt a fejezetet.

Mert:

Sohasem hangoztathatjuk eleget ezt az igazságot addig, míg a magyar fiatalságnak vérévé nem lesz a tétel:

Európa adósa a magyarságnak, — és a magyarság — most az új Európa rendezésénél — jelentkezik, hogy Európa fizesse ki a magyarságtól felvett kölcsönt, — rendezze a váltóját (mégpedig nem prolongálással, hanem a váltó kitizetésével).

Miért akarom én — éppen most — ezt a tételt a magyar fiatalság vérévé tenni? — És miért akarom belenevelni a magyar fiatalságba azt a tudatot, hogy *a magyarság nem koldus*, ki alamizsnát kunyerál Európa gazdagainál, mikor a jogos követelését emlegeti, — és *nem is* uzsorás, ki a váltó kiegyenlítéséért jelentkezik akkor, mikor a nagylelkű kölcsönzőnek

is életszükséglete, hogy az adós rendezze a váltóját?!...

Miért?! — Megvan az okom rá.

Ma, amikor a nagy népek szörnyű erőfeszítéseit, bámulatos haditetteit és véres áldozatait látja a mai magyar fiatalság, szinte önkénytelenül támad fel lelkében a kérdés:

— Mit akar e dicső nagy népek között a kis Magyarország, a társtalan magyar?!... Mi csak kis pont vagyunk Európa térképén... Mivelünk a multban is csak játszott Európa, — vagy kijátszott más népek ellen... Jelentéktelenek vagyunk Európa szemében... Még jó, hogy megtűrne bennünket... Résztveszünk most is a háborúban... Teljes erőnkől... De mi az a nagy népek erőfeszítéseinek képe?... A multban is mindent (kultúrát... vallást... civilizációt) csak ajándékképpen kaptunk Európától, és ma is boldog lehet majd a kis magyar, ha a háború végén hozzájuthat azokhoz a morzsákhoz, melyek lehullanak Európa nagyjainak asztaláról.

És hány gyenge magyarnak a lelkében megfészkel ez a nem magyarhoz illő kislelkűség és fáradt pesszimizmus! Hány fiatal magyart hangolt már le, — és hányan szégyenkeztek már amiatt, hogy a kis magyarnak mindig a nagy népek kegyeit kell hajhászni, nehogy valamelyik megharagudják ránk és mint kicsi, akadékoskodó népet letöröljön bennünket Európa térképéről!...

De még ez sem elég:

Lélekmérgezők járnak közöttünk, akik tudatosan nevelik a magyar fiatalságban ezt az önleértékelés rákfénjét. És örülnek, ha egy magyarban megszületik a gondolat:

— Boldogok a nagy népek fiai... De mit szól-

junk mi, a kis magyarság fiatalsága? ... Országépítő fiatalságnak szántak bennünket... De hogyan és minek építsünk országot?... Kis nép vagyunk... Európa nagy népeinek kegyeiből élünk... De ér-e valamit ez a kegyből adott, de mindig ellenőrzött nemzeti lét?... Ma nincs létjogosultsága egy kis népnek... És a nagyok a jövőben is csak lerázzák magukról a kis népeket, mert ezek csak bosszantják a nagyokat és útjában vannak szabad mozgásuknak...

Ki nem látja, hogy kútmérgezés történik itt. Melyik magyar túrheti szó nélkül azt, hogy a magyar fiatalságba beleneveljék azt a tudatot, hogy a magyarság, ez a kis nép, mely a multban is csak Európa kegyeiből élt, a jövőben is csak a nagy népek kegyeinek köszönheti létét? ...

Félre a lélekmérgezőkkel! Mi nem Európa urainak a kegyeiből létezünk... Ezeréves jogaink vannak... Voltunk mi is Európa parancsoló nagy népe, ki kegyeket osztott azoknak is, akik most Európa nagy népeihez tartoznak. Most még csak 15 milliónyian vagyunk... De nem Európai kegyei alapján akarunk létezni, mert jogunk van a léthez... Még attól sem félünk, hogy „kis” nép vagyunk, — és hogy csak egy „jelentéktelen mozaikszeme” vagyunk Európa néptérképének.

Mert ha igaz ez a nem is olyan régen Berlinben elhangzott meghatározás, hogy „Nem időszerű kis népekről beszélni és azokat szembeállítani a nagy népekkel. Számos olyan kis nép van, mely bátorsága, katonai erényei és lelki nagysága révén csaknem nagyhatalomnak bizonyult. Ezzel szemben van számos olyan nagy állam, mely aligha tudta megszerezni egy kis nép politikai jelentőségét. Egy nép nagysága attól függ, hogy teljesítményeivel és ere-

jével miként tudja kivívni ezt a nagyságot — akkor hazudik az a lélekmérgezés, mely a magyarságnak csak kikoldult kegy-létet akar biztosítani Európában, — és erre az önérzetnélküli, kolduslelkületre akarja — ravaszul — ránevelni a magyar fiatalságot...

Nemcsak a magyar önérzet, hanem az említett német meghatározás szerint is a magyarság nem létet kolduló kispén, hanem a jogait követelő „csak-nem nagyhatalom“, mellyel számolni kell, és amelyet nem lehet egyszerűen kiradírozni Európa népi mozaikjából.

És itt értünk el ahhoz az igazsághoz, amit a magyar fiatalság előtt — egyenesen magyar önérzet-nevelés céljából és így a nemzet- és magyarság-mentés miatt — ezerszer és újra ismételnünk kell:

A magyarság nem kegyekből élő kispén... A magyarságnak nincs oka szégyenkezni Európa nagy népei előtt... A magyarság egy évezreden át előlegezett és kölcsönzött Európának... Európa tehát adósa a magyarságnak... És a magyarság jogosan követelheti ezen adósság rendezését.

De hát igaz-e ez a tétel?... Nem nagyoz-e a magyarság?... Nem a túlságos önérzet képzelgeti-e be ezt a magyarsággal?... Nem zsarolni akar-e a magyarság a tehetetlenek vakmerőségével?... Tett-e valóban a magyarság szolgálatot Európának, hogy most önérzettel kívánhassa a váltó rendezését?... Voltak-e a múltban és vannak-e a jelenben a magyarságnak olyan teljesítményei Európával szemben, hogy még a német meghatározás szerint is jogaink legyenek és nyíltan kimondhassuk: Európának törleszteni való adósságai vannak a magyarsággal szemben...

Igenis vannak ilyen teljesítményeink.

Már százszor-ezerszer megmondtuk ezt Európá-

nak, de százszor és ezeregyszer is el fogjuk mondani az önleértékelés propagandájának kitett mai magyar fiatalságnak, hogy

1. A „kis” magyarság volt Európa kereszténységének védőbástyája régen is — és az ma is . . .

2. A „kis” magyarság volt Európa kultúrájának oltalmazója akkor, mikor magyar városokat és kultúralkotásokat pusztított az ázsiai barbár, és így a magyar vérehullásával és kultúrértékeinek pusztulásával tette lehetővé, hogy naggyá, óriássá nőhesse ki magát Európa kultúrája . . . És most nem ugyanezt teszi?! . . .

3. A „kis” Magyarország volt Európa népeinek asyluma, az üldözöttek és éhezők kenyéradója akkor, mikor szeretettel befogadta és gazdaggá tette azokat, akiknek a nagy Európában és saját hazájukban még betevő falatjuk sem lett volna.

S mindez mennyi magyar vérbe került! Pedig a magyar vér mindig drágább volt, mint a százmillió népek vére. Mert ha minálunk Európáért egy-egy vércsapolás történt, generációk, sőt századok sem tudták pótolni a drága magyar vért.

A magyarság elnéptelenedett az Európáért felajánlott véráldozatok folytán, — s ugyanakkor Európa más népei nagyhatalommá fejlődhettek e véráldozatok oltalma alatt.

És még e véráldozatok sem voltak elegendők. Templomainkat, városainkat, iskoláinkat, kultúránkat feldúlta a török és tatár. De vállaltuk az áldozatot, pedig tudtuk, hogy azért nem lesznek nekünk évezredes városaink, . . . azért maradunk vissza a civilizációban és kultúránkban, . . . azért égnek le kolostoraink és könyvtáraink, mert ez az áldozat is adó azért, hogy Európában dómok . . . egyetemek . . .

könyvtárak... patinás városok... civilizáció és kultúra naggyá nőhessen.

És mivel fizetett Európa ezért az emberfölköttien nagy magyar áldozatokért?

Mivel? Ezzel:

a) Addig, míg nagyhatalom voltunk, ... míg három tenger mosta határainkat, ... míg „nyögte Mátyás bús hadát Bécsnek büszke vára”, — addig féltek tőlünk (ettől a vad, keleti hordától!), szövetségünket keresték és kérték, — de önzően kihasználták bennünket, hogy újra és újra vérünket ontssuk nem a magyar célokért, hanem hogy megvédjük őket, hol egymástól, hol pedig Európa közös ellenségétől: a barbároktól.

De mikor érezték, hogy gyengülünk és letűnőben van a magyar csillag, akkor megsemmisítésünkre törekedtek, és ha tudtak volna, korbáccsal kihajtottak volna bennünket, rebellis ázsiaiakat, Európából...

b) Mikor városainkat, kultúránkat áldoztuk értük, kultúrálatlan barbároknak, cigánynépnek neveztek bennünket, mert nekünk egyik karunkkal őket kellett oltalmaznunk, a másik karunkkal az életünket kellett védenünk, — és így nem tudtunk olyan civilizációt teremteni, amilyent Európa kiépíthetett a magyarság áldozatos oltalma mögött... És még ők vetettek meg, ... ők gúnyoltak bennünket kultúrálatlan cigánynépnek...

c) Sőt: Mivel még kicsinységünkben is mindig szálla voltunk a szemükben (és talán, mert mindig féltek, hogy egyszercsak majd benyújtjuk a számlánkat a sok magyar áldozatért), beállítottak bennünket a pánszlávizmus és más „pán”-izmus közé ütköző államnak, remélve, hogy mi majd így is Európa egyes nagy népeinek érdekeit védjük. Azzal persze nem

törődtek, hogy ebben a szerepben és harcokban felmorzsolódik a magyarság, hiszen titokban mindig kívánták, hogy tűnjön el ez a társtalan, úrian gőgös, az áldozatokra bővérű magyar Európából, hogy ne legyen, aki számonkérje és zavarja Európa álmait.

d) És amikor eljött az első világháború vége, — amikor Európa kifizethette volna velünk szemben századok óta fennálló adósságait, — kinevezett bennünket a háború főbűnöseinek, és megcsonkította, életképtelenné tette hazánkat és Trianont adott azzal a céllal, hogy abba a „békébe” belepusztuljunk.

Mi következik ebből?

Ez:

Még a legkisebb magyar gyerekek is tudnia kell, hogy a magyarság nem ringathatja magát olyan álmokban, hogy Európa bármikor is túlságosan gáláns lesz magyar adósságainak megfizetésében.

Az adós könnyen kívánja a hitelező halálát, mert így azt reméli, hogy megszabadul kötelező becsület-adósságától.

A magyar fiatalság a jövőben se reméljen Európától túlságosan erőlködő adósságfizetést.

De ne felejtse el azt sem, hogy mivel tartozik nekünk Európa. Még a legkisebb magyar gyerekek is meg kell tanulnia, hogy a századok alatt mit áldozott a „kicsiny” magyarság a nagy Európáért. Megtanulni, — számontartani, — sohase felejteni, — és ha majd eljön az ideje, előállni, előmutatni a váltót, és követelni az adósság kifizetését.

Tanulja meg azonban azt is a magyar fiatalság, hogy ezt a követelést össze kell egyeztetni a magyarság nobilis és úri lelkületével. Ne féljen attól, hogy a váltó kifizetésének követelése uzsorás-gesztus. Mi már elégszer prolongáltuk Európa váltóját

és vártuk, hogy majd Európa kiegyenlíti. De eddig hiába vártuk. Legfeljebb ígéretett, de fizetni eszé-
gében sem volt.

Ezért aztán a legkisebb magyar gyerekeknek sem szabad felülni Európa *ígérete*inek. Lehet, hogy most titkos megbízottak bódítják vagy akarják bő-
dítani a magyarságot... Lehet, hogy fűt-fát ígérnek most ennek a mindig bőven adakozó és mindent úri lélekkel feláldozó magyarságnak... Lehet az is, hogy szemfényvesztő raffinériával bőséges számla-
fizetést ígérgetnek...

De tudja meg minden magyar fiatal:

Az ígéretés még nem váltórendezés. Sőt ha túl-
ságosan hiszünk bennük, akkor sohasem lesz az. Európa nekünk csak akkor fog fizetni századokon át tartó áldozatainkért, ha mi magyarok úgy össze tu-
dunk fogni és lesz annyi erőnk, hogy rákényszerít-
hessük Európát, hogy a magyar váltóit kifizesse.

Egyébként pedig — ha erőt nem mutatunk —
várhatunk váltóink kifizetésével — sapkaszentelőig.

*

A magyarnak nincs szégyenkezni valója Európa előtt. Ha most kicsinyek vagyunk is, de méltók va-
gyunk a nagy multunkhoz... Most is erőnkön felül áldozunk Új-Európáért: magyar vért — magyar mun-
kát — magyar kenyeret.

Nő a váltónkon Európa adóssága.

Mi nem az ígéretésekben bízunk most se, ha-
nem abban, hogy a feláldozott magyar vér égre kiált, ... hogy az új Európa megtervezésénél joga-
san és hatásosan követelhessük váltóink kifizetését,
mert tudjuk, hogy „bátorságunkkal, katonai erénye-

inkkel, lelki nagyságunkkal és háborús teljesítményeinkkel" a magyarság is „nagyhatalomnak bizonyult", tehát jogosan követelheti, hogy Európa a véres áldozatokért most már végre rendezze a magyarsággal szemben fennálló adósságait...

Ne bántsod a magyart!

Az önismeret nagy kincs. Ismerem értékeimet, hibámat, — és tudom, mennyit nyomok a lelkiismeret, a hazám, az emberiség, az Isten mérlegén.

Ha egy nép is öntudatosan tudni akarja, mit ér a népek versenyében, akkor kell, hogy kezébe vegye az önismeret tükreét — és meakulpázzon, ha egy egész népre kiterjedő bűnöket mutat a tükör, — és boldogan mondja: Tovább! Nincs megállás! — ha értékeket mutatott az önismeret tükre.

A szókratészi: „Ismerd meg magadat!”-elv jelzővé lett manapság a magyarságban is...

— Ismerjük meg magunkat! — hangoztatják ma mindenfelé. És elindul egy nagy lelkiismeretvizsgálás: Illetékesek és illetéktelenek vad dühvel vizsgálják a magyarság lelkiismeretét.

Magában a tényben még nem rejlik veszély. De egy veszélyes tünetet nem szabad elhallgatni vagy észre sem venni:

Naív magyarságmentők, — talán nem is rossz-akarattal — de egy bizonyos tudatalatti kéjes szadizmussal állandóan a magyarság bűneiről beszélnek a magyar fiatalságnak. Speciális „magyar bűnöket” emlegetnek, — és szörnyűködnek ezeken a csak magyar bűnökön. A magyarságot éppen ezen „tipikus magyar bűnök” miatt — sajnálják és temetik, mint olyan korcsnépet, amelynek nincs joga a léthez éppen ezen „magyar bűnök” tehertétele miatt.

De ez még a kisebbik baj.

Veszélyesebb tünet az, hogy egyesek — mintha egyenesen ártani akarnának a magyarságnak — állandóan *torzító tükörben* mutatják a fiatalságnak a magyarságot. Ez a torzító tükör a magyarság valóságos értékeit annyira lekicsinyíti, hogy a fiatalság ne is igen vegye észre azokat. Vagy ha mégis észre kell venni őket, akkor azt másoktól tanult értéknek mutatja. De bezzeg a magyarság igazi adottságainak tartja (sőt egyenesen magyar faji jellegnek bélyegzi) azokat a bűnöket, melyek valójában talán nem is sajátosan magyarok, mert más népeknél is megtalálhatók, — és talán nem is olyan vészesen nagyok és szörnyűségesek, mint amilyennek ez a propagandázó torzító tükör mutatja.

Érdemes volna egyszer utánajárni annak, hogy mi az oka (honnét fúj a szél), hogy egyesek szinte élvezettel tárgyalják — magyar önismeret címén — a magyarság bűneit, — és tudatos kiszámítottsággal elhallgatnak akkor, ha a magyarság erényeiről van szó?

Mert: A magyarságnak is kell önismeret. Kell, hogy ismerjük értékeinket és bűneinket. — De arra egyáltalán nincs szüksége a magyarságnak, különösen nem a magyar fiatalságnak, hogy egyes hozzá nem értők vagy tudatos kártevők — valóságos és belénk magyarázott „magyar bűnök” alapján — tönkretégyék a magyarság önbizalmát és elsikkaszák a valóban meglévő magyar értékeket azért, mert a magyarságnak ez a helyes önértékelése nem felel meg céljaiknak...

— Ne bánts d a magyart! — Még így se! — kiáltjuk oda ezeknek a lelkiismeretvizsgálóknak, akik mindig magyar bűnökről kárognak a magyar fiatalság előtt.

Némuljanak el ezek a hivatlan lelkiismeretvizsgálók, mert talán nincs is joguk erre a bírói szerepre, hiszen lelkileg és fajilag talán nem is sok közülük van ehhez a — szerintük — „bűnös” magyarsághoz.

Némuljanak el ezek a mindig magyar bűnökön csámcsogók, mert:

1. az ő beállításuk szerint csak torzító tükörben látja a magyar fiatalság a „tipikus magyar bűnöket”, pedig talán nem is sajátosan „magyar bűnökről” van szó, mert ugyanazok a bűnök — sokszor talán ugyanolyan mértékben — megvannak más népeknél is.

2. De némuljanak el ezek az állandóan magyar bűnöket szidó lelkiismeretvizsgálók azért is, mert nem engedjük, hogy ezek a furcsa „nemzetnevelők” a maguk céljainak eléréséért beleneveljék a magyar fiatalságba azt a lelkületet, amely így beszél:

— Mit küzdjek én ezen vagy azon bűn ellen? . . . Úgyis hiába minden küzdés! . . . Ez is, az én bűnöm is „magyar bűn” . . . Hiába akarnék ezek ellen a „magyar bűnök” ellen küzdeni, hiszen a faji adottságok ellen úgyis hiábavaló minden küzdés . . . Sőt: Talán nem is szabad ellene küzdenem, hiszen akkor a legbensőbb faji énem ellen küzdenék . . .

Az ilyen lelkületre pedig nincs szüksége a magyar fiatalságnak. Mert ha ez a lelkület elhatalmasodnék, akkor a magyar fiatalságban megint tápot kapna az a tudatos törekvés, mely a magyar fiatalságban az alsóbbrendűség tudatát akarja kifejleszteni.

3. De némuljanak el ezek a magyar bűnöket mutogató, hivatlan lelkiismeretvizsgálók azért is, mert igazságtalanság a magyarsággal szemben, hogy mindig ezeket a „magyar bűnöket” hánytorgatják magyar önismeret címén.

Ne bánts d a magyart! Ne légy igazságtalan vele szemben!

Mert: Vannak a magyarnak is hibái, de nem több és nem súlyosabbak, mint más népeké!

És ha vannak magyar bűnök, és azokat kéjjel ostorozzák a magyar fiatalság előtt, — miért nem beszélnek ezek a nagy lelkiismeretvizsgálók arról is, hogy más népeknek is vannak „speciális” bűnei, — és hogy a magyarban meglévő bűnök más népeknél is fellelhetők, de talán nagyobb mértékben, mint a magyaroknál. Sőt: Ha a magyarnak vannak „magyar bűnei”, más népeknek is vannak, — hogy úgy mondjam — „faji” bűnei, melyek talán súlyosabbak, mint azok a sokszor felhánytorgatott „magyar bűnök”.

— Ne bánts d a magyart! Kergessék el ezeket a „nemzetnevelőket” a magyar ifjúság mellől, mert ezek a magyar bűnökon kéjelgők nem értenek a nemzetneveléshez.

— De legalább elijesztik a fiatalsgot ezektől a szomorú magyar bűnöktől — mondhatná valaki.

Nem tehetek róla: Nem hiszek az elijesztési pedagógia csalihatatlan hatásosságában... Az elijesztés nem mindig hatásos nemzetnevelési eszköz... De arra kitűnő eszköz lehet, hogy amikor a nevelendő már nem ijed és nem borzad meg a „magyar bűnök” szörnyűségeitől, kezdi — talán öntudatlanul is — kevésre becsülni ezt a bűnös magyarságot.

Tudom, hogy most ezt kérdeznék tőlem:

— Szóval azt tetszik gondolni, hogy kendőzzük a bajokat és tagadjuk le a magyar bűnöket...

— Nem. Nem vállalkoznék arra, hogy a magyar fiatalsgot becsapjam és letagadjam előtte a magyarság hibáit. Ez a másik véglet lenne. És ez a hamis magyar tükör is félrenevelné, olyan hamis magyar

öntudatra szoktatná a magyar fiatalságot, mint az a másik torzító tükör, amely csak a magyar bűnöket mutatja.

Tehát én megmondom a magyar fiatalságnak: A magyarnak is, más népnek is vannak hibái. Ezeket a hibákat a faji, helyi, egyéni adottságok fokozhatják, kiemelhetik, — de kizárólagosan csak „magyar bűnökről” beszélni, ... a magyart a sárga földig lecsepülni, ... a magyart éppen a „magyar bűnei” miatt a világ szégyenének megrajzolni, — *újfajta hazaárulás.*

Én nem tagadnám le a „magyar bűnöket”, de ha azokat feltártam a fiatalság előtt, megmutatnám a magyarság erényeit is. Mert ilyenek is vannak ám! Mégpedig talán több, mint azok a „szörnyű magyar bűnök!” Igenis, a magyarságnak vannak olyan fajiságából eredő értékes jellemvonásai, melyek bár megvannak más népekben is, de a magyarban annyira kifejlődtek és annyira megnemesedtek, hogy „magyar erényeknek” nevezhetnők őket.

De ebben sem túloznék, — én nem esnék a másik végletbe, hogy bálványozzam a magyart meglevő, vagy belemagyarázott erényei miatt.

— *Ne bántsd a magyart képzelt „magyar bűnök” miatt!* — kiáltjuk a magyar bűnökben kéjelgők felé!

De:

— *Ne bálványozd a magyart valóságos és képzelt erényei miatt,* — és ne emeld más népek fölé képzelt ártatlansága miatt! — kiáltjuk azok felé, akik a magyarszeretetükben igazságtalanok akarnak lenni más népekkel szemben.

Tesszük ezt abban a tudatban, hogy némuljanak el ezek a minden magyart szidó és mindenben a magyar bűnt kereső „nemzetnevelők”. Mert nem tűrhetjük, hogy ezek az ifjúságunknak olyan teher-

tétellel mutassák be a magyarságot, hogy ennek az ifjúságnak — ha hisz ezeknek a magyarbántóknak — szégyenelnie kell magyar voltát, — és vágyódnia kell, hogy egy olyan nép tagjává legyen, amelyben nincsenek meg ezek az „átkos magyar bűnök”.

De tiltakozzunk a magyart bálványozók egyoldalúsága ellen is, mert a valóságos bűnök megmaradnak bűnöknek akkor is, ha néhány rajongó erénnyé akarja lelkesedni a nem „tipikusan magyar”, hanem minden emberben és minden népnél előfordulható bűnöket.

Mert mi az igazság?

Ez: A jó Isten jókedvében teremtette a magyart. De aranyból és sárból gyúrta. Vannak bűneink, vannak erényeink, — mint minden népnek. Az egyénektől, az egyes magyaroktól függ, hogy a sár vagy az arany fog-e dominálni a magyar népben.

De jól jegyezzük meg: *A magyar bűnök sarából nem lesz magyar arany, ha örökké csak a magyar bűnöket szidjuk a magyar fiatalság előtt, de egyénileg ugyanazon bűnök rabszolgái maradunk.*

Ezért:

Jöjjön tehát egy olyan magyar fiatalság, mely nem bálványozza más nemzetek rovására a maga fajtáját, de nem is keseredik el a „magyar bűnök” állandó szellőztetése miatt, hanem meglátja a bajt, de férfias Isten- és magyarságszeretettel levezekli a magyar aranyról a piszkoló magyar sarat, — és előcsillantja a magyarban is mindig meglevő faji érték aranyát.

Azt írtam: A jó Isten a magyart jókedvében teremtette. Ha mélyen nézek a fajtám lelkébe, akkor nemcsak a bűnöket látom meg, hanem azt a rengeteg értékes faji tulajdonságot is, melyet a jókedvében teremtő Isten helyezett el a magyar nép lelkében.

Nem tehetek róla, de én a magyart nem torzító
tükörben nézem, hanem ilyen Isten kezéből kikerült,
az élet tüzében salakjától megtisztítható színarany-
nak látom. És ha ezzel a lelkülettel nézem a „magyar
bűnöket“, akkor ezek ellenére is büszke vagyok a
fajtámra, — és sohase szeretnék más nemzet fia
lenni!

Magyar propagandát!

A franciáknál dívik egy furcsa és merész mon-
dás: *Még a jó Istennek is kell reklám* (azért haran-
goznak háromszor is nagymisére).

Ha a jó Istennek nincs is szüksége a harangok
propagandájára, ma olyan világot élünk, hogy egy
nép nem lehet meg hírverés és reklámozás nélkül.
Hogy ez nem lemosolyogni való dolog, azt tapasztal-
tuk akkor, mikor bűnbánóan mellüket kellett volna
verniök azoknak, akik fölényesen kimosolyogták
a magyar propaganda szükségességét. Ma már túl-
jutottunk azon, hogy szükséges-e egy nemzet szá-
mára a propaganda, hiszen mint Európa minden
országban, nálunk is él és hírt ver a propaganda-
minisztérium.

Be kell azonban vallanunk: *A magyarság sohase
értett igazán önmaga reklámozásához.* Most se sokat
ért, mert azoknak, akik most is nyitott szemmel járnak
a külföldet, észre kell venniök, hogy *más népek ma
is jobban értenek önmaguk propagálásához és így
sokkal előnyösebb helyzetben vannak a jövőjük
szempontjából, mint a magyarok.*

Lehet, hogy a magyarnak az a — közismert —
előkelő magánybahúzóda és nemesen úri diszkrét-
ciója nem engedi, hogy önmagát reklámozza. Lehet,
hogy anyagiakkal is szerényebben rendelkezünk,
mint mások, mert az a sok pénz, amit a propaganda
főlemészt, nekünk másra kell. Lehet az is, hogy ennek

a babacipőkben járó magyar propagandának azért nincs eredménye, mert sok hozzánemértés, sok dilet-tantizmus, sok jóakarat, de sok kontárság vegyült a magyar propagandába.

Meg is lett az eredménye ennek a vagy félre-értett vagy fölényesen elhanyagolt propagandának.

Azon még csak bosszankodtunk, hogy Magyar-ország egyik nagyobb vidéki városának főterét nem is olyan régen még úgy hozta egy komoly külföldi lap, hogy a város főterére egy szép magas gémes-kutat rajzolt (bizonyára azért, hogy meglegyen azon a városképen a tipikusan magyar „pusztai” jelleg).

Azon már fölháborodtunk, hogy tudósainkat és művészeinket kezdték elorozni tőlünk név és faj-elemzés szerint.

Az arcunk pirult, mikor külföldiek szemünkbe mondták, hogy ez Magyarország: paprika... gol-lasch... tschikkosch... pusztá... cigány... és fokosch...

De hogy még ez se legyen elég, 1942 karácso-nyán egy világlap, mely az egyes országokat a leg-sajátságosabb és nemzetüket legjobban jellemző képpel tüntette fel, Magyarországot egy *muzsikos cigány* alakjával jellemezte, de Romániát ugyan-akkor nem bocskorral, hanem olajkutakkal emelte ki.

Lehet, hogy nem minden magyart bánt az ilyen eljárás, — és lehet, hogy nem minden magyar lát ezekben a dolgokban jellemző tüneteket, de az már kell, hogy megdöbbentsen minden igaz magyart, amit a mostanában külföldön járt fiatalok tapasztaltak: Elégtelen a magyar propaganda... A magyarság ősi fémjelzése megkopott... Ugyesebb és raffináltabb propaganda sokat árt odakint a magyarságnak, mert a közhangulat odaáll a hangosabb (ha nem is igazibb!) propaganda mellé, minket pedig elintéznek azzal,

hogy önző, örökösen mulatozó, betyáros, barack-pálinkás magyarok vagyunk...

Ki felelős ezért?!

Nemcsak azok a cigányosan mulatozó film-magyarok, akik elcigányozzák és elszeretkezik az ősi vagyont... Nemcsak azok a magyar filmcézárok, akik a bő gatyában és árvalányhajban, cigányban és gulyásban látták a film magyar jellegét... De nem is csak azok a hivatalos vendégvezetők, akik a Magyarországra jött idegeneknek hamis képet mutattak Magyarországról, — hanem mindazok, akiknek hatalmában és módjában lett volna produktív magyar propagandát csinálni, de hozzánemértésük vagy kontár túlzásaik miatt többet ártottak külföldön a magyarságnak, mint amennyit az ellenség árthatott volna...

Pedig vigyázzunk, mert egyszer már nagyon rajtavesztettünk azon, hogy fölényesen elmulasztottuk és lenéztük a magyar propaganda szükségességét. Gondoljunk csak a csehek világháború előtti és alatti propagandájára. A csehek a világháborúban kézfeltartva megadták magukat, és bár mint a monarchiának a tagja elvesztették a háborút, de a propagandájuk megnyerte a békét.

Most is háborúban van a magyarság. A magyar honvéd most is helytáll és nem a „Fel a kezekkel” a jelszava. Ezeknek a küzdő és vérző honvédeknek szent a meggyőződése, hogy ezt a háborút magyar dicsőséggel harcolja végig. De míg ők a fronton vérezve harcolnak a magyar dicsőségért, a belső frontnak azon kell dolgoznia, hogy a háborúval együtt megnyerjük a dicsőséges, minden magyart kielégítő magyar békét is. Mert meg kellett tanulnunk már az első világháborúban, hogy nem elég a magyar katona hősiessége, nem elég az aránylagosan leg-

nagyobb magyar véráldozat sem, hanem szükségünk van a külföld rokonszenvére is, hogy a békét is megnyerhessük.

Mi a teendő, hogy a magyarság számára megnyerhessük a külföld rokonszenvét?

(Mielőtt azonban erre a kérdésre a magunk szempontjából felelnénk, nyíltan meg kell mondanunk, hogy a magyar propaganda nemcsak a hivatalos magyar propagandamisztérium dolga. Ők úgyis — hisszük, hogy nagy szakértelemmel — megteszik a maguk dolgát ezen a téren, hiszen ez a szakmájuk és hivatalos kötelességük. De a magyar propaganda nemcsak ezen hivatal dolga. A magyar propaganda nemzeti kötelesség, tehát minden magyarnak dolga. E szerint tehát minden magyarnak éreznie kell, hogy kötelességei vannak hazájával szemben a propaganda terén, ha külföldre megy, vagy itthon külföldiekkel hozza össze az élet.)

1. De nem elég, ha magyaros vendégszeretet címén a hozzánkjövő idegeneknek teletömjük a hasát jó magyar kosztal és felvidámítjuk a szívét tokajival és barackpálinkával, — a szórakozásához pedig cigányt, pezsgőt, csikóst, magyar szépségeket, táncot és fényűző *keleti pompát* szervírozunk, — mert úgy járhatunk vele, mint egy jóságos falusi pap járt a vendégeivel:

Ez a szegény pap már heteken át a legszerényebben élt, hogy minden jót a városi vendégei elé rakhasson. És amikor megjöttek, boldogan rakta vendégei elé azon finomságokat, amelyek az ő asztalán bizony ritkán fordulnak elő. De be is laktak ám a vendégek! Sőt: Mikor a finom borok már hangulatot csináltak, mondtak is olyan hálás köszöntőt a házigazdára, hogy a szerény falusi pap úszott a boldogságban, hogy lemondásával örömet szerezhetett elő-

kelő vendégeinek. De elszorult volna a szíve, ha ő is hallotta volna azt, amit a kocsis hallott, mikor a megtömött hasú vendégeket az állomásra vitte. Mert azok — most egymás között beszélgetve — imígyen hálálkodtak:

— Hiába! Ezeknek a b . . . papoknak jó sorsuk van . . . Ezeknek megvan mindenük, ha más éhenpusztul is . . .

Ki biztosít minket, magyarokat, hogy azok a nálunk teletömött hasú idegenek, ha elhagyták az ország határát és feladták a hátatáviratokat, nem így beszélnek-e szalonkocsijukban vagy az étkezőkocsijukban.

Legyünk urak. Legyünk vendégszeretők. De a parvenű törődik csak a hassal és mindazzal, ami a derék és a térdek között van. A magyar propaganda előkelő szerénységgel vendégszerető, de a vendégei lelkét is meg akarja tölteni értékes magyar impressziókkal, melyek nem párolognak el akkor se, ha a has már kiürült.

Olyanok kerüljenek tehát a hozzánk jövő külföldiek mellé, kik a magyarság lelkéből, értékeiből, kultúrájából, önérzetes kedvességéből is adni tudnak az idegennek.

2. De másik oldala is van az éremnek. A külföldre járó magyarok a külföldön ne legyenek mindenben csodálkozó bálványimádók, hanem öntudatos és önérzetes magyarok, mert könnyen úgy járhatnak, mint egy vidéki vendég a városi vendéglátóval:

Ez a vidéki vendég otthon is úri körülmények és családi értékek között élő magyar volt. De most, mikor a fővárosban kedvesen vendégül látták, ő is nagyon kedves akart lenni . . .

Mindenen álmélkodva csodálkozott . . . Minden, még a seprűnyél is olyan bámulatosan szép volt (per-

sze fővárosi!), hogy émelygősen olvadozni kezdett attól is. A vendéglátók egy darabig le akarták szállítani a realitás talajára, de ő annyira kedves akart lenni, és oly állhatatosan kitartott a csodálkozásában és álmélkodásában, hogy a lefölezött városi tejes kotyvalékot is „istenibbnek” tartotta az ő gazdaságában viruló Riska tehén kövér, zsíros tejénél is...

Mikor aztán elhálálkozott a fővárosból, a vendéglátók ezt mondták:

— Ez az ember vagy buta, modortalan paraszt
— vagy hitvány képmutató...

A külföldre utazó magyarok is megkaphatják ezt a külföldtől, ha ott mindent, ami idegen, térdén állva bálványoznak és elhallgatják vagy letagadják, hogy nálunk is van azért érték és kultúra, — és nem vagyunk annyira Balkán vagy Ázsia, hogy még ma is nyereg alatt puhítanánk a húst...

Több magyar önérzetet a külföldre utazókba!
Mert vegyék tudomásul a külföldre utazók, hogy egy fajtája a hazaárulásnak az, ha a külföldön megbámulják még a gyufaszálat is, de a magyar értékeket annyira lecsépelik, hogy a külföld azt hiszi, hogy nálunk Budapesten még ma is karikás ostorral durrogatnak a csikósok, és a betyárok miatt még a belvárosban sincs se élet-, se vagyonbiztonság...

Minden külföldre utazó magyar kell hogy hazaszeretetből magyar propagandista legyen. Igen ám! De ehhez nem elég, ha az a magyar az illető ország nyelvét beszéli, hanem ehhez magyar szív, hazafias kötelességérzés és tudatos szellemi felkészültség is kell.

Mert jól jegyezzük meg: A külföld a minden idegen dolgon álmélkodó magyarokat lenézi országunkkal együtt, de az értékeink tudatosítottágán

alapuló magyar önértéket megbecsüli, és hazánkat is tisztelni tanulja.

3. De a külföld sohase fogja tisztelni azt az országot sem, melyet és melynek a fővárosát a zsidó-szellemű propaganda Kelet Párizsának és minden kéjek eldorádójának reklámozott.

Mert az ilyen propagandával úgy járhat az ország, mint az emberállattal az éjtszaka nyomorultja:

Keres szegény pára, de boldog sohase lesz, mert az öröm éjtszakájáért adott pénzből sohase tud meggazdagodni. — Az pedig, akit „boldoggá” tett, megveti és sajnálja azt a pénzt, amit Kelet Párizsában ki kellett fizetnie az eldorádó örömeiért.

Most keresztény Magyarországot kell kifelé mutatni — és befelé élni. De akkor a propagandánk is csak keresztény és magyar szellemű lehet, tehát el kell tűnni a külföldnek szánt propagandából annak az irányzatnak, mely úgy akar propagandát csinálni a magyarságnak, hogy szép hazánkat a keleti gyönyörök és kéjek eldorádójának, a hungarák és vengekák olcsó piacának tekinti.

4. Ha eddig eljutunk, akkor jön majd a magyar propaganda hazai formája, amikor a magyarokban (fiatalokban és idősekben) lesz annyi magyaros tapintat, hogy a hozzájuk jövő és a magyar vendégszeretetet élvező idegenek (akár fiatalok, akár felnőttek) olyan Magyarországot lássanak, hogy tisztelettel kelljen bevallaniok:

— Minket becsapott a magyarellenos propaganda... Mi azt gondoltuk, hogy itt betyárromantikát, ... kéjes keletet és ősrengeteget találunk... De köszönjük, hogy megmutatták a másik Magyarországot: a kultúra, ... a nemes tradíciók, ... a művelten és úriasan vendégszerető magyarok európai művelt-

ségű Magyarországot és magyarjait, akiktől — egykét dologban — még tanulni sem szégyen.

Ha ezzel a tudattal megy haza Magyarországról az idegen, ha a magyar fiatalság mindent elkövetett, hogy a nálunk nyaraló idegen ifjúság lelkében tiszteletet érezzen a magyarság és Magyarországgal szemben, akkor már beszélhetünk magyar propagandáról.

5. És akkor már beszélhetünk a magyar propaganda egy más és nagyon fontos irányáról is:

A nálunk megforduló és szerencsés környezetbe jutó idegenek sokszor bevallják, hogy a magyarok ellen dolgozó ellenséges propaganda befeketíti a magyarokat és Magyarországot hamis és hazug hírvetéssel.

Ezt tudomásul kell vennünk, de nem szabad belenyugodnunk, hogy szabadon garázdálkodhassék ellenünk a magyarellenes külföldi propaganda.

A feladat itt az lenne: Szemmeltartani a magyarellenes propagandát, — és magyaros önérzettel lecsapni az ellenségre a magyar igazsággal, ha hazudott a propaganda. — Ha pedig — sajnos — igaz az, amit kihasznál ellenünk, akkor odahatni itthon, hogy holnap már megcáfolhassuk az ellenséges propagandát, mert már megszüntettük a bajt.

De mivel a suttogó és a társaságokban szájról-szájra adott rágalom nem juthat a hivatalos propagandaszervek tudtára, az önérzetes és külföldön járó vagy külföldiek társaságában megforduló magyaroknak kell annyi felelősségtudatuknak lenni, hogy már csirájában elfojtsák a magyarellenes propaganda suttogó mesterkedéseit... Igaz, ehhez magyar lelkület és magyarságért való felelősségérzet kell.

Mi hisszük, hogy a jövő Magyarországaért dol-

gozó mai magyar fiatalságban megvan ez a magyar öntudat és felelősségérzet. Ez a magyar fiatalság tudja már a magyar propaganda szükségességét, mert azt is tudja, hogy egyszer már elvesztettük a magyar békét. De nem azért vesztettük el ezt a magyar békét, mert a magyar katona nem tette meg kötelességét a frontokon, hanem azért, mert nem volt, vagy mert rossz volt a háború előtti, külföldnek szóló magyar propaganda.

Ez nem ismétlődhetik meg még egyszer.

A magyar katona hősieen teljesíti kötelességét a frontokon. Itthon és külföldön most minden magyar azzal a felelősségtudattal és azzal a szándékkal csinál magyar propagandát, hogy most nemcsak a háborút kell megnyernünk, hanem a békét is. Mert ha a rossz propaganda miatt ezt a békét is elveszítjük, akkor a trianoninál is rosszabb korszak következik a magyar hazára és a magyar népre.

II. RÉSZ:

**VESZÉLYEKET REJTŐ MAGYAR
PROBLÉMÁK**

Magyar munkások dolgoztak külföldön. Nehéz volt mindegyik sorsa... Ez a kemény sors türelmetlenné tette őket és lázadóvá.

Az egyik napon is egymás mellett dolgozik két csupa-bőr és csupa-csont magyar. Már reggeltől kezdve túlfűtött mind a kettő. Tegnap veszték össze valamin. S most robbanásig túlfűtött a lélek-kazán...

Csákányozás közben egy nagyobb darab kő gurul a másik csákányától az indulatos magyar lábára. Mintha csak erre vártak volna: Felvágódik a lélek-szelep és dől belőle az indulat:

— Megöllek, te hazaáruló! ... Még itt se hagysz békében?! ... Otthon is gyászmagyar voltál, és itt is csak eladod a magyar erőt, ... a magyar egészséget...

— Megállj! ... Tedd le a csákányodat! ... Nem félek tőle, sőt tőled se... Gyűlöllek, te... te... büszke... fajmagyar! ...

És megvillantak a csákányok... A magyarok megdermedve nézték... Az idegenek egy darabig szintén némán bámulták a vérben forgó szemeket, de aztán — mint azok, akik a kettő pusztulásából maguknak várnak hasznót — heccelni kezdték a két dühös magyart:

— Ne hagyd magad! ... Vágj oda neki, hogy meg se nyikkanjon!

De nem vágthatott oda, mert a magyarok odarohantak. Megfogták a csákányokat a villogó szemű

magyarok kezében, — és egy idős, ráncosképű magyar szomorúan így szólt:

— Szégyeljétek magatokat... Magyar a magyarra ront... Itt, idegen országban... Mit használ, ha agyoncsapjátok egymást?!... Használ ez nekünk magyaroknak?!... Másoknak jó bikaviadal lesz ez... És örülnek, hogy két magyarral kevesebb van a világon...

Magyarok, testvéreim, legalább ti szeressétek egymást, ha már senki sem szeret bennünket, magyarokat. Mert míg ti egymást ölitek és amíg mindennap egymás ellen gyűlölködtök, addig kevesebb dolga lesz annak, aki a magyarság élete ellen akar törni...

*

Értse meg a magyar fiatalság ennek a bölcs magyarnak szavait, — ezért írtam meg e második rész minden fejezetét.

„Egységben az erő!”

E jelszó körül ma két nagy irányzat harcol egymás ellen:

Mivel a világtörténelem nem áll meg a Lajtánál, nem kell csodálkozni azon sem, hogy a külföldön divatos egységmozgalmak és minden irányú uniformizálások Magyarországon is híveket találnak. Szívükben és szándékukban magyar emberek lehetnek ezek is, és biztos, hogy ezek nem akarnak rosszat a magyarságnak, de mivel már kifogytak minden nemzetnevelő gondolatból, vagy mivel kényelmesebb (mert csak a sablont kell használni) a máshol már próba alatt álló rendszer, nemzetmentési szándékkal most a *nemzeti egység* gondolatát akarják megvalósítani, és ezért most mindenhol, mindenben és mindent csak egységesíteni akarnak. Mivel azonban nem is tudnak elképzelni más módot, mint az egységesítést az egész vonalon, talán azért, mert érzik, hogy van igazság abban az elvben, hogy a nemzeti egységben lesz csak meg a lecsapni is kész magyar erő, — ezért a magyar fiatalság frontján is könyörtelen és kivételnélküli egységesítést akarnak 6 éves kortól a katonaévek leszolgálásáig.

Nagy buzgalmukban odáig jutottak ezen a téren, hogy könnyedén, lelki gátlások nélkül *hazaárulónak* neveznek vagy inkább gondolnak mindenkit, aki ezt a radikális egységesítést józan kritikával nézi.

Az egyik irányzat tehát (az esetleg idegen hatások alatt álló) *radikális egységesítés*.

A másik párt nem helyezkedik homlokegyenest szembe ezzel a radikális egységesítéssel, mert ő is fél attól, hogy az egység híján, mint oldott kéve széthull nemzetünk. Sőt annyira nem helyezkedik szembe az egységesítés gondolatával, hogy ő is akarja a magyar fiatalság egységesítését bizonyos szempont szerint, de fél az ifjúsági mozgalmak egységesítése folytán előálló parancsuralomtól, mely minden jószándék ellenére is értékeket semmisíthet meg a túlságosan uniformizált (tehát minden egyéni színezetétől megfosztott) magyar fiatalsági mozgalmakban.

Ez az irányzat tehát a magyar léleknek is jobban megfelelő: *mérsékelt* (vagyis csak bizonyos szempontokból való) *egységesítést szeretne*. Kiemeli azonban, hogy ezért még nem érzi hazaárulónak magát, sőt azt is tudatosan vallja, hogy ezzel a szembehelyezkedéssel nem oldja meg a nemzet kéréjét, hogy az széthulljon. Nyíltan hirdeti, hogy ő is össze akarja fogni — az emberi és magyar léleknek jobban megfelelően — a magyar fiatalságot, hogy ennek az így összefogott fiatalságnak legalább olyan ütőképes ereje legyen, mint a radikális egységesítés magyarjainak.

Szóval folyik a harc. Az eredmény pedig ez:

A radikális egységesítők reakciós, „liberális” egységbontóknak tartják azokat, akik nem úgy hódolnak be a koreszme előtt, hogy csak az egységesítésen alapuló diktatúrában lássák a magyar fiatalság teljes erő kifejtési lehetőségeit, — hanem egy bizonyos fokú autonómiát követelnek a már meglévő és a nemzet hasznára működő ifjúsági mozgalmaknak.

mak számára. De ezek a radikális egységesítők annyira félnek az „autonómia” szótól, hogy ha ezt emlegetik előttük, könnyen megkockáztatnak egy-két „hazaáruló” díszjelzőt azok ellen, akik még nem annyira korszerűek, hogy egyetlen „csúcsszervezet” egységesítő akaratában lássák a magyar fiatalság sorompóba állítását.

Viszont:

Ezek a rakoncátlan egységesülni nem akarók és autonómiához ragaszkodók sem egészen maszületett bárányok a radikális egységesítőkkel szemben. Igen könnyen emlegetik, hogy lélekben nem lehetnek igazi magyarok azok, akik olyan módon (dikta-túrával) akarják összefogni a magyar fiatalságot, amely egyáltalán nem vág a magyarság lelkéhez. Sőt elnevezik őket „eszmeimportőröknek”, „kopírozó” nemzetmentőknek, akik kópiák importálása és Magyarországon való elhelyezése által akarnak maguknak hírnevet, egy-két kitüntetést és talán még gondnélküli anyagi bázist is biztosítani.

És míg mi egymással veszekszünk, a láthatatlan, de mindenütt ott lévő harmadik pedig a markába nevet.

Mert kár „hazaárulózni” és „eszmeimportőrösködni”. Mi nem is állunk egyelőre egyik párthoz sem, hanem nyugodt fejjel a következő kérdésekre akarunk felelni:

1. Miért nincs egység a magyar fiatalság mozgulásaiban?

Talán ezért:

a) Félő, hogy a magyar ifjúság között „ellenséges ember” jár. Nem tudjuk róla, honnét jött s ki küldte, csak azt tudjuk, hogy ott jár a fiataljaink között és suttog, rágalmaz, bomlaszt, mert neki az

az érdeke, hogy a magyar fiatalság minden erejét feleméssze az egymás elleni harcban, hogy ne maradjon erő a veszélyeztetett magyar bástyák megvédésére akkor, mikor majd ezek az „ellenséges emberek” nyíltan is fellépnek a magyarság ellen.

Nem lehet addig egység, míg ezek a láthatatlan ellenségek ott járnak fiataljaink között, és gyakorolják a régi birodalmi politikát: a „divide et impera” elvét.

b) De nemcsak ezért nincs egység.

Nagy baja a magyarnak, hogy sok köztünk a „vezér egyéniség”, sok a „Csák Máté”, aki kiskirály akar lenni a maga fiataljai közt. De addig, amíg ezek az „ifjúsági” Csák Máték össze nem tudnak fogni a haza érdekében, addig még a mindenkitől kívánt egység sem valósulhat meg a magyar fiatalság nagy tömegében.

c) Sőt még akkor is vigyázni kell. Mert: A magyarok közt nem lehet megvalósítani a radikális egységesítést. A magyarság nem nevelődött hozzá és kérdés, hogy egyáltalán hozzá fogunk-e nevelődni ahhoz, hogy egy parancsszó drótján egyszerre lehessen rángatni millió és millió magyar fiatal. Nem a magyar karakter jellemvonása ez az egy parancsszó drótjával való rángathatás, akármennyire divatos, korszerű és kényelmes erő-összpontosítás is ez manapság.

d) Az is lehet azonban, hogy azért nem akar sikerülni nálunk még az okvetlenül szükséges egységesítés sem, mert nálunk csak keret és egy parancsolóhoz összefutó külső egységesítés van, melyben egységes a külső forma, egységes az adminisztráció, egységesen fekszik rá a „csúcshatalom” mindenre, de még nincs egy nagy, minden magyar fiatal össze-

fogó gondolat, mely minden parancsuralmi törekvés nélkül is egységesen összefogná a magyar fiatalság erejét.

2. A második kérdés, melyre nyíltan felelni szeretnék, ez:

Lehetséges-e diktatorikus alapon teljesen egységesen egybefogni a magyar fiatalságot?

Tudom, hogy a parancsuralom húsfaszekához közel állók ezt mondják:

— Minden lehetséges, csak akarni kell, és csak olyan férfi kell hozzá, mint például jó magam is vagyok!

Noha ezt a nagy ellenkezést tudom, mégis ezt mondom:

Nálunk — és egyelőre — lehetetlen, mert lehetséges ugyan egy külső kényszerkeretbe belekényszerített egység, de ez a börtönök lakóinak az egysége, és nem a lelkek, az egy nagy célért önként lelkesedők egysége. Szerintem tehát — utópia a magyar fiatalság kényszeren alapuló radikális egyesítése. Mert:

a) Akármennyire óhajtják is az osztálynélküli magyarságot, — nevelés szempontjából más igényekkel lép fel a nevelő hatalommal szemben az Alföld gazdájának a fia, — a város fiatal proletárja, — a fiatal iparos és gyárimunkás — és az egyetemi honpolgár. Márpedig, ha ezek az igények jogosan mások, akkor lehet a felvonulásokra és bizonyos előképzésekre hatalommal egységesíteni, de még sokáig utópia lesz — a hatalom ellenére is — a nevelésben való egységesítésre való törekvés, mert egyéni léleknevelést egy kaptafa szerint még akkor sem lehet adni, ha művész készítette azt az egy

kaptafát, melyre rá akarjuk húzni a magyar fiatalság lelkét.

b) De én nemcsak ezért tartom utópiának a radikális egyesítést, hanem ezért is:

Az egyesítéshez a „kaptafát” vagy *importálják*, és akkor szorítani fogja a „bakancs” a magyarság „lelki tyúkszemeit”, mivel nem neki szabták a boldogító egységesítést, — vagy *monopóliumot adnak* egy már kipróbált magyar „kaptafának”. De ennek a kivételezésnek csak a monopolizáltak örülnek, de a magyar fiatalság csikorogni fog a monopólium által nagy előnyökhöz juttatott riválisok ellen.

Szóval: Lehet, hogy lesz monopolizált „kaptafa”, de magyar egység nem.

3. De most már nyíltan felelnem kell az utolsó kérdésre is:

Szükséges-e feltétlenül a tökéletes, de diktatorikus egység?

a) Egy dologban igen:

Egyetlen nagy gondolat köré kell összegyűjteni a magyar fiatalságot, de nemcsak egységes külső parancsolási keret alapján, hanem komoly lélekneveléssel. Ez a nagy gondolat pedig ez:

Mi építjük meg az új, független Magyarországot egy újabb ezerévre — az új Európában is.

Ha ennek a gondolatnak volnának magyar hittel, küldetéstudattal és lemondó igénytelenséggel eltelt apostolai és önzetlen prófétái, — és ha ezek a nem diktatúrát, hanem magyar boldogulást kereső apostolok mennének a magyar fiatalok közé és vállalnák a nemzettanítást és a magyar fiatalság lelkének ilyen irányban való egységes nevelését, akkor nem kellene sem keretegység, sem parancsegység, — és mégis egységessé lehetne nevelni a magyar fiatal-

ságot, ha ugyan a hatalomratörők nem gáncsolnák el az önzetlen magyar apostolok lélekemelő munkáját.

De a cél megvalósítása után, a magyar ifjúság összes alakulatai élhetnék a maguk sajátos autonóm életüket a nélkül, hogy „liberális hazaárulók” vagy egységbontó különködők lennének.

b) Azt mondhatnák egyesek:

— A magyarságnak nem szabad lemaradnia az idő és történelem gyorsvonatáról... Európában most mindenütt a kollektív gondolat érvényesül... A magyarság is legjobban teszi, ha átveszi ezt az új európai uniformist a fiatalság egységesítése terén is.

Ezeknek az uraknak abban igazuk van, hogy a magyarságnak nem szabad lemaradnia az idő és a történelem gyorsvonatáról, de abban nem akarunk nekik hinni, hogy a történelem gyorsvonatára csak azok kaphatnak jegyet, akik valamely nép kaptafájára akarják ráhúzni fiatalságuk nevelésének gondolatát.

Ha ez igaz volna, akkor se a német, se az olasz, se a finn, se a spanyol nép nem kapna jegyet erre a gyorsvonatra, mert egyik se egy másiktól átvett sablon szolgai utánzásával neveli a saját ifjúságának a lelkét, és nem a másik néptől ellesett módszerekkel akarja összefogni a maga ifjúságának erejét, hanem a német német módra, az olasz olasz módon akarja a legnagyobb gondolatot, a hazát egységezen szolgálni.

És mégis jegyet kapnak a történelem gyorsvonatára!

És érdekes:

Csak a magyar nép volna olyan gondolatszegény és invenciótlan nép, hogy nekünk feltétlenül

idegen sablont kellene belemásolnunk még az ifjúságunk egységesítésébe is, hogy jegyet kapjunk a történelem gyorsvonatára?

Nagy szegénységi bizonyítvány volna ez!

Ne fárasszák tehát magukat az „eszmeimportőrök” felesleges külföldi utazásokkal, és ne meregessék szemüket a külföld felé a mintamásolók. A magyar van olyan istenáldotta-tehetségű nép, hogy majd ezen a téren is kitalál valami olyan igazán magyar gondolatot, amelynek megvalósításával kiérdemli vagy kierőszakolja magának azt, hogy jegyet kapjon a történelem gyorsvonatára...

*

Tény az, hogy az ifjúság léleknevelésében és erőink egyesítésében nincs meg még a kívánt egység. De azért még nem kell tüzet kiáltani és „hazaárulókról” és „liberális egységbontókról” beszélni.

Ez az egységhiány baj, de nem „tipikus magyar bűn”, nem „magyaros széthúzás” és nem hazaárulás.

Talán a megvalósítás módszereiben vannak hibák, mert úgy látszik, hogy ezek a módszerek nem magyarok és nem számolnak a magyar lélek adottságaival.

Neveljék a mai magyar fiatalság lelkét a legnagyobb magyar gondolat munkálására (új ezerévre, új, de független Magyarország kiépítése az új Európában!), de magyar lélekkel, magyar módszerrel, — s akkor hiszem, hogy az egész magyar fiatalság egységes és elég erős lesz az új országépítésre. Azokat azonban, akik nem vállalkoznak ennek az egyetlen magyar gondolatnak megvalósítására, — egységesen zárják börtönbe mint hazaárulókat vagy egységesen toloncolják ki az országból mint nem magyarokat...

De akik vállalkoznak ennek a gondolatnak a munkálására igaz magyar lélekkel, azokban én bízom még akkor is, ha nem egységes pártjelvény díszel a kabátjuk hajtókáján, mert tudom róluk, hogy a lelkük olyanná nevelődött, hogy a honmen-
tésben és az új magyar országépítésben valameny-
nyien igaz magyarok és egységesek leszünk.

„Katolikus” magyar — „protestáns” magyar

Prohászka, a magyarságnak ez a lánglelkű apostola a magyar tépelődések sötét éjszakáin ijedve vette észre, hogy a magyarság, bár alighogy csak letette a világháború véres fegyverét, máris kegyetlen testvérharcot vív egymással — *vallási alapon*.

Fájt neki, hogy ez a nagyrahivatott nép mindig harcol, mindig vérzik. Harcol az ellenséggel. És ha már jól elvérzett és nincs külső ellensége, akkor harcol a magyar testvérrel, mintha olyan bővérű volna ez a szegény magyarság, hogy állandóan vér-csapolásra volna szüksége.

Az *ember-Prohászka* tépelődött és siratta elvérző népét, a *próféta-Prohászka* szép költői látomást látott:

Szivárványhíd kötötte össze Pannonhalmát, a bencéseknek („Szent István-rendjének”) ősi monostorát és a kálvinista Rómát, Debrecent. — És Prohászka talán már látta is, hogy elindultak a „katolikus” magyarok Pannonhalma felől és a „protestáns” magyarok Debrecen felől, hogy találkozzanak és kibéküljenek — a magyarság boldogulásáért.

Ó, bár így lett volna!

A szivárványhíd azonban csak a költő-próféta álma maradt. Ma is folyik a testvérharc és a víz-

özönös veszekedések után nem tűnik fel a megbékélést jelentő szivárvány. Sőt: A testvérharc vízözönének piszkos hullámaait — öntudatosító lelki nevelés címén — már az ifjúságig elvezették.

A nyitott szemű magyar fiatalság világosan látja:

Prohászka megálmodta a szivárványhidat Debrecen és Pannonhalma között (a katolikus és protestáns magyarság között), de a magyarság nem akarja komolyan venni a látnok költői vízióját. Kevesen vannak a hídépítők, akik a magyar egység gondolatáért áldozatok árán is építeni akarják a szivárványhidat, — de annál többen vannak, akik a felekezeti béke megzavarásával aláaknázzák ezt a szivárványhidat.

Mert mi történt, és mi történik ma is?!

Vitatkoztunk és vitatkozunk ma is, — vádolunk a múltban és vádaskodunk ma is, — és nem gondolunk arra, hogy a sértődöttségből származó felekezetieskedés és a hatalmi kérdés állandó hánytorgatása szembeállítja a magyart a magyarral.

Pedig mennyire más volt a világ a cseh megszállás alatt a magyarok között! Én, a katolikus magyar bencés éppen olyan magyaros szeretettel és az összetartozás ösztönös megérzésével tanítottam a komáromi bencés gimnáziumban a protestáns tiszteletes urak magyar gyerekeit, mint a magyar „pápis-tákat”. És az a magyar protestáns lelkész nem féltette tőlem, bencéstől a gyerekeit, és eszébe sem jutott, hogy én elnemzetlenítem az ő gyerekeit. De nekem sem jutott eszembe mást látni az ő gyerekeiben, mint magyar gyerekeket, akiket szeretnem kell, hiszen az ő ereikben is magyar vér folyik és magyarságuk miatt ők éppen olyan nem szívesen látott

vendégek voltak a „cseh-szlovák republikában”, mint én magam is voltam. És ugyanezt csinálta Erdélyben is a magyarság.

De míg a megszállott országrészekben építették a szivárványhidat, addig a trianoni magyarság megengedte magának a luxust, hogy hitvitákat rendezzen, — hogy vádaskodják egymás ellen, hogy vallási alapon gyöngítse a belső magyar frontot. Ezért aztán nem csodálkozhatik senki, hogy már a fiatalságig eljutott a probléma:

A „katolikus” magyarok — vagy a „protestáns” magyarok az igazi magyarok?

És a propagandával felhecceltek szentül meg voltak győződve arról, hogy a katolikus magyar nem is lehet igazi magyar, mert a katolikusság szíve Róma felé dobog, és a katolicizmus egy vallási alapon nyugvó szupernacionalizmust szolgál. Sőt tovább mentek és névelemzéseik alapján tételként hirdették ki, hogy a katolikus magyarság nagyrésze „fajidegen”. Arra persze nem akartak gondolni, hogy Szent Istvántól a reformációig a katolikus magyarság is volt olyan fajmagyar, vagy legalábbis szentistváni magyar, mint azok a protestánsok, akiknek ősei még „katolikus” magyarok voltak.

Viszont: Hogy az ütés ne fájjon annyira, a másik oldalról is visszaütöttek, és számonkérték a többségben protestáns vidéken meg nem született magyarokat, — és kétségbe vonták, hogy nemzetfenntartó elem legyen az a magyarság, melyet még megszületni sem engedtek.

És aztán, mikor Erdély egy részének visszatérése miatt örülni kellett volna az egész magyarságnak azon kezdtünk vitatkozni, hogy *a katolikus vagy a protestáns tartotta-e meg magyarnak Erdélyt*

az elnyomatás keserű éveiben. És míg az egyik oldal mellét döngetve magának követelte az erdélyi magyarság megőrzésének érdemét és megfélekezett a katolikus székelyekről, addig a másik oldal, hogy a valóságos igazát könnyebben hitethesse el, fegyverkezett, hogy szűnyogból csinált elefánt-rémek ellen harcolhasson — sebeket osztva — a maga igazáért.

És néha-néha még ma is akad egy-egy vérbeborult szemű felekezeti harcos, aki — nem törődve azzal, hogy mindkét vallású magyarságnál destruál — nemzeti tradícióink lerombolásával sárba rántja a legnagyobb magyart is nem azért, mert az más templomban imádja az Istent, mint ő, hanem azért hogy túltengő felekezeti önérzetében porbarántsón egy más felekezetűnek keresztelt magyart. (Németh László: Széchenyi István.) Ha pedig erre felszisszennek a másik oldalon, akkor elkezdünk kiabálni, hogy „felelőtlen elemek” felgyújtották a felekezeti béke papírmasé házát.

Sőt, ha még ez se lenne elég, akkor féltékenyen ellenőrizzük egymást. — Lessük, hogy ki mennyi pénzbeli támogatást kap az államtól. — Számontartjuk, ki milyen arányban foglalt el pozíciókat az országban és minisztériumokban. — És ha már kifogytunk volna a féltékenykedés, hatalomféltés és veszekedés anyagából, akkor azon kezdünk vitatkozni, hogy kié igazán a Betlehemben megszületett szegény Jézus, ... hogy ez a minden oldalról fenyegetett Magyarország Regnum Marianum-e, vagy pedig Regnum Lutheranum.

Közben pedig az ellenség luciferi kacajjal lesi ezt a felekezeti alapon való magyargyöngítést, és epedve várja azt a pillanatot, amikor majd tetőfokra

hág a széthúzás. — Ha majd ez már megtörtént, akkor az ellenség könnyen eléri a célját, hisz a veszekedők — hogy magukat biztosítsák — könnyen eljuthatnak odáig, hogy a kacagó harmadik segítségét kéri. Az ellenség pedig boldogan örül, mert a régi imperialista jelszót (a „Divide et impera!” = Ha uralkodni akarsz egy népen, szaggasd pártokra!) nem is kellett kijátszania, mert a magyargyönggítés pusztító munkáját elvégezték maguk a magyarok — felekezeti alapon.

Minden igaz magyar félve nézi ezt a luciferi bomlasztást, mert tudja, hogy ez az út a pusztulásba visz. És minden igaz magyar kiutat, megbékélést keres, ha igazán szereti a hazáját. De szomorúan látjuk, hogy egyes „felelőtlen elemek” szóban, írásban, suttogó propagandában egyre élesítik a kardokat és a nyelveket a felekezeti harchoz, és oly ritkán látunk olyanokat, akik a szívérványhidat építenék a szentistváni Pannonhalma — és a kálvinista Róma között.

Ez a nagy vágyódás a magyarázata annak, hogy a komoly, igaz magyarok mindkét oldalon olyan jó szemmel nézték a debreceni róm. kat. plébános beiktatásánál történt dolgokat 1942 októberében.

Mert mi történt Debrecenben?

Semmi más, mint az, hogy a „kálvinista Róma” legfőbb protestáns vezetői (civilék és papok) elmentek annak a katolikus plébánosnak a beiktatási ünnepségeire, aki Erdélyből jött Debrecenbe, de csak akkor, mikor Erdélyben már megmutatta, hogy neki a felekezeti béke nem szólam, amely mögött nyugodtan dülhat a felekezeti háború, hanem élet- és magyarságmentés. És milyen szép és sokatmondó volt az a jelenet, mikor a protestáns főpásztor és a

katolikus pap megölelték és megcsókolták egymást — a megtalált magyarságért. Szimbolum volt ez: A magyar veszélyt átérző magyarság megbocsátó egymásratalálásának a szimboluma. És úgy éreztük, hogy épül a szívárványhíd, — és hittük, hogy csak így, csak ilyen komoly felelősségtudattal lehet építeni a magyarság egymásratalálásának szívárványhídját.

Igazán örültünk ennek a helyi érdekességen túl az egész magyarság életében is szimbolikus plébánosbeiktatásnak. De az öröm mellett egy másik érzés is feltámadt a szívünkben: Minden magyarban ott égett a követelés:

1. Ez a szimbolikus ölelés nem lehet csak egy olyan színpadi jelenet, melyben a színpadon a katolikus magyar meghatódva a protestáns keblére borul, de a színpalak mögött mindkét részről kardokat élesítenek a további felekezeti harcra csak azért, hogy bebizonyítsák, hogy a színpadon elcsattant csók csak Júdás-csók volt, és a férfias meghatódás csak felekezeti gyűlöletet takart.

Követeljük:

2. hogy ebben az országban a debreceni felséges pillanatok után ne lehessen beszélni — még „felelőtlennek” se — a csak tömegével imponáló, de tehetségeivel szerény katolikus „verebekről” — és a „verebekkel” szemben kisebbségben élő, de értékeiket tekintve „királyi” protestáns „sasokról”.

Követeljük:

3. hogy ebben az egyetértésre annyira rászoruló országban egyik felekezet se játszhassa meg állandóan „az elnyomott elégedetlenkedő” szerepét csak azért, hogy ezt az állandó elégedetlenséget lefölözhesse a maga felekezete számára (előnyökben, anyagiakban, állásokban).

Követeljük:

4. hogy a magát „oroszlánnak” tudó felekezetnek ne legyen módja arra, hogy túlságosan bízzék erejében és nagyságában. Viszont a felekezeti harcokban a mese „egerének” degradáltak vigyázzanak, és ne játsszanak állandó bosszantásul a kényelmes „oroszlán” bajszával, hogy ne ingereljék bosszúállásra ezt az amúgy nyugodt, békés „oroszlánt”.

Követeljük:

5. hogy ha *dogmatikai téren nem is lehetséges* egyelőre a keresztény egyházak úniója, — (bár jönne el ez a boldog idő, és vele az egy akol és egy pásztor) — *magyar síkon* kövessenek el mindkét oldalon mindent, küszöböljenek ki minden ütközőpontot — és fogjanak össze hátsó gondolatok nélkül hazánk megmentéséért.

Hogy ez megtörténhessék, követeljük:

6. hogy tűnjenek el a magyarság szótárából (és az ifjúság neveléséből) a „pápista” — és a csupán lenézésre használt „eretnek” szavak, hisz mindegyik szó a hitvitázók korának megbélyegző kifejezése volt attól a pillanattól kezdve, mikor elvonták e szavakat a tudomány (a dogmatika) területéről.

Követeljük:

7. hogy a felekezeti béke megőrzése ne csak az egyik felekezetre legyen kötelező, ... és hogy az egyoldali felekezeti békétlenkedőket ne lehessen a „felelőtlen elemek” felekezeti harcot támogató és szító közkifejezése mögé elbújtatni.

Követeljük:

8. hogy mindkét oldalon komolyan állítsák le a veszekedésből élő „hecckáplánokat” — és a hatalomféltség miatt „terrorizáló megfélemlítőket”.

E helyett:

Ha a protestáns magyar támogatja a maga felekezetét, segítse a katolikus magyar is a hittestvérét, hogy az tehetsége és számaránya szerint érvényesülhessen a magyar életben.

Sőt:

Becsülje meg egymást a katolikus és protestáns magyar. Bízunk egymásban. — És ha közeledünk egymáshoz, egyikünk se gondolja, hogy a szivárványhídon elindultaknak köpenye alatt gyilkos tör bújik meg.

Mondjuk meg egyszer már a fiatalságnak is nyíltan:

Vétkes könnyelműség a magyarság erejét gyengíteni felekezeti harcokkal akkor, mikor ég körülöttünk a világ. — És ha nem tér észre a felekezetekre osztott magyarság, hanem könnyelműen tüzet csóvál a felekezeti béke puskaporos hordója mellett, akkor ne csodálkozzék azon, hogy míg hajbakap egymással a katolikus és protestáns magyar, — az ellenség megvalósítja terveit, — és ezt a tervmegvalósítást majd nemcsak a katolikus, hanem a protestáns magyar is meg fogja keservesen siratni...

*

Prohászka megálmodta a magyarságot összekötő szivárványhidat. Akkor lesz erős és boldog a magyarság, ha mindkét oldalról egyszerre indulnak el a protestáns és katolikus magyarok, hogy találkozzanak, hogy összefogjanak, hogy egy új szerződést kössenek az új, az egységesen magyar, erős Magyarországért...

Akik a szivárványhídon először elindulnak, kell, hogy a haza sorsáért aggódó magyar fiatalság legyen.

Fajmagyar vagy szentistváni magyar?

Egy könnyesszemű nagyfiú áll előttem:

— Atyám! A szerbektől megszállt területről jöttem az anyaországba... Úgy vágyódtam ide! Elfelejtettem, hogy a szerbek megkínóztak magyarságomért... Mikor átléptem a diadalkapun, melyen a honvédeink vonulnak be a városunkba, — és elindultam Pest felé, boldogságritmust dobolt a szívem, és azt hittem, hogy a Boldogságország kapui tárultak fel előttem...

És elhallgatott... Csak egy nagyot nyelt, és egy nehéz könnycsepp gördült le azon a komoly nagyfiús arcon...

— No, fiam, miért hallgattál el?!... Hát most itt minálunk nem vagy boldog?!...

— Nem, Atyám, nem vagyok boldog... Én hazamegyek innét, mert most ezerszeresen fáj, hogy megkínóztak a szerbek...

— Fiam! Ne beszélj így! Mondd meg, mi történt?!

— Nem bírom itt ki... Idegen hangzású a nevem... És a fiúk bántanak... Nem hiszik el rólam, hogy magyar vagyok... Pedig én már szenvedtem a magyarságomért... A szerbek rebellis, megbízhatatlan magyarnak tartottak idegen hangzású nevem ellenére, mert tudták, hogy a szívem

magyar még a szerb uralom alatt is... Akik most itt bántanak, talán még nem is szenvedtek a magyarságukért... De engem kikívánnak ebből az országból. Azt mondják rám, hogy nem vagyok *fajmagyar*. Nyíltan a szemembe vágják:

— Menj vissza a fajtádhhoz!... Ne szívd el a magyar elől a levegőt!...

És én hiába mondom nekik, hogy én igenis visszamehetnék a fajtámhoz. Az a nemzetség kitárt karokkal fogadna engem. Sőt levenné a vállamról az emberrélevés gondjait is. Taníttatna. Iskoláztatna. Állást, mégpedig *jó állást* adna. Tőlem pedig nem kívánná mást, mint hogy tagadjam meg a szívemet és ne érezzem magyarnak magamat, hanem legyek hű tagja a népcsoportnak.

... Fel is ajánlották ezt... De nem fogadtam el, hanem nyíltan megmondtam nekik:

— Hiába idegen származásúak az őseim... Hiába idegen hangzású a nevem, *a szívem magyar!*

... Ezért aztán kitagadtak — és fajom árulójának nevezték.

Lássa, Atyám, ez fáj most nekem. Itt bántanak azért, mert — a társaim szerint — nem vagyok fajmagyar, sőt magyar se. A vérem szerinti fajtám pedig kitagad azért, mert idegen fajom árulójának tart... Hát hová menjek?!... Nekem nincs jogom szeretni a magyar hazát?...

És újra kicsordultak a könnyei...

Megsajnáltam ezt a szegény nagyfiút.

— Ottó! Ne sírj, fiam! Beszéljünk nyíltan és nyugodtan erről a kérdésről... Van egy kis ráérő időd?!... Ulj le... Halld meg, mit mond erről a kérdésről a magyar ifjúság egyik nevelője:

... Tudom, fiam, hogy mikor először léptél Szent István országába, nem ilyen fogadtatásra számított-

tál... Tudom, hogy te nem gyűlölködést, nem kistaszítást vártál a magyar fiúktól...

De ne botránkozz meg... Látod, te ott születél, éltél és szenvedtél a szerb megszállás alatt. Ne gondold, hogy a magyar fiú gondtalanul élhetett a megcsonkított magyar hazában. Nem. Szenvedett ő is eleget... Szenvedte csonkaságunk minden átkát, — és bizalmatlan lett minden idegennel szemben, aki neki a trianoni nyomorúságot készítette.

És a sok szenvedés közt fellángolt benne a nemzeti lelkesedés. Mivel az élet mindig csak megverte a magyart, elkeseredett a szíve. — Ezért egyszer már boldog akart lenni mint magyar is...

Közben azonban egész Európában fellángolt a faji gondolat dicsőítése, a fajnak és a vérnek a joga...

Annyit írtak, annyi propagandáztak a faji gondolat jogossága, nemzetvédő ereje mellett, hogy nálunk is közbeszéd tárgya lett a „*fajmagyarság*”, a „*mélymagyarság*”, a „*hígmagyarság*”, a „*törzsökös magyarság*”, a „*tősgyökeres magyarság*” stb. jel-szava.

Nem tudom, hogy a propagandisták és a felelőtlen „*mélymagyarok*” gondoltak-e arra, hogy egy 80—100—150 milliós nép még könnyelműen is játszhatik a tisztafajúság tűzével, de a kis magyarság nem engedheti meg ezt a luxust, mert ez a könnyelmű luxus lehet a tragédiája.

A tény az, hogy a fiatalság fogékony lelkéhez is eljutott a fajmagyarság gondolatának hullámvérése. És mivel fiatal volt és mivel a hangos propaganda elkábította, lelkesedett a nélkül, hogy ennek a magyarságra nézve veszélyes problémának a mélyére nézett volna. És így lettél áldozat te is

és veled együtt sok kedves és szívében igazán magyar nagyfiú, akiknek azonban nem jutott osztályrészül, hogy fajtiszta magyar anyától származzanak.

Ez a hullámverés az anyaországban levő fiatal-ságot is kettéosztotta. Azok, akik boldogan azt hihették magukról, hogy „fajmagyarok”, büszkék voltak fajtisztaságukra. És mivel sokszor a nevelők is tévesen vagy megtévesztően hangsúlyozták ki a fajiság értékét, megvetettek mindenkit, aki a világra-jövésükre nem volt olyan szerencsés, mint ők. — Azok pedig, akik olyanok voltak, mint te, vagyis lélekben és életükkel jó magyarok voltak, de nem dicsekedhetnek fajtiszta magyar ősökkel, — e rosszul nevelt magyarságszemlélet mellett üldözötteknek érezhették magukat, és féltek, hogy kizárják őket a magyar közösségből és idegennek tekintik őket a magyar hazában, melyért ők is élni és halni akartak.

Pedig, fiam, nyíltan megmondom, hogy azoknak a „fajmagyar” fiúknak nincs okuk a büszkeségre, mert ma — a tudomány mai állása mellett — „fajmagyarokról” beszélni és tökéletes magyar fajtisztaságról ábrándozni, naívság. Ma már mindenki elismeri, hogy az állatvilágban keresztülerőltetett fajtisztaság (a nagyértékűnek tartott, mesterségesen elfinomított és ezért olyan könnyen elveszthető „pedigré”) az embervilágban majdnem lehetetlen állítás. Teljesen tiszta, keveredés nélküli, egyvonalúan tiszta faj ma már elképzelhetetlen. A teljes fajtisztasággal ma már még azok a népek sem dicsekedhetnek, akik legbüszkébbek fajuk tisztaságára.

De nincs is szégyenlenivaló abban, ha egy faj egy vagy több értékes fajjal keveredett. Ki veti ma az olaszok szemére, hogy 4—5 másik faj keveredé-

séből állott elő az olasz nép?! — Azonban megtörténhetik az egyéneknél is, ami a nemzeteknél megtörténik. Az egyén csak nyerhet értékében faji szempontból is, ha egy másik nemes fajjal keveredik.

Mindezt csak azért mondtam el, hogy ne legyen olyan büszke az a fiú, aki téged lenéz faji eredeted miatt a saját fajtisztaságának gőgös tudatában. Mert részben egyáltalán nem olyan nagyon biztos az ő „fajtisztasága” sem, — részben pedig nincs joga, hogy kizárjon a magyar haza közösségéből téged, ki már szenvedtél a magyarságért, és idegen eredeted és idegen hangzású neved ellenére is magyarnak, magyar szívvvel akarsz élni ebben a magyar hazában.

*

Tudom, hogy a fajtisztaságukra büszke magyar fiatalok most így vádolnak engem:

— Persze, ez is csak azért beszél így, ezért teszi ezt a megbékéltető engedményt az idegen nevűeknek és fajúaknak, mert maga is idegen származású, és a nagyon is magyarosan hangzó „Szivós” név „S” betűje valamikor egy szláv vagy német vezetéknévvel kezdett.

Fiam! Erre vonatkozólag csak ennyit felelek:

1. Először is *én nem magyarosítottam meg a nevemet.*

2. Másodszor pedig az 1700-as évek második felében a *dédszüleim* nevei közt ilyenek szerepelnek: Szivós Ádám, Tollár Anna, Kotsis János, Farkas Anna, Ihász József, Deák Ferenc, Dávid Julianna stb.

Ezek után nem tudom, hogy te elfogadsz-e engem is magyarnak. Én magyarnak tartom magam, mert minden szívdobbanásom a magyar Hazámé, de annyira „fajmagyarnak” nem gondolom magamat, hogy büszke lehetnék fajtisztaságomra annyira, hogy

büszkén kiközösíthetném mindazokat a magyarságból, akik nem tudnak olyan nevű dédszülőket felmutatni, mint amilyeneket én az előbb felsoroltam.

De nem is vagyok büszke ezekre a nevekre sem, hiszen ezekbe a nevekbe én is csak beleszülettem minden érdememen kívül. Csak azokra az érdemekre lehetek majd magyar szempontból büszke, amelyeket én szerzek a magyar hazámnak való szolgálat, életodaadás, munka, szorgalom, becsület által.

Tehát láthatod ebből, hogy nem a magam igazolása miatt védtem meg azt az idegen eredetű és nevű, de nagyon jó magyar szívű gyereket, hanem azért, mert

1. *nem engedem széttépni Szent István országát* túlzó, szűkkeblű, délibábokat kergető „fajpolitikával”.

Nekünk magyaroknak, hogy megtarthassuk uralkodó szerepünket Szent István birodalmában, szükségünk van mindenkire, aki vállalja a magyar sorsközösséget a jó és rossz sorsban, akármilyen néphez tartozzék egyébként fajilag ebben a magyar hazában.

Mi magyarok szívünkre ölelünk mindenkit, akármilyen idegen hangzású is a neve, ha vállalja a mi Magyarországunkat, és kész érte élni és meghalni.

2. Mi magyarok magyarnak tekintünk minden igaz szentistváni magyart (vagyis azt, aki akármelyik népcsoporthoz, nemzetiséghez tartozik is, akármilyen idegen hangzású vagy magyarosított is a neve, de a szíve magyar), mert nem engedhetjük meg magunknak azt a szentistváni birodalmat szétromtó luxust, mely szűkkeblű „fajmagyarsággal” biztosan szétzülleszti Szent István Kárpátok koszo-

rúzta, remekül megkonstruált birodalmát. Húszmillió magyar kell Szent István birodalmába! Hol vagyunk mi ettől?! És hol leszünk később is? Hogyan tarthatjuk meg vezetőszerépünket, ha a nevében idegen, de szívében magyar, unokáikban Szent István birodalmához biztosan hűséges testvéreinket vak és büszke „fajmagyar” politikával elmarjuk magunk mellől?!...

3. De nem rajongok ezért a szűkkeblű „fajmagyar” politikáért azért sem, mert nem veszíthetem össze a magyar nevűt az idegen hangzású nevűvel, a „fajmagyart” a „jövevénnel”, a „mélymagyart” a „hígmagyarral”. Mert ha összeveszítem egymással ezt a jelszavakkal és komoly tudományos alapot nélkülöző handabandázással részekre osztott szentistváni magyarságot, akkor kiteszem Szent István birodalmát annak, hogy míg a különféle magyarok egymást marcangolják, a harmadik kajánul örül ennek az egymásmarcangolásnak, mert tudja, hogy így hullik szét legkönnyebben Szent István istenáldotta birodalma.

4. És ha akárhogyan elítélnék is egyes túlzó magyarkodók (akiknek az ősei a régi monarchiás világban magyar nevük és eredetük ellenére is hűségesebben sütkéreztek az idegen nap fényében, mint az én őseim), — én nem fogadhatom el ezt a szétválasztó „fajmagyar” politikát. Mert ha ezt a sokszor esztelen szűkkeblűségből és a magyar célok megnemlátásából származó elméletet elfogadnám, akkor ki kellene zárnom a magyar történelemből az Árpádházi királyokat és utódaikat, mert azok felesége (Szent István királytól kezdve) legtöbbször idegen fajú nő volt...

De melyik fajmagyar merné kizárni a magyar közösségből és a magyarság történetéből Petőfit

azért, mert atyja Petrovics István, anyja pedig a túrócmegyei Hruz Mária volt?!

Vagy: Ki merné a hungarizmus megalapítóját, Prohászka Ottokárt kitagadni a magyarságból csak azért, mert atyja szudétanémet Beamter, anyja pedig egy svájci német pék leánya volt.

Hát Zrínyit, hát Munkácsy Mihályt, hát a többi ezer és ezer nem „fajmagyar” magyart ki merné a magyar történelemből kioperálni?!

Erre a kétségbeejtő műtetre *csak őrltek* mer-nének vállalkozni, ha a magyarság botorul a kezükbe adná a „fajmagyar” jelszó operálókését. De hála Istennek, a józan magyarság nem engedi meg ezt a műtétet, mert tudja, hogy ebbe a műtétbe belepusztulna Szent István birodalma.

*

Tehát:

Ha figyelmesen olvastad e sorokat, fiam, láthat-tad, hogy én le akartam törölni a könnyeidet, melye-
ket azért hullattál, mert egy-két meggondolatlan magyar fiú nem akar maga közé befogadni téged azért, mert egy Szent István birodalmában élő nem-zetiségnek idegen nevű fia vagy.

Én befogadlak téged a magyarságba, mert tu-dom, hogy magyarul dobog a szíved és vállalod a magyar sorsot, akár jól, akár rosszul megy a sorsod ebben a magyar hazában.

De jól jegyezd meg:

A te idegen eredeted és idegen hangzású neved nem biztosíthat előjogokat neked a magyarok kárára ebben az országban. Magyarország talán mégis csak a magyaroké, t. i. a szentistváni magyaroké. De az idegen származás (még a magyar szív mellett sem) jelenthet olyan előnyöket senkinek, amelyeket egy

eredetében is magyar ember sohase tudna behozni se tudásával, se szorgalmával csak azért, mert csak magyar. Ne félj, ezzel a kis megjegyzésemmel nem tettelek téged másodrendű magyarrá, csupán azt szerettem volna mondani, hogy a jogok és előnyök forrása e hazában nem a származás és név, hanem az a mindennapi munka és mindennapi életfeláldozás, amit mindennap a haza oltárára teszünk...

Ugye, megértjük egymást?!

Idegen név — magyar szív

Okt. 6. Az aradi vértanúk emlékét ünnepelték az iskolában.

Az egyik lángoló lelkesedésű nyolcadikos, hon-szeretettől átszellemülve szavalt az idegen zsarnokok ellen — és ígérte, hogy a magyar fiatalság megjegyzi az aradi tizenhárom végrendeletét — és minden idegennel szemben megvédi a magyar szabadságot...

Nagy tapsot kap lelkes beszédéért. Szerénykedve megy a helyére... Még be sem áll a fiúk közé, egy Bocskai-ruhába öltözött Kossuth-nyakken-dős nagyfiú odatolakodik hozzá és így sziszeg rá:

— Pfuj! Hogy mersz te az idegenek ellen menny-dörögni, hiszen a te neved is idegen!... Miért akarsz itt éppen te magyarkodni?!

— Miért bántasz, Jóska?!... Nem tehetek róla... A nevem valóban idegen, de a szívem magyar...

— Ugyan, ne szavalj nekem!... Idegenek vagy-tok... Semmi közötök a magyarsághoz és a magyar Hazához...

— Hogy beszélhetsz így?! Azért nincs semmi közöm a magyar Hazához, mert idegen a nevem?!... Hát az aradi tizenhárom 7 tábornokának sem volt semmi köze a magyar Hazához csak azért, mert Aulich, Lahner, Leiningen, Knézich, Pöltenberg, Damjanich, Schweidel volt a nevük?!...

Alighogy ezt kimondta, a szónok is, aki éppen okt. 6-a történeti háttérét rajzolta meg beszédében, kezdi felsorolni a vértanú tábornokok nevét...

A Bocskai-ruhás nagyfiú megszégyenülve elódalog az idegen nevű fiú mellől, — és tudom, fáj neki, hogy megbántotta azt az idegen nevű, de aranyosan magyarszívű nagyfiút.

Én azonban szemmeltartom. Alig várom, hogy vége legyen az ünnepélynek. Mikor kifelé tódul az ifjúság, én belekarolok a Bocskai-ruhásba és szemébe nézve csak ennyit mondok:

— Fiam! Ráérsz?!... Eljőnnél velem egy kis sétára?...

— Igen, tanár úr... Köszönöm, hogy elmehetek.

Elindultunk... Az ünnepélyről beszélgettünk... Előjött az előbbi szóváltás is... Nem tagadta... Sőt tovább tüzelt:

— Tanár úr, ne haragudjék, én nem tudok hinni abban, hogy ezeknek az idegen nevűeknek a szíve magyar... Ezek mindig azt a közmondást tartják: „Ubi bene, ibi patria”. Mindig ahhoz a néphez húznak, ahonnet nagyobb hasznot várnak...

Éppen a Gellérthegy alá értünk.

— Nézd Józsi, kinek a szobra áll ott?

— Szent Gellérté, tanár úr... Miért tetszik kérdezni?!

— No és — Szent Gellért milyen fajú volt és mi volt a neve?!...

— A családnevét nem tudom, csak azt tudom, hogy olasz volt minden csepp vérével...

— És azt nem tudod, hogy ez az olasz minden csepp olasz vérét a magyarságért áldozta, és kiontott vértanú vérével kényszerítette a keménynyakú

magyarságot a keresztvíz alá, hogy ezzel megmentse a pusztulástól? ...

— Igen, tanár úr ... Ezt tudom ... De ez csak egy ...

— Nem, fiam, nincs igazad ... Nemcsak Szent Gellért szerette meg a magyarságot egész a vértanúságig. Nemcsak az aradi 13 vértanú között volt 7 idegen nevű. Nemcsak Jókai regényeiben szereplő új földesurak szerették meg idegen névvel, magyaros szívvel a mi szép hazánkat. Ezrek és ezrek, kiknek ősei idegenből jöttek és mi szeretettel, bőkezűen fogadtuk őket, mikor megismertek bennünket és megéreztek nagylelkűségünket, velük való bőkezűségünket, mikor észrevették a velük szemben tanúsított türelmünket, megszerették a magyar népet. Az ősök talán még beszélni sem tudtak magyarul, az unokák azonban életüket és — ha kellett — vérüket is áldozták a magyar hazáért. Ma ezt így mondanák: Tökéletesen *asszimilálódtak*: magyarokká lettek még akkor is, ha a nevük idegen hangzású maradt ...

— Éppen ez az, tanár úr ... Én azt talán még el tudnám hinni, hogy *asszimilálódtak* és szívükben igazán magyarok ... De ha már igazán *asszimilálódtak*, akkor miért nem magyarosítják meg a nevüket is ...

Közbe akartam szólni, de nem lehetett, mert az én nagyfiam szájából ömlött a panasz:

— Tessék nézni ... Mit szól egy idegen, ha Budapestre jön? ... Mikor Budapest felé közeledik a gyorsvonaton, már előre élvezzi, hogy rövid idő múlva egy igazán magyar városban fog gyönyörködni ... És milyen nagy a meglepetés, mikor végigmegy az előkelő üzletnegyedeken és nézegeti a cégtáblákat: Annyi idegen nevet lát a cégtáblákon, a

mozik nevében, az orvosok, ügyvédek, mérnökök névtábláin — és a villamoson annyi idegen beszédet hall még azok szájából is, akik jól tudnak magyarul beszélni, hogy keserű gúnnyal és némi megvetéssel csúszik ki a száján:

— Hát ez Budapest? ... Hát ez a magyar főváros?! ... Hiszen itt annyi a magamfajta idegen, hogy a magyarok számára nem jut hely a saját fővárosukban ...

— És ha már így csodálkozik Budapesten, mi lenne, ha kimenne Budapest környékére és megtudná, hogy ott egész faluk nem is tudnak magyarul beszélni, vagy ha beszélnek is magyarul, olyan rosszul beszélnek, hogy vizsolog az ember háta e nyakbatört magyar beszéd hallatára? ... Én azt hiszem, ez is azt mondaná akkor, amit itt nálunk mondott egy idegen, mikor a pestkörnyéki emberek idegen beszédét hallotta:

— Ha a mi fővárosunktól 15—20 kilométernyire ennyien beszélnének magyarul és *csak magyarul*, akkor mi gépfegyverrel tanítanánk meg őket arra, hogy a mi fővárosunk közelében nem lehet csak magyarul beszélni és az idegen névvel tüntetni.

— És én megmondom nyíltan a tanár úrnak:

— Nálunk is így kellene elbánni azokkal, akik még évszázadok után se akarják tudomásul venni, hogy Magyarországon élnek! ...

Megállt egy kicsit, hogy lélekzetet vegyen. Felhasználtam ezt a pillanatot:

— Látod, fiam, a magyar nem ilyen. És hála Istennek, hogy nem ilyen. Mi nem gépfegyverrel és nem kiűzésekkel magyarosítunk. Mi gépfegyverrel senkit se kényszerítünk arra, hogy magyarosítsa meg az idegen hangzású nevét ...

— Pedig így kellene! ... A futballistákat és sportolókat, akik külföldön is képviselik a magyar színeket, kényszerítik, hogy magyar névvel szerepeljenek külföld előtt ... A színészek csak magyar néven szerepelhetnek a magyar színházakban és a külföldre is kikerülő magyar filmekben ... Én ugyanezt tenném minden idegennevű tisztviselővel, munkással és földművessel ...

— Én nem!

— Miért? — és nagyon csodálkozva kérdezte:

— Hát a tanár úr nem szeretné, hogy az idegen nevűek magyarosítsanak?! ... Különösen most, mikor a sok nemzetiség miatt azt mondják, hogy nincs is jogunk az önálló léthez, és minden idegen nevűt a nemzetiségek közé sorolnak be?

— Azt nem szeretném, — fiam — hogy valakit is gépfegyverrel vagy akármi más kényszerítő módon vegyenek rá arra, hogy magyarosítsa meg a nevét.

— Nem értem, tanár úr, ne haragudjék, de nem értem ...

— Nézd fiam, majd megmagyarázom:

Boldog lennék, ha minden idegen nevű, de magyar szívű állampolgár megmagyárosítaná a nevét. Sőt: Ha barátom volna az illető és tudnám róla, hogy már szívében magyarrá lett, megkérném, vonja le magyarul dobogó szívének utolsó, de legnehezebb következtetését is: Magyarosítsa meg a nevét. De sohase kényszeríteném rá!

Tudom, hogy csodálkozol ezen a kijelentésemen. Pedig figyelj ide:

Meg kell értenünk az ilyen embereket. Mi magyar nevűek el sem tudjuk képzelni, mekkora áldozatba kerülne ezeknek az embereknek ez a magya-

rosítás. Régi nevét szokta meg. Régi nevéhez kapcsolódik édesapja, édesanyja emléke. Talán a régi néven szerzett becsületet magának és a magyar hazának. Ezt a becsülettel, jó hírnévvel és kegyelettel övezett nevet nem oly könnyű eldobni.

Ha vállalkozik erre a nagy áldozatra, megölelem és boldogan fogadom magyar testvérnek. De nem ítélem el, ha még nem tudja meghozni ezt a nagy áldozatot, de tudom róla, hogy a szíve magyarul dobog.

— De tanár úr kérem, azért kell valami megoldásnak lenni...

— Van is, fiam... Én is tudok egyet:

Ha valakit magyar bencésnek felvesznek, és az illetőnek idegen hangzású neve van, akkor kap Pannonhalmáról egy levelet és ebben szelíden ezt írják neki: „Ajánljuk nevének megmagyarosítását.” — De többet nem. Kényszeríteni sohase kényszerítik. Hogy ez így van, arról te is meggyőződhetsz: Vedd elő a magyar bencések névtárát és megláthatod, hogy sok bencés engedelmeskedett a szelíd figyelmeztetésnek és magyarosított. Viszont azt is láthatod, hogy többen még nem tudták a végső következtetést levonni, és mégse látták hátrányát annak, hogy még nem magyarosítottak.

Valahogyan így kellene megoldani ezt a kérdést az országban. Csak egyet ne csináljon senki: Ne kényszerítsenek senkit erőszakkal az országban arra, hogy a nevét magyarosítsa meg. Mert nem ér semmit az a magyarosítás, ami nem a magyar szívből indul ki önzetlenül. Éppen napjainkban láthattok egy szomorú jelenséget: Azok, akik valamikor nem a magyar haza szeretetéből, nem önzetlenül, nem

a magyar szívük parancsára magyarosítottak, sorban, egymás után újra felveszik idegen nevüket.

— És a tanár úr mit szól ehhez?!

— Amint örülök, hogy egy idegen nevű, de magyar szívű ember nevében is vállalja a sorsközösséget hazámmal, ugyanúgy fáj, nagyon fáj, ha azt a közönségességet kell látnom, hogy vannak emberek, akik eldobják a felvett magyar nevet.

— Tanár úr, mi nemcsak sajnáljuk, mi meg is jegyezzük ezt...

— Nem, fiam! A magyar nem készül bosszúra. Inkább menjen el közülünk az ilyen, mintsem, hogy itt bomlasszon. Hiszem, hogy az a nép se lát benne értéket, akihez visszatér, mert az se tudja, hogy mikor lesz ismét hűtlen hozzá.

Mi magyarok nem tartjuk erőszakkal magunknál az ilyeneket, mert nekünk *nem a név fontos, hanem a magyar szív, mely él és ha kell, hal is a magyar hazáért, mint az aradi vértanúk 7 idegen nevű, de magyar szívű tábornoka.*

... Rám néz a gyerek és becsületes nyíltsággal mondja:

— Köszönöm a leckét. Megértettem...

... És másnap karonfogva sétál az iskola udvarán az idegen nevű magyar fiú és a Bocskai-ruhás magyar gyerek.

„Fajidegen” intelligencia

Az egyik vakáció után ezzel lep meg egyik nagyfiam:

— A nyáron külföldön nyaraltam. Megszerettem azt a nagykultúrájú és bámulatos szorgalmú népet. Nem nagy nép, de kultúrájával és jószívűségével Európa büszkesége.

Barátokat is szereztem ott.

Egyszer az egyik ifjúsági táborukba vitt el az egyik barátom. Csak ott a táborban tudtam meg, hogy azért cipelt magával ebbe az idegen ifjúsági táborba, mert ott egy egész csomó olyan nagyfiú táborozott, akiknek szülei szeretettel fogadták be az első világháború után a szegény magyar gyerekeket és éveken keresztül nevelték az egykori ellenség szeretetre és jóságra szoruló gyermekeit.

Nagyon jól éreztem ott magamat.

Az esti tábortűz végén egy csupavidám nagyfiú hazakisért bennünket. Útközben aztán egyszercsak egész váratlanul megszólít:

— Te, Pista, van névjegyed?

— Van. Miért kérdezed?

— Mutass egyet belőlük.

— Tessék, itt van! ...

Megnézi. Először elkomolyodik az arca ... Aztán hangosan felkacag:

— No lám! Mégis igaza van édesanyámnak!

Csodálkozva nézek rá és az első meglepetés után szinte félve kérdezem:

— Mi van veled?! ... Miben van igaza édesanyádnak?! ...

— Tudod, hogy nálunk is voltak magyar gyerekek ... Sőt édesanyám a szervezők között is bent volt a városunkban ... Mikor a városunkba jött magyar gyerekek névsorát meglátta, elcsodálkozott és csak ezt mondta:

— Nem értem ezeket a magyarokat ... Ezek a gyerekek többnyire a nagyvárosokból valók, és nem is egynek a szülei az intelligenciához tartoznak ... És a nevük annyinak idegen ...

Aztán néhány évvel ezelőtt a budapesti szülők meghívására Pestre ment látogatóba. Jól kinyitotta a szemét. Megnézte a lakóházak névtábláit. Figyelt azok nevére, akikkel összehozta az élet. És amikor hazajött, szomorúan csak ennyit mondott:

— Most már méginkább nem értem a magyarokat ... Az intelligenciájuk egy jórésze idegen nevű, — és hányan lehetnek, akik csak nemrég magyarosítottak ... Csodálkozom, hogy a magyarok nem félnek attól, hogy a külföld kihasználhatja ezt a tünetet Magyarországon ellen és botránkozik, hogy a magyar intelligencia nem magyar, hanem „fajidegen”.

... És most tőled is elkértem a névjegyedet, és a te neved is idegen ... Sajnálom, mert szerettem volna megcáfolni az édesanyámat ...

— És lássa, tanár úr, engem ez az idegenországi fiú döbbsített erre a kérdésre:

— Mi az oka annak, hogy a magyar intelligencia (hiszem, hogy csak) a nevében „fajidegen”?

— És a másik nagy kérdés:

— Miért nem tudott a magyar intelligenciába felvergődni — a maga számarányának és képességeinek megfelelően — a nevében is és fajilag is magyar elem?

— Tanár úr, adjon felvilágosítást erre a kérdésre, mert a propaganda már feszegeti előttünk ezt a kérdést is...

— Fiam! A tényt nem lehet letagadni még akkor se, ha az a „szemtelen” tény bánt és gondokat okoz. A magyar intelligencia az utolsó két században — igenis nagymértékben idegen nevű. — Ezt lehet tagadni, de megváltoztatni — sajnos — nem.

... Az ok? ... Bizonyára nem az, — amit egyes túlzottan is öntudatos idegen nevűek oly hangosan szoktak kiabálni: hogy t. i. a magyar faj lusta, ... hogy a magyar nem való intelligenciát követelő munkára, ... hogy a magyar faj nem is vágyódott az ország intelligens rétegébe.

Aki így beszél még ma is, — fiam — félek, hogy az ilyen ember nemcsak nevében „fajidegen”, hanem a szívében is.

Mert tudd meg te is, — és tudja meg minden idegen, hogy a magyar — az utolsó két században is — jogosan követelhetné helyét a magyar intelligenciában szorgalma, zsenialitása, tehetsége alapján is. Hogy nem jutott oda, annak nem faji sajátsága vagy az Istentől szűken mért tehetség volt az oka, hanem sok más között ezek is:

1. A nemesi osztály, a magyar arisztokrácia nem túlságosan törte magát azon, hogy a tehetséges magyar jobbágysai és az ezeket kitevő földtúró magyarok tehetséges gyermekei áttörhessék a magyar élet kasztjainak kínai falait.

Ez a kérdés nem érdekelte őket, — vagy talán

túlságosan is tudatára jutottak, hogy mi történnék akkor, ha az eke mellől az íróasztalhoz ülne, operáló kést, mérnöki eszközöket venne a kezébe a magyar parasztságnak az a része, amelyik szellemi tehetségénél fogva méltó erre a kasztáltörésre.

Pedig mennyien lettek volna méltók a két utolsó században arra, hogy belekerüljenek az intelligenciába és magyarosítsák azt a réteget. De nem jutottak oda, mert *a plébánosokon kívül más nem igen törődött* azzal, hogy a fájában is magyar rétegnek is volna igénye megtermékenyíteni a magyar intelligenciát, de nincs módja hozzá.

2. De ugyanakkor módja volt erre az orszá-
gunkba befogadott idegeneknek.

Ezek se voltak zseniálisabbak, mint a magyarok, csak szerencsésebbek.

Ezek az idegenek többnyire iparosok voltak és ezért a városokban telepedtek le, ahol iskolák voltak, és így lehetséges és olcsó volt a gyerekeik iskoláztatása. (Hol volt ettől az előnytől az alföldi tanyákon, várostól messzeeső, nagyúri birtokon dolgozó, robotoló magyar?!)

És ők ki is használták ezt az előnyüket. Ebből a szempontból érdekes lenne az a statisztika, mely megmondaná, hogy 3—4 generációval ezelőtt mik voltak (foglalkozás szerint) a mostani intelligenciánk elődjai. Azt hiszem, ugyanazt tüntetnék fel, amit az újabb (nevében és fájában is) magyar intelligenciánál megfigyelhetünk:

A magyar faluból a fővárosba jön egy magyar. Csak rendőr — vagy Beszkárt alkalmazott lesz. A fia már iparos vagy talán már iskolákat is végez. A második generáció már polgáríba vagy gimnáziumba jár. És már a második vagy harmadik gene-

ráció már éppen olyan jó orvos, tanár, mérnök, ügyvéd, mint akiknek az ősei idegenből jöttek.

Ha ugyan eljuthatnak idáig ezek az „alulról jöttek” az anyagiak hiánya és a magyarok egymás-közötti széthúzása miatt! *Mert az összefogást, az egymás-segítést, faji összetartást megtanulhatná a magyar is azoktól, akik ma még túlsúlyban vannak az intelligenciánkban.*

Mert ha ezt megtanulnánk, akkor sikere volna annak a jóakarató kormányintézkedésnek, mely a falusi magyar tehetségeket taníttatni akarja és ebből az ősi tehetség-rezervoárból akarja felfrissíteni és magyarrá tenni a magyar intelligenciát.

Nyiltan megmondom: Nagyon helyes volt az a gondolat, hogy éppen azt a réteget adóztatják meg a fajában is magyar intelligencia kinevelésére, mely eddig élvezte helyzeti előnyét és a magyarság úrias gondolkodású segítségét, hogy odajuthasson, hogy a gyermekeit iskoláztathassa.

Csak:

Az igaz, most megvan a lehetőség arra, hogy évente néhány száz tehetséges magyar gyerek az állam pénzén tanuljon és készüljön egy magyar őrhely elfoglalására a magyar intelligenciában. De a kormány jóakarata csak akkor ér célt, ha nem protekciókat, most az egyszer nem magyarosított „fajidegeneket”, hanem valóban magyarokat juttat ez az intézkedés abba a helyzetbe, hogy az intelligenciánkban megtörténhessen *a magyar őrségváltás* is!

De még ez a kormányintézkedés se lesz elég, hogy a külföld vádaskodását elnémítsa. Hogy ez a fajilag is magyar középosztály létrejöhessen, abban

minden magyarnak, aki már pozícióhoz jutott, össze kell dolgozni ezért a nagy célért.

Hogyan?

Talán így is:

Egy német temetőben láttam a következőt: Egy falusi pap sírkövére ez volt felírva: Ezt a sírkövet azok állíttatták, akiket ez a jószívű pap papokká nevelt... És következett 6—8 név...

Elgondolkoztam a dolgon:

Az a pap szent kötelességének tartotta, hogy még áldozatok árán is papokká nevelje falujának szegény és tehetséges gyermekeit.

Majd ha már a pozícióba vergődött magyar urak is nemzeti missziónak és szent kötelességüknek tekintik azt, hogy hóna alá nyúljanak a szegény, de tehetséges magyarnak, — ha majd nem sajnálnak nemzeti kötelességérzettől ösztönözve még anyagiakat sem, hogy utódokat neveljenek a magyar őrsváltáshoz, — ha majd nemcsak magyar papok, hanem minden magyar hazafias kötelességének és fajmentésnek tartja már előre kiszemelni az utódját, — akkor majd magyarabb lesz a magyar intelligencia erőszakos beavatkozás nélkül is, — és a külföldi ismerőseinknek nem kell csodálkozva keresni, hogy hol van Magyarországon a magyar intelligencia.

De addig, amíg csak akkor veszik észre a magyar tehetséget, mikor az szinte csodaszerűen kiugrik az őstehetségével a magyar ismeretlenségből, ... amíg az igazi magyar tehetséget is bizalmatlanul fogadja az a társadalmi réteg, melynek kínai falait tehetségével áttörni akarja, ... amíg a magyar tehetségnek tehertétel lesz a „homo novus” volta, addig bizony jogosan csodálkoznak a be nem avatottak a magyar intelligencia „fajidegen” voltán.

*

Az én idegen nevű fiam csodálkozva hallgatta ezeket. Igazat adott nekem, de elszomorította az, amit mondtam, mert félt... Féltette a jövőjét, a boldogulását.

Kénytelen voltam megnyugtatni:

— Ne félj — fiam — nem olyan *numerus clausus*-szal gondolom megoldani ezt a kérdést, amely a te jövedőbeli terveidet keresztülhúzná. Szívedben magyar vagy te is. Neked is jut méltó hely a magyar nap alatt. Csak azt ne gondold, hogy a magyar intelligencia magyarrá tétele *faji okvetetlenkedés*. Ez nem másokat legázoló okvetetlenkedés, hanem jogos *faji önvédelem*.

Történelemóra — tábortűz mellett

A kicsinyek már aludtak. Nem csoda: Nehéz napunk volt. Légvonalban 25 km-t gyalogoltunk, hogy közelről lássuk egy érdekes magyar falu magyar értékeit.

Az „öreges” azonban nem tudnak még elaludni... Ott puszognak a tábortűz körül, — és szinte látni rajtuk, hogy valami komoly kérdés fészkelődik a szívükben. Nem is várnak sokáig. Egy napbarnította (most a tábortűznél tollak nélküli indiánnak látszó), ragyogószemű nagyfiú ki is rukkol a közös gonddal:

— Parancsnok úr, kérem, tessék igazságot tenni köztünk... Ma, mikor hazafelé jöttünk, egy furcsa kérdés merült fel köztünk...

— Fiúk! Már késő van. Elég volt mára. Zavarjuk az alvókat... És ti is fáadtak vagytok...

— De úgyse tudunk aludni, amíg el nem tetszik dönteni a kérdést... Mert ha el is megyünk a tábortűz mellől, tovább vitatkozunk a sátrakban...

— Hát miről vitatkoztatok?

— A Zoli vetette el a vita magvát... A finnek-ről beszélgettünk... A finnek hősies téli harcairól... Abban még mind egyek voltunk, hogy csodálatos, hősies, hazáját, szabadságát életével szerető nép ez a mi északi rokonnépünk. Sőt egymást lelkesítettük az ilyen fiatalos lángolásokkal:

„Itt a példa... A magyarnak is így kell sze-

retnie a hazáját." — Vagy: „Ha egy népet a hazaszeretet összekovácsol, csodákat tehet.” — Vagy: „A finnek sokat szenvedtek az idegen uralom alatt, most mindenüket a haza oltárára teszik, hogy szabadságukat, függetlenségüket megőrizhessék... Nekünk magyaroknak is ezt az utat kell járnunk”...

És lelkesedtünk volna még tovább is, de ekkor hűtötte le Zoli a lelkesedésünket:

— Rajongók! Ábrándozók! — mondta fáradt pesszimizmussal. — A finnek is meg mi magyarok is kicsi nép vagyunk a nagy Európában!... A nagy népek sakkjáráján mi csak parasztok vagyunk... A kis népek úgyse tudják biztosítani függetlenségüket, szabadságukat... Örüljenek, ha a nagy népek kegyéből valahogyan élhetnek... Mert a sorsuk úgyis az, hogy vagy kipusztulnak vagy pedig beolvadnak abba a nagy népbe, mely pártfogóként egyelőre látszatlétet biztosít ennek a kis népnek...

De erre aztán kitört a botránkozás:

— „És te talán a magyar népet is ilyen halálraítélt kis népnek tartod?!” — „Talán nekünk magyaroknak is csak ilyen „pártfogolt látszatlétet” szántál az új Európában?!” — „Talán mi magyarok is hiába küzdünk és vérzünk az új Európáért?!” — „Talán a szabad Magyarországnak se lesz hely az új Európában?!”

És úgy zuhogtak rá ezek a kemény, számonkérő szavak, hogy szinte mentegetődzve mondta:

— Na, azért ne végezzetek mindjárt ki mint hazaárulót, — hiszen talán én is vagyok olyan magyar, mint ti...

— Hát akkor mit kuvikolsz a „kis magyar nép” sorsa fölött te is...

— Igen, látjátok... Ez a szavatok, hogy „te is”,

mutatja, hogy nemcsak én káromok így manapság az országban. Hisz ma hányszor halljuk még felnőttek szájából is (vagy csak azokéból?!), hogy egy kis népnek örülnie kell, ha egyáltalán létezhetik... Hányszor halljuk: „Ma a világimpériumok kialakulásának a korát éljük”... „A mammut-birodalmak kicsire nem néznek”... „Nem kis országok és kis népek lesznek, hanem „zónák”, melyekbe a kis népek is belesorakoznak”... „Egy kis népnek az is elég, ha meghúzódhatik a világuralmat kezükben tartó nagy népek jóakarató pártfogásában. Függelensége ugyan nem lesz, legalábbis nem a régi értelemben, de szabad lesz hozzásimulnia a pártfogóhoz, és ezen hozzásimulás mértéke szerint részesülhet az új világ áldásaiban.”

Nem tudtam már tovább hallgatni és ezért felelősségem tudatában nyíltan a fiúk szemébe mondtam:

— Hallgassatok el! Ne ismételjétek el és ne adjátok tovább a hazaárulóknak ezen hazaárulással felérő suttogását... Mert jegyezzétek meg jól: *Aki így beszél nektek a jövőről, az hazaáruló*... Aki csak ilyen lehetőségeket lát a magyar jövő számára, az magyar defetista, ki gonoszul lelkileg is le akarja szerelni a magyar fiatalságot. És az ilyen hazaáruló magyar veszélyesebb, mint a nyílt hazaáruló, mert a nyílt hazaárulót a magyarság óriási százaléka megveti, ez pedig a fiatalság lelki ellenállását bénítja meg azzal a szándékkal, hogy alkalmas pillanatban természetesnek találja a magyarság azt is, ha valaki a magyar szabadság és függetlenség sírját akarná megásni...

— De parancsnok úr kérem... Azt mégse lehet

tagadni, hogy kis nép vagyunk... és hogy a mai világban egy kis nép nem túlságosan ficánkolhat...

— De egy kis népnek is joga van az önálló, független léthez... És az ezeréves magyarságnak is joga van hozzá annál is inkább, mert annyit szenvedett és vérzett Európáért, hogy elvárhatja, hogy egyszer neki is visszafizessen hálásan Európa...

— Parancsnok úr kérem... Tessék a térképre nézni és tessék megmondani, hogyan tetszik elképzelni azt, hogy a Kis-Magyarország megőrizhesse függetlenségét és önálló nemzeti létét?...

— Jól van, Zoli... Jó, hogy eszembe hoztad a térképet... De piszkáld meg egy kissé a tüzet, hogy jobban lássuk ezt a *láthatatlan* térképet.

Tehát: Itt egy nagy falitérkép... Ugye látjátok, még akkor is, ha most csak a lélek szemeivel láttok?... Tehát: ott a Balkánon, Kisázsia partjaival szemben ott van egy kis ország: Görögország. Az egész ország — természetesen 2000 évvel ezelőtt — területileg csak egyharmada a mi Trianon előtti Magyarországnak. A lakosság négy östörzsre oszlik, de görögök... Ontudatosan görögök.

Ez a kis nép boldogan él a hegyekkel különálló részekre tagolt, szigetekkel körülvett hazájában. Nem fél senkitől. Nem törődik azzal, hogy Keletről is, Északról is, Nyugatról is behemót óriásbirodalmak törnek világimpériumra. Nem aggódik a miatt, hogy a nálánál tízszer-tizenötször nagyobb Perzsiából kémek jelentik, hogy a perzsák harcra készülődnek a görögök ellen.

A perzsák azonban lesik a pillanatot, hogy leigázhassák ezt a szabadságszerető, függetlenségéért életét áldozó népet. De nem akar jönni a pillanat, mert a görögök még egyek, — és nem akad áruló

köztük. Ha valaki Athénben vagy Spártában azt mondaná, hogy a kis Görögországnak nincs létjogosultsága, mert úgysem tudja megvédeni függetlenségét a *világuralomra törő* perzsák ellen, — Athénben is, Spártában is kivégeznék mint fajarulót és hazaárulót.

Ezt tudják a perzsák is. Azért inkább várnak, de készülődnek... De nem sokáig kell várniok.

A görögök túlságosan jól érzik magukat és túlságosan biztonságban tudják magukat. A völgyekkel és hegyekkel részekre tagolt Görögország egyes részei elkezdenek külön életet élni. A görög-Délkelet görögsége különbnek és különállónak érzi magát és ezért előjogokat követel a maga számára az egész görögség kárára — és titokban elszakadással fenyegetőzik... A kétezer évvel ezelőtti görög-Felvidék nem tud beleilleszkedni az anyaország légkörébe és állandóan arról panaszkodik, hogy az anyaország nem érti meg és ezért nincs keresnivalója az anyaországban... A görög-Délvidék meg annyira el van foglalva a maga gondjaival, hogy idegen testnek érzi magát az egységes görögségben.

Már ez is nagy baj, de a perzsák még várnak. Kedvezőbb pillanatot.

Ezt is siettetik maguk a görögök.

Ez a valamikor olyan egységes nép — mintha ördögi bujtogatók járnának közöttük — most arról kezd vitatkozni, *ki az igazi görög?* Akadnak egyesek, akik őseikre hivatkozva *fajgörögöknek* kiáltják ki magukat és egyetlen államfenntartó elemnek képzeelik magukat. Mások tovább dobják ezt a veszélyes tűzcsóvát, és ott, ahol ez a tűzcsóva leesik, megjelennek a „*mélygörögök*” és a „*híg-görögök*”, és veszedkednek egymással a „*törzsökös görögök*” szemelátára az igazi görögök előjogaiért...

A perzsák pedig örülnek, mert közeledik a pillanat...

Mikor Athén, a bojót-görög főváros mellett feltűnik a dór-görög Spárta mint másik főváros és ezek féltékeny szemmel nézik egymást, — a perzsák elindulnak, hogy céljaikat megvalósítsák. De a tengeri vihar még vigyáz erre a Görögországra már nem vigyázó népre: Athos hegyfokánál tengerbe süllyeszti a perzsa hajóhadat.

A görög politikusok a helyett, hogy megköszönék az istenek jószágát és összefogva készülődnének a perzsák ellen, összevesznek és vitatkoznak, hogyan készülődjenek a közös ellenség ellen... Az egyik szárazföldi haderőt akar, a másik tengerit... A perzsák pedig ujjongva veszik tudomásul, hogy a görögök elvégzik maguk azt, amit nekik kellett volna elvégezniök Görögországban: görög küldi számkivetésbe a másik görögöt, — görög politikai veszekedő véti börtönbe a másik görög politikai veszekedőt, görög emberek végeztetik ki azokat a görögöket, akik más módon akarják szolgálni egy görög hazájukat...

Igen. Ez a kedvező pillanat. Megindulhat a behemót perzsa birodalom az akkori világ legnagyobb hadseregével, hiszen a görögség már preparálva van arra, hogy elpusztuljon.

Jönnek is mint vészes fergeteg. De nehezen megy nekik a „honfoglalás”, mert a széteső, veszekedő görögök helyett a görög-Kárpátok védik a szabad görög hont.

De hiába vannak görög-Kárpátok, ha nincsenek görög-honvédek, sőt akad görög Júdas, Ephialtes, aki Thermopylénél bevezeti az ellenséget Görögország szívébe. A szorosvédő hősök mind elesnek egy szálig. Athén már nincs messze Thermopylétől, —

és az egymással veszekedő görögök nemsokára meredt szemmel nézhetik, hogy ég az Akropolis a görögség minden kincsével...

A perzsák pedig ujjongnak, — és kifizetik mind az áruló Ephialtes-görögöket, mind pedig a széthúzásukkal talajtelőkészítő görögöket: Megvetik az árulót, mert az áruló csak addig érték a perzsák szemében, míg előkészíti a talajt az ellenségnek, de mikor már nincs rá szükségük, megvetik, mert tudják, hogy jöhet egy újabb pillanat, amikor a hazaáruló elárulja azt is, akik számára addig tudatosan vagy öntudatlanul dolgozott.

És ekkor történt a görögség nagy nyilvános gyónása. Az egyenetlenkedők, a hatalomért versengők, az ország kapuit ellenség előtt is feltárók meakulpáztak:

— Nem ezt akartuk!

... És mint a futótűz, úgy harapódzott el a leigázott görögök között:

— Görögök! Fajgörögök és híggörögök! Az ellenség az országban van! Összefogni!... Már ég az Akropolis!... Az isteneinket kilakoltatták templomaikból... Új világnézetre, a perzsák világnézetére akarják megtanítani gyermekeinket... Minket, veszekedő, pártoskodó görögöket pedig fehér rabszolgává tesznek és dolgozhatunk, véres verejtékkel robotolhatunk azért, hogy a görögöt leigázó háború után a perzsa nép, ez a világhódító nép otthon tejben-vajban fürödhessék...

— Összefogni! Görög-Észak, Görög-Kelet összefogni, mert elpusztulunk a belső front összeomlása után... Görögök! Összefogni, mert most isteneinkről és jövőnkről, most Görögországról van szó...

És csodálatos! Most egy sem akadt, aki azt mondta volna:

— Miért fogjunk össze!... Úgyis hiába!... Egy ilyen kis nép úgyse veheti fel a harcot a világot uraló perzsákkal...

És érdekes... Most egy sem hirdette ezt:

— Oda kell símulni a világot uraló perzsákhoz, mert a pártfogolt látszatlét mindig jobb, mint a nemlét...

Most minden görög szívében csak ez élt:

— Élünk és halunk hazánkért, Görögországért!

És ezek a magukratalált görögök — bár kicsi nép voltak — megmutatták a perzsáknak, hogy szabadságukért összefogni, élni, de halni is tudnak. Most nem pártoskodnak, most nem vitatkoznak, most nem kislelkűsködnek, — most összefognak és a perzsa véres fejjel menekül, mert az ellenséget az ország szívébe vezető Ephialtes-ek helyett hősök, a hazájukért élő-haló görögök mutatják meg az országból kivezető utakat és utána kiáltják a menekülő hódítónak:

— Egy kis népnek is joga van a szabadságra és függetlenségre, ha életét is fel tudja áldozni a szabadságért...

*

Egy darabig csend lett a tábortűz körül.

Aztán csendesesen, de minden szót megnyomva, ezt mondtam:

— A görögök megjegyezték az áruló nevét... A történelem is. — És a perzsaverő görögök megtanulták a történelem leckéjét is: Pártoskodással, lelki leszereléssel, kislelkűséggel, árulókkal nem lehet megvédeni egy kis nép szabadságát. Egy kis népnek addig van joga a szabadságához, míg életét tudja adni a szabadságáért...

— Ha a magyarság is pártoskodással pusztítja a honmentő erőt, ... ha a magyarságban is lábrakap

a defetista kislelkűség, ... ha lesznek magyar Ephialtes-ek is, ... ha akadnak olyan magyarok is, akik szállítanák még Szent István koronáját is valamilyen perzsa múzeumnak, — akkor veszélyben van az ország. De ha összefog az egész magyarság a magyar szabadságért, akkor helye lesz a magyarságnak a nap alatt még nagy birodalmak mellett is ...

Ezért tehát:

— Némuljanak el a magyarságot temetni akaró kuvikok! Ne engedjétek magatok közé a defetista suttogó propagandát, mely a kis népek fiaiba bele akarja szuggerálni, hogy egy kis népnek nincs joga a szabadsághoz ... A kis görög nép példát mutatott: Érdemes megtanulni a magyar fiúknak is ezt a történelmi leckét ...

— No, Zoli, mit szólna ehhez?

— A magyarság is van olyan nép, mint a kis görög nép volt. Mi magyar fiúk pedig megtanuljuk ezt a görög történelmi leckét, hogy az élet érettségijén meg ne bukunk magyar történelemből.

Örök ellenzéki

Azt mondják: A magyar politizáló nép. Én hozzáteszem, hogy *a magyar ellenzéki politikus.*

Nem bűn ez, hiszen csak a zsarnok nem bírja el az ellenvéleményt, és csak ott bűn az ellenzékiiség, ahol a hatalom szájkosarat tesz a jóakarató kritika szájára is.

A magyarnak értékes faji sajátásaiból folyik az, hogy ellenzéki. Mert:

A magyar nyílt (még támadásban is), és nem szereti a függöny mögüli törzúrásokat.

A magyar (még az egyszerű falusi ember is) *egyéniiség*, tehát egyéni véleménye van, — és a járőrszalagon való vezetést az állatainál még megérti, de az embereknél méltatlannak tartja.

A magyarnak a vérében van a politika. Úgy, mint az ősei is egykor — még a királyok jelenlétében is megmondták a saját véleményüket, a mai magyar sem tudja könnyen lenyelni a mondanivalóját, ha úgy érzi, hogy beszélnie kell. És nem szereti, ha a modern királyok csak hízelgő és igent bólogató kamarillával dolgoznak, de a véleményét nyíltan megmondó magyart lázadónak tekintik — és kizárják őket a kamarillájukból.

A magyar férfiasan becsületes, férfiasan rátarti és büszke. (Ezért férfias nyíltsággal mondja meg a véleményét s férfias nyíltsággal harcol az elveiért)

— és megveti a símaszájú hízelgőket és gerinctelen talpnyalókat.

Én ezt a férfias kiállást, ezt a nyílt vélemény-megmondást mindig a magyar faj egyik szép erényének tartottam, — és mindig is hangoztattam. De aztán meg is kaptam rá a feleletet. Egy (eredetét tekintve nem ősmagyar) ismerősöm egyszer nyíltan a szemembe mondta:

— Látod, ezért nem tudtok ti magyarok érvényesülni a magyar életben. Ti nem tudtok símák, simulékonyak, alkalmazkodók lenni. Ti mindjárt mindenre felhorkantok — és kíméletlenül megmondjátok a véleményeteket, — és ez a vélemény legtöbbször nem simul hozzá a hatalmon levők véleményéhez. Ti még sokat megtartottatok az ázsiai faj ősi nyílt egyszerűségéből és abból az ősen gyermekes hitből, hogy az igazat *mindenkinek, mindenkor* meg lehet mondani. Tanuljatok tőlünk egy kis alkalmazkodást, és akkor majd ti magyarok is boldogulhatok még Magyarországon is...

Mit felelhettem erre?! Ezt:

Ha bűn a magyar nyíltszívűsége, akkor inkább ne érvényesüljünk. Mert bár fáj, hogy az alkalmazkodó kegyencek lehetnek a magyarságot illető posztokon, de a kegyenc, a hízelgő, a talpnyaló szerepét nem vállaljuk.

Miért mondtam ezeket el?

Azért, mert előre tiltakozom az ellen, hogy a magyar született forradalmár. — Tiltakozom az ellen, hogy a magyar ellenzékiisége nem is lehet más, mint destrukció. Tiltakozom az ellen, hogy a magyar szájára — mint a dühös kutyaéra — szájkosarat kell már előre tenni, hogy ki se nyithassa a száját az egyetlen akarat ellen. Tiltakozom végül,

hogy az igazi magyar ellenzékiiség nemzeti bűn, amit tüzzel-vassal ki kell irtani.

Mert jegyezze meg minden magyar fiatal: *Nem a magyar ember nyílt ellenzékiisége a bűn, hanem az az újfajta, most kialakulóban levő ellenzékiiség bűn a nemzet ellen, amely abban nyilvánul, hogy elégedetlenkedik, lázít minden ellen, ami csak magyar és elégedetlenkedő ellenzékiiségében idegenektől várja a magyar problémák megoldását.*

Megrajzolom ennek a bűnös ellenzékiiségnek néhány jellemző vonását, hogy minden magyar ismerje meg ezt az újfajta, de egyáltalán nem magyar (és ezért a magyarságra veszélyes) ellenzéki irányzatot.

Ez a tőlünk, magyaroktól teljesen idegen ellenzékiiség

1. *elégedetlen a mindenkori magyar kormánnyal.* Lázít a zsidókérdésben elfoglalt álláspontja ellen. Elégedetlenséget szít a magyar szempontokból hozott földbirtok-törvények ellen. Ellenszenvet kelt a kormány fizetésrendező intézkedéseivel szemben... Közben pedig külföldre kacsint — és hangoztatja, hogy ezeket a nehéz problémákat csak egy olyan kormány tudja megoldani, aki meri lemásolni az idegent — és mer segítséget is kérni idegenből a magyar problémák megoldásához.

Az ilyen ellenzékiinek kell a szájkosár és nem a maga véleményét hazaszeretõn megmondó magyarnak!

Ezek az ellenzékiek

2. *elégedetlenek a magyar szociális állapotokkal.* Mi sem vagyunk 100 %-ig elragadtatva a szociális kérdés eddigi megoldástervezeteitõl, — és akarjuk is, hogy a magyarság bátran és radikálisan elvégezze a sok tennivalóját szociális téren is, de

szájkosarat követelünk azon magyar fajtól idegen szociális apostolok számára, akik úgy akarják kioperálni a magyar testből a szociális bajokat, hogy a magyar beteget meg nem értő, érte nem aggódó olyan külföldi operatőröket hoznak a korszellem repülőgépén, akik nem törődnek azzal sem, hogy a beteg esetleg belehalhat a túlságosan radikális műtétbe.

Kivenni ezeknek az operatőröknek kezéből a kést még addig, mielőtt el nem vérzik késük alatt a beteg magyar!...

Ezek az ellenzékiek

3. *elégedetlenek a magyar ifjúság nevelésével.* Ezek túlságosan maradinak, elavult vallási gátlásokhoz ragaszkodónak, a tradíciók naív örének — és az új szellem iránt teljesen eltompultnak bélyegzik a magyar ifjúságot. Ezért egy olyan új magyar ifjúságért ellenzékieskednek, mely az ő kedvük szerint szabadosabb, — mely már megszabadult az Isten és a vallás gátlásaitól, — mely már annyira függetlenítette magát a magyar tradícióktól, hogy már nyugodtan vállalja egy idegen világ szellemi kényszerzubbonyát is.

Azonban nem a magyar ifjúságra kell ráerőltetni ezt a kényszerzubbonyt, hanem azon idegen ellenzékieskedőkre kell valóságos kényszerzubbonyt húzni, akik idegen konkolyt hintenek a magyar ifjúság tiszta búzája közé, és megfélemlítéssel arra akarják kényszeríteni a magyar ifjúság vezetőit, hogy erőltetve, de ráhúzzák a magyar ifjúságra ezt az idegen szellemű kényszerzubbonyt.

Ezek az ellenzékiek

4. *elégedetlenek a magyar közélettel és ezért purifikálni akarnak, de úgy, hogy az idegen mintára*

szabott Prokrustés-ágyba akarják fektetni a magyar közéletet.

Jelszavuk ez: *Purifikálni!* Tiszta közéletet! Új politikai érát, melyben nem pártocskák panamáznak és versengenek a hatalomért, hanem egy *párt* uralkodik az ország közéletében, az emberek véleményén, az emberek szabadakarátán — és mindenén. Purifikálni! Ez a jelszó, — és e jelszótól megrészegezdve rá akarják kényszeríteni a *saját maguktól importált egy pártot* az egész magyarságra.

Ne értsen senki se félre. Jó és ideális volna, ha a magyar érdekekért, a független, szabad magyar hazáért egy pártba lehetne tömöríteni az egész magyarságot, hogy ez az egy pártba tömörített egész magyarság egységesen kiáltsa bele a világba:

— *Ne bántsd a magyart! Életünket és vérünket a szabad magyar Hazáért!*

Ilyen egységes magyar pártot mi is szeretnénk. De követeljük, hogy némitsák el azokat az elégedetlenkedőket, akik azért akarnak egy pártot ebben az országban, hogy az egy párt hatalmával kisajátítsák maguknak azt a jogot is, hogy még a felnőtt magyarok orrát is csak az egy párt törölhesse meg.

A kismagyarok is nehezen tűrik, hogy mások töröljék meg az orrukat, a felnőtt magyarok pedig megalázónak tartják, ha az ő orrukat is mások — mégpedig egységesen — akarják megtörölni. — De ez még nem forradalmi ellenzékieskedés. Amint az sem ellenzékieskedés, ha az állatok világában természetesnek tartja, ha a birkák egységesen a vezérkos után mennek, de a maga életében megalázónak tartja, ha azt akarják ráerőszakolni, hogy mindenben az ürübirka gondolkodjék helyette. A magyar még van annyira fiatal nép, hogy most még nem kívánja,

hogy — előregedés címén — felmentsék az egyéni gondolkodástól.

Mi tehát azt mondjuk:

Nem bűn a hazáját szerető magyar ellenzékiessége, hiszen minden hatalomnak, ha nem volna ellenzéke, magának kellene gondoskodnia ellenzékről. Mert szükséges a bíráló tükre, melyben a hatalom is lemérheti, hogy jó úton akarja-e boldogítani alattvalóit.

De:

Némuljon el a közéletben, a sajtóban, a suttygó propagandában köztünk élő olyan ellenzékiesség, mely csak bomlaszt és destruál. (Igaz, hogy az ellenzékiességről ne csak a hatalom állapítsa meg, hogy az adott ellenzékiesség már destrukció-e vagy nem, hanem az a becsületes magyar lelkiület, mely nem lát rémeket, hanem tárgyilagosan mérlegel.)

Szeretnénk, ha a magyarnak meghagynák a hazáját szerető ellenzékiességet, de némítsák el már egyszer és véglegesen azokat a külföldre csavargó ellenzékieket, akik azért járnak idegen országokban, hogy onnét megoldás-sablonokat hozzanak a magyar problémák felgöngyölítéséhez. Nincs szükségünk ilyen utazó ellenzékiekre. De nincs szükségünk sablonbecsempésző purifikálókra sem. Hiszen még a magyar szobafestőmester sem külföldről hozza a magyar szobák kifestéséhez a festőmintákat, mert tudja, hogy a magyar élet muskátlis ablakú szobáiban idegenszerű volna az a minta, amit a francia szobafestő nyugodtan használhat a párizsi szobák kifestéséhez.

Nincs szükségünk sablonimportra.

A magyar mindig volt olyan erős, hogy a maga problémáinak megoldásához nem megy a szomszédba egy kis jóakarató támogatásért. És a magyar mindig

volt olyan okos, hogy sohasem tartotta szükségesnek azt, hogy a magyar problémák megoldásához idegen agyvelőket kérjen ki kölcsönbe a nemzetközi agytrösztől.

De ha ezt tudja és érzi minden magyar, akkor miért nem némitjuk el már azokat az ellenzékiekedőket, akik hangosan elégedetlenek mindennel, ami csak magyar, — és a magyar problémák megoldásához csak idegen sablonokat tartanak megfelelőeknek?

A magyar problémákat majd megoldják a magyarok. Még akkor is, ha közben-közben ellenzékiekednek is és meg is mondják a véleményüket a hatalom előtt is.

A hazáját szerető magyartól ne féljen senki, még akkor se, ha politizál is, — és a nagy politizálásban néha-néha más véleményt is mer mondani, mint amit a hivatalos propaganda mond. Az igazi magyar még ellenzékiekességében is érzi a felelősséget a szavaiért és tetteiért. Nem lázadás, nem lázítás ez, csupán a magyar szív becsületes nyíltsága és férfias magyarok állandó tiltakozása az ellen, hogy a felnőtt magyarnak egységesen „töröljék meg az orrát”.

Ezeknél a nyílt ellenzékieknél sokkal veszélyesebbek azok az ellenzékiek, akik külföldre kacsingatva elégedetlenségükkel a magyarság biztonságát és ezeréves multját aknázzák alá. Ki ezekkel az áruló ellenzékiekessel ebből a magyar hazából! Mert nem magyarok ezek, hanem a mi szép magyar hazánkban megbújó — fifth column!

A fifth column-t azonban szívből megvetjük és nyíltan megmondjuk nekik: Hitvány árulók!

Ne bámuld az idegent!

A magyarnak mindig bűne volt a *külföldimádat*.

A boldog békevilágban magyartól volt hangos a külföldi hegyvidék, — és elhagyottan szomorkodott a Tátra és az erdélyi havasok.

A külföldi tavak hideg vizében magyarok fáztak vacogó foggal, a Balaton mellett pedig tönkre ment a fürdővendégeket váró magyar őslakó, mert a magyarok a Balaton bársonyos homokú strandja helyett a külföldi tavak sziklás partján üdültek páváskodva.

És ha megkérdeztük őket, hogy miért rajonganak a külföldért, bevallották, hogy a külföldi nyaralók zsúfoltak és így kényelmetlenek, — sőt őszinteségi rohamaikban azt is elismerték, hogy a magyar fürdőknek nem kellene sok befektetés és hamarosan túlszárnyalná a kultúra és civilizáció szempontjából a külföldet, — dehát azért mégis . . . a külföld más . . . Az ember csak külföldön nyaralhat igazán (persze azért, hogy ősszel eldicsekedhessünk, hogy a nyáron a svájci hegyekben — az olasz és francia Riviérán — a norvég fjordokban nyaraltunk . . .).

Ma a háború nem engedi a külföldre ezeket a külföldimádó magyarokat, — és most elismerik, hogy most kezdik felfedezni Magyarországot, — és hogy ez az újonnan felfedezett Magyarország szép, sőt sokszor szebb, mint az imádott külföld . . .

De azért a magyar bűnt nem bánták meg igazán

— és ezért még nem hagyták el igazán a külföld-imádat bűnét sem.

Ma nem megyünk külföldre, hanem ma itthon bámuljuk a külföldet.

Ma gigászi mérkőzésnek vagyunk tanúi és résztvevői. Szövetségeseink és ellenségeink — és mi magyarok is a végsőkig feszítjük meg erőnket. Csodáknak vagyunk ma szemlélői, amilyenekről eddig álmodni sem mertünk. Héroszok kortársai vagyunk, de magunk is héroszok lehetünk ebben a hősi korban. Világokat rombolnak szét, hogy új világokat építsünk, — és e világépítésben gépszörnyetegek, hősi áldozatok, csodás eredmények ragadnak bámulatra bennünket.

És ebben még nem is volna baj. De lehetetlen észre nem venni egy újszerű jelenséget:

Felnőttek és fiatalok bámulnak szájtátva mindent, — ami nem magyar. Fiatalok és felnőttek gyerekmódra lelkesednek minden hősi tettért, ha azt nem magyar katona hajtotta végre. Felnőttek és fiatalok mondják ma nyiltan:

— Ez igen!... Bámulatos!... Ezt csak ők tudják megtenni!... Látszik, hogy nem magyarok!

És elkezdik dicsérni az idegen hőst... Virágot szórnak a vonuló tankjaikra... Magyar leányok csókjaikat kínálják őrjöngve a repülőgép és az ejtőernyő hőseinek... Véresre tapsolják a tenyerüket... Vagy: Suttogva — elszörnyűködve bámulják az idegen erejét, — de elnémulnak, ha ugyanazt teszik a magyar katonák... Lebecsülik vagy talán inkább csak természetesnek tartják a magyar hősök csodás erőfeszítéseit... És annyira kifáradtak már a lelkesedésben és a bámulatban, hogy mikor helyén volna, hogy a magyarokért lelkesedjenek, akkor fáradtan azt mondják:

— Ugyan, hagyj már ... Miért lelkesedjem? —
Hiszen *c s a k* magyar!

Mikor ezt a jelenséget látom a magyar fiatal-
ságnál, szeretnék odaállni melléje és a fülébe súgni:

— Fiam! Ne bámuld a magyarság kárára a
külföldet, mert ez *egy öntudatlan és újfajta haza-
árulás*.

Tudom, hogy túlzónak minősítik majd ezt a
véleményemet. Pedig bizonyítani is tudom az iga-
zamat. Mert:

Tessék csak megfigyelni, hogy ez a hódoló
bámulat *hogyan növeli a Magyarországon élő nemze-
tiségi fiatalság népi öntudatát*.

Ezek eddig nem is tudtak arról, hogy idegen
vér folyik ereikben. Most azonban a nemzeti, a faji
öntudat túlzó felszítése már megzavarta nyugodt
gondolkodásukat, — és feltámadt a lelkükben a
gondolat, hogy Szent István birodalma szűk nekik,
— és hogy az ország magyar földje és magyar leve-
gője csak élettér számukra, de a hazájuk ott van,
ahol azok élnek, akiket szájtátva bámulnak és
akikért szívük egész lelkesedésével lelkesednek,
mert érzik, hogy a vérük, bámulatuk, lelkesedésük
odahúzza. És öntudatlanul — északon és délen —
keleten és nyugaton — túljár a magyar határokon
a vágyuk, — és megkezdődik a *lelki elidegenedés*
(a disszimiláció) attól a magyarságtól, mely szere-
tettel befogadta őseiket, — és nekik is kalácsot
adott, sokszor még akkor is, mikor a fajmagyarnak
a még fekete kenyérből is csak kis darab jutott.

És a bámulat így tépi le Szent István birodal-
máról azokat, akik lélekben már árulói lettek a
magyarságnak.

De nemcsak a nemzetiségi fiatalság idegene-
dik el a bámulás révületében, hanem a magyar

fiatalság is veszélyben forog. Csakhogy az ő lelkében másképp megy végbe az a lelki folyamat, amit mi veszélyesnek gondolunk a jövő magyarságára nézve.

A magyar fiatalság manapság mintha egy csodás szemüveget kapott volna, — és ezen keresztül nézné a mai csodás, hősi időket. Ez a csodás szemüveg a magyar fiatalság lelkében felnagyítja az *idegen értékeket* úgy, hogy a magyar értékeket észre sem veszi mellettük. De ugyanez a szemüveg lekicsinyíti a nagy külföldi értékek mellett is meghúzódó nagy *hibákat*, úgyhogy észre sem veszi azokat. Viszont a legkisebb magyar hibát is felnagyítva, bántó élesen látja és halálra botránkozza magát ezen „nagy” magyar bűnök miatt.

És mi lesz ennek a furcsa látásnak a következménye?

Ez:

Ezen a „csodás szemüvegen” való nézés először az *alsóbbrendűségi tudatot* kelti fel a magyar fiatalságban, — *aztán hódolva tisztelő lelkesedést és bámulást szül* az idegen hősi teljesítményekkel szemben, ugyanekkor azonban *lekicsinyli a magyar hősi erőfeszítéseket*, — és ez a lelkében harcoló kettős érzélem *keserűséget támaszt lelkében*, hogy a magyar miért nem olyan értékes faj, mint az, akikben ezeket a gigászi és hősies teljesítményeket bámulja.

De itt még nincs megállás. Ezután következik az az újstílusú hazaárulás: E „csodás látástól” elkábulva így kezd gondolkodni:

— Irigylem azon hősi nép fiatalságát... Én is szívesen lennék annak a népnek a fia... A hősök országában én is hős lennék, de itt... Magyarországon — csak törpék leszünk... Én a hősök

iskolájába akarok járni, mert irtózom attól, hogy itt, ebben a bűnökkel teli kis országban én is törpe legyek...

Igy gondolkodik — és lélekben aposztatál a magyarságtól... És hány fiatal magyar aposztata van már az országban, és hány lesz még a jövőben, ha ezt a „csodás szemüveget” nem vesszük le a magyar fiatalság szeméről...

— Dehát nem lehet letagadni a tényeket — mondod te — és nem lehet a spontán lelkesedést erőszakosan elnyomni a magyar fiatalságban...

— Jó, hogy nyíltan megmondod ezt... Én is nyíltan felelek rá:

Nem akarlak vakká tenni a hősi tettekkel szemben. Ezt úgyis hiába akarnám megtenni. Vedd észre a csodás teljesítményt, akárhol látod is, — és nevelődj rajta, lelkesülj csak. De lásd meg a magyar hősi tetteket is (mert azok is vannak ám bőven) és ne légy olyan naív, hogy míg egyik oldalon meglátod a legkisebb értéket is és lelkesedve óriásivá nagyítod, addig a magyar hősöket és hősi teljesítményeket olyan közönségesnek látod, hogy nem is tartod szükségesnek észrevenni őket.

Ez igazságtalanság saját fajtáddal szemben. Sőt csak árnyalatilag kisebb igazságtalanság ez, mint az a hazafiatlan igazságtalanság, melyet akkor követnél el, ha mondjuk például angol katonaság vonulna fel tankjaival a főváros utcáin, te pedig sokadmagaddal virágessóvel fogadnád nagy lelkesedésedben őket, de néma maradnál, ha a frontról visszatérő magyar tüzérek vonulnának végig az Andrássy-úton, és talán azon bosszankodnál, — az őrjöngő lelkesedés helyett — hogy ezek az elvonuló magyar tüzérek miért zavarják a város nyugodt közlekedését.

Igazságot! Lelkesedést! De a magyarnak is!

A magyar fiatalság lássa meg, hogy ebben a gigászi küzdelemben ki mit tesz áldozatul a Haza oltárára. Nem kell ezt letagadni. De lássa meg és értékelje, hogy a magyar honvéd is mindennap bemutatja véres áldozatát a Haza oltárán. Sőt azt is lássa meg, hogy a magyar honvéd mindennapos véráldozata nagyobb talán minden népénél, mert mi nem vagyunk 100 milliónyian, hanem csak 10—13 millió magyarból adunk napról-napra véres adót.

Igazságos látást a magyarral szemben is!

Ha bámulom a külföld fegyelmezett rendezettségét, — legalább ugyanúgy bámuljam a magyarság önkéntes, szerényen mindent másnak adó fegyelmét, mely hazaárulásnak tartaná az elégedetlenségből kirobbanó forradalmat.

Lásd meg igazságosan a magyar értékeket is.

Ha elragad és révületbe ejt a külföld technikai előrehaladottsága és a külföldi gépek tökéletessége, — légy igazságos és bámuld a magyar feltalálók zsenialitását és szerénységét, mikor ezek a nagy közös célért felajánlják zseniális találmányaikat, — és tudd meg, hogy sokszor éppen a zseniális magyarok tudása tökéletesíti azokat a technikai csodákat, amiket te megbámulsz.

Semmi mást nem kérek tehát, csak igazságos látást magyar viszonylatban is.

Ha megbabonázva bámulod mások államalkotó, rendszerező, szervező, háborút megnyerő erejét, — legalább ugyanúgy bámuld a kis magyarság állam-szervező és államalkotó erejét, mely 1000 éven át helyet követelt a kis magyarság számára is az Isten ege alatt.

Tehát:

Meglátom az értékeket másban is, de nem haldoklom a bűvöletében, mint a kis madár a kígyó ígéré-

sében. Sőt: Észreveszem, hogy mások még a valóságos hősi magyar teljesítményektől sem engedik megbüvöltetni magukat. Legfeljebb bosszankodnak, hogy ezt vagy azt a hősi teljesítményt most nem ők, hanem ez a kis magyarság mutatta a világnak.

Majd ha a külföld bámulással adózik a hősi magyar teljesítménynek, — akkor — de először akkor is a magyar értéknek adom meg a rajongó lelkesedést és utána köteles tisztelettel veszem tudomásul a külföld értékeit abban a belső törekvésben, hogy dolgozom azért, hogy ezt legközelebb — tökéletesítve — a magyarban bámulhassa meg a világ.

Aki pedig már odáig jutott a magyar értékek lenézésében és más népek értékeinek bámulásában, hogy már *szégyenli is azt, hogy ő csak magyar*, az ilyen újfajta hazaáruló menjen csak bámultjai közé, — s akkor majd meglátja, hogy a sok idegen bámuló annyira megnövelte a bámultak önérzetét, hogy még a hódolóit sem fogadja be a maga népe közé, hanem megveti, mert tudja, hogy az ilyen ingyenes bámuló arra jó, hogy kihasználják, de egy hősi nép nem engedi fiai közé, mert a saját fajtáját megtagadó ember nem érték egyetlen nemes gondolkodású nép előtt sem.

Parasztimádat — műparasztok

Nagy veszély csúszik, mint kígyó, a magyar ifjúság közé. Csak úgy a levelek alatt.

Régen, 1919-ben a magyarországi kommunisták ezt üvöltötték a magyar nép közé:

— A nép az Isten!...

De csak azért tették meg ilyen nagy úrnak a népet, hogy az elkábuljon, és így könnyebben megnyergelhessék.

Ma mást fuvoláznak minden módon a magyar fiatalság felé. Parasztregényben, előadásokban, egy irányba beállított sajtóban, propagandagyűléseken és körutakon, felekezeti összebújások alkalmával folyton ezt muzsikálják a fiatalság fülébe:

— A paraszt a magyar ősforrás!... A paraszt az... A paraszt ma minden!...

De én már végigéltem a vörös népistenítés hitványságát, — és az ott és akkor tapasztaltak alapján erőszakoskodik bennem a kérdés:

— Miért akarják ma egyesek a parasztot isteníteni?!... Vajjon kik és mennyit és mit fognak profitálni ebből a felszított parasztimádatból?! Nem az lesz-e a sorsa a szegény magyar parasztnak, mint a kommunizmus alatt istenítetett népnek: Megpróbálják a parasztot is megnyergelni... És ha ez nem viszi a parasztimádókat a hatalom vagy jó állás egy zsíros falatjához, hanem ledobja magáról ezeket a csizmás, csikósgatyás, fokosos, pörgekalapú mű-

parasztokat, — akkor ezek a számításaikban csalódott parasztimádók nyugodtan kijelentik:

— A magyar paraszt annyira korlátolt, hogy nem is érdemes vele törődni!

Pedig érdemes — és kell is vele törődni! Csak nem úgy, ahogy ezek a modern parasztimádók teszik. Mert:

Meg lehet érteni ezt a paraszt felfedezésére irányuló mozgalmat. Mert ez a mozgalom csak reakció arra az évszázados problémára, mely így kezdődik:

— Hé paraszt! Melyik út visz...?! — És folytatódott a földesúr ostoba osztálygöggjével, mely lenézte, — alig-embernek tartotta, — leigázta a magyar parasztot, mert csak a saját „kékvérét” tartotta a magyar élet forrásának, a parasztot csak bővizű pocsolyának...

A gögös és fölényes földesurak szokásait eltanulták a városi nadrágos emberek, akik talán ki se mondták a hivatalukban ügyetlenkedő paraszt előtt, hogy:

— A paraszt nem ember! — Csupán a tetteikkel mutatták ezt. Tréfát űztek vele, de azt aztán gonoszat. Bolondját járatták vele még akkor is, ha messzi kilométereokról kellett bekocsiznia hivatalos ügyeinek elintézésére... — Megvetették, kinevették és legfőlőbb jó adóalanynak és robotosnak tekintették a „buta parasztot”.

És ezek a jó urak nem vették észre, hogy mélyítik és szélesítik a szakadékot az úr és a paraszt, a város és a falu, a magyar és a magyar között. Vagy ha észrevették, nem izgultak, mert ezt tartották természetesnek, hiszen meg voltak győződve, hogy az Isten a nagyvilágot csak az elkülönülő arisztokráciának, a mulatóskedvű dzsentrinek

és a nadrágos városi embernek teremtette, — a parasztot pedig csak azért állítja milliósámra az életbe, hogy az urak világának szolgája, mulattató bolondja, vagy vér- és pén zadót fizető teherhordója legyen.

Erre a korra — és erre a már egész Európában elavult életszemléletre lehetne egészséges reakció a magyar paraszt felfedezése, — a magyar paraszt értékeinek megbecsülése — és elismerése annak, hogy a magyar paraszt is erőforrás lehet, melyből — ha nem rontják el és nem kavarják fel avatatlan, önző kezek — szintén a szebb magyar jövő forrásozhat.

A parasztnak ettől az *egészséges és európai újjáértékelésétől* én nem félténém a magyar fiatal-ságot.

De az, ami most a magyar paraszt körül történik, minden más lehet, csak nem ez az egészséges és európai újjáértékelés. Mert:

Ez a mostani parasztfelfedezés nem a népből indult ki. Ma az „urak” akarnak mindenáron „mű-parasztok” lenni. Ma írók és az élet fórumán szereplők boldogok, ha ki tudják mutatni, hogy az újabb keletű paraszt-Gothai Almanachban megtalálhatók az ősei. Egy-két évtizeddel ezelőtt még mindenki titkolta paraszti származását, mert akkor még a gögös urak egyszerre parfümös zsebken-dőikért nyúltak, hogy elhessegezzék az évtizedek múlva is érezhető istállószagot, — és megvetették azokat a paraszti sorból elindult „homo novus”-okat (vagy ha tetszik: pionírokat), akiknek „nem volt gyerekszobájuk”, de volt jószágos, imádságos lelkű, áldozatos magyar édesanyjuk, aki többet ért minden cselédre bízott „gyerekszobás” nevelésnél.

Igy volt ez régen.

Ma a „műparasztok” dicsekszenek paraszti őseikkel... Csizmában és feszes parasztnadrágban járnak... Talán pipát is szívnak és hegyeseket sercentenek (természetesen csak igazi paraszti társaságban — az illendőség és az ősi népszokás kedvéért)... Regényeket, röpiratokat, ujságokat gyártanak, melyben annyira imádják a parasztot, hogy az *igazi magyar paraszt* (aki még ma is lenézőnek tartja a „paraszt” megjelölést és ezért szégyenli) — kiveri a pipáját és ravaszul sandít a gazduramhoz:

— Koma! Mit akarhatnak még tőlünk azok a pesti urak, hogy annyira *szeretnek most bennünket?! Nem szeretem, ha ott fenn az urak ennyire szeretnek bennünket!*...

És én kiérzem ebből, hogy ezek az igazi parasztok olyan mélységes megvetéssel nézik ezeket a csizmás és parasztőseikkel dicsekvő „műparasztokat”, mint az a parasztasszony nézte és megvetette azt a városból elszabadult falukutatót, aki városi tudományával a falu szociális és népi viszonyait ment tanulmányozni a magyar faluba.

Ez a falukutató „szociális úr” ugyanis éppen ebédfőzéskor rontott be a parasztasszonyhoz:

— Mit főz?! Lelkem nénémasszony! — kérdezte, és boldog volt, hogy ilyen népiesen indította meg a beszélgetést.

— Krumplilevest!

(A szociális falukutató szorgalmasan jegyez: „Csak krumplileves!”... Majd ő kérdez:)

— Mondja, lelkem, hány tojást tesz a krumplilevesbe?!

— Egyet se!

(Elszörnyűködik a „szociális úr” és vadul jegyez a naplójába. És közben már örül, hogy milyen jó

csemege lesz ez a pesti lapjában. De most a menyecske szólítja meg az urat:)

— Mit ír be, kérem, abba a könyvbe?

— Azt írtam be, lelkem, hogy milyen nyomorult a magyar parasztság, mikor még egy tojás se jut a krumplilevesébe.

— Nyomorult az ördög öreganyja, mert annak már nincs lelke, de nem én. Miért lennék én nyomorult? Azért, mert nem teszek tojást a krumplilevesbe? Az öreganyám se látott olyan bolondot, aki valaha is tojást tett volna a krumplilevesbe, pedig abban az időben több tojás jutott a házhoz, mint manapság.

És megvetően elfordult és magára hagyta a falukutató urat, aki bosszankodott, hogy ez az asszony így elrontotta a témát és most mást kell keresni, hogy a pesti „népiesek” lapjának ír hasson a magyar paraszt „szociális nyomoráról”.

Én nemcsak ilyen nevetségesnek látom a parasztimádó műparasztokat, — hanem veszélyesnek is — a magyar hazára. Mert addig, míg saját kicsi vagy nagy pecsenyéjüket sütögetik a magyar parasztimádat felszított tűzénél, addig legfeljebb megvetem őket, de abban a pillanatban, amikor a magyar ifjúságba egy *hamis magyar világképet akarnak belenevelni*, akkor az egész magyarságra nézve közveszélyesnek látom a műparasztok parasztimádatát.

A magyar fiatalság könnyen lelkesedik. Lelkesedjék is a magyar értékek megbecsüléséért. Lelkesedjék a magyar paraszttért is. De vigyázzon ez a lelkesedő fiatalság, mert amíg ő maga nem lát a probléma mélyére, addig a „műparasztok” egy olyan magyar parasztparadicsomot álmodtatnak vele felelőtlenül, melyből keserű lesz az ébredés... Mert a

parasztparadicsom csak a mesében lesz meg, de az igazi boldogok nem az igazi parasztok lesznek, hanem azok a műparasztok, akik parasztparadicsomot nem tudtak teremteni, de megfejték a fiatalság lelkes parasztimádatát.

Tehát nem vagyok parasztellenes. Csak a veszélyeket látom. És a tisztalátásért szeretném ezeket a veszélyeket megmutatni a magyar fiatalságnak. Keserű lenne a fiatalság kiábrándulása a parasztimádatból, — de ki lesz felelős azért, ha a magyar parasztban — tömjénezéssel — *hamis* öntudatot ébresztenek?

A magyar paraszt gögös. De érdeke-e az egész magyarságnak az, hogy hitvány körültömjénezéssel és alávaló udvarlásokkal olyan osztálygögöt neveljünk bele a magyar parasztba, mely majd megosztja a magyarságot és esetleg belső forradalmakat szít az országban?

A kis magyarság nem engedheti meg magának azt a luxust, hogy akkor, mikor kezdi felszámolni egyes osztályok monopólium-helyzetét, — ugyanakkor pedig egy új osztály számára teremtsen monopóliumot, amely éppen olyan tehertétel lesz a magyarság számára, mint volt a földesurak monopolizált helyzete.

Nagy-Magyarországhoz szükség van *minden* magyarra.

Veszélyes dolog tehát mindig, de különösen manapság, ha csak egy osztályt (a magyar parasztot) mondunk *igazán magyarnak és a magyar tehetőség igazi rezervoárjának*. Ma minden magyarra szükség van. És a *minden magyar* több, mint a *csak paraszt* magyar.

És ki vállalja a felelősséget azért, hogy majd egyszer, ha már agyonimádták és agyonprivilegi-

zálták a magyar parasztot, felemelkedik a nagyvárosi és kisvárosi proletárság és forradalmian belekiáltja a magyar életbe:

— Urak! Parasztok! Énvelem miért nem törődök?! . . . Miért lettem én a dédelgetett parasztgyerek mellett a magyarság mostohagyereke?! . . . Pedig én is faluból indultam el . . . És énbelém is magyar vér szorult — és bennem is tehetségek rejlenek . . . Én is lehetek a magyar tehetségek rezervoárja . . .

Csakhowy ezt a jajkiáltást a műparasztok nem hallják. De mi lesz akkor, ha majd meghallja más (a kommunizmus vagy más magyarelles irányzat) a nagyvárosi és kisvárosi proletárság jaját, — és a maga céljai számára fogja kamatoztatni a magyarság elhanyagoltjainak jajkiáltását.

Nem műparasztok kellenek tehát, akik bódultan körültáncolják a parasztság aranyborjú-szobrát, hanem magyarok, akik nem látnak el monopóliummal egy társadalmi osztályt sem, hanem válogatás nélkül szeretnek minden magyart, mert a 20 milliós magyarsághoz minden magyarra egyformán szükségünk van, akár paraszt, akár proletár, akár úr az a magyar.

Ezekután szememre vethetik, hogy szembe helyezkedem a legújabb magyarságmentő mozgalommal. Azok után, amiket elmondtam, nem félek ettől a vádtól. Sőt nyíltan szemébe mondom mindenkinek, hogy most talán előnyösebb volna a paraszt-széllel duzzasztani vitorláimat, mégse akarok „műparaszt” lenni.

Nem keresek magamnak paraszti genealógiát. Bár a nagyatyámról azt mondják, hogy takácsmester volt, — az őseim ennek ellenére is lehettek parasztok, mert Hóman B. tanúsága szerint az Árpádok korában a kitartó, munkás jobbágyokat, „szívós”-ok-

nak hívták, — és mivel csak magyarok voltak, a „szívós” utódok se vitték többre a jobbágyságnál.

Tehát — mint látható — most kitűnő alkalom volna, hogy beálljak műparasztnak, hogy kimutassam a most legdivatosabb ősök fáját: a paraszti leszármazást, — és mégse teszem.

Nem teszem azért, mert:

1. szeretem a hazámat és félttem a fajtámat.
Nem teszem azért sem, mert

2. én minden magyart (akár paraszt, akár proletár, akár úr) értéknek tartok addig, míg össze tudnak fogni a 20 milliós magyarságért.

Ezért szeretettel kérem a magyar fiatalságot,

1. szeresse ő is az egész magyarságot, és
2. hangzatos — és egyeseknek jól jövedelmező jelszavakért *ne ossza meg a kevés magyarságot.*

Őrségváltás — új honfoglalás

Nemrégén játszották a pesti mozikban az „Őrségváltás” című filmet. A zsidókérdés feszegetésének lelkesen tapsolt a mozi fiatalsága. Nekem pedig huszonnyolc év távlatán keresztül egy diák-kori emlékem jutott eszembe:

Világháború volt akkor is. Katolikus, szerzetes-gimnáziumba jártam. Az osztályom 33 tanulója közül azonban 11 zsidó volt.

Nem mondhatom, hogy mind rosszak, romlottak voltak. Romlott is volt köztük, de akadt az a keresztények között is. Ezért nem is volt semmi különös baj közöttünk egészen addig, míg ki nem tört a botrány. Ez pedig így történt:

Önképzőköri elnök választására készülődött az iskola nagyfiús serege. Nagy esemény volt ez a diákok életében. Nagyobb, mint amekkorának a vezetőtanár képzelte. Folyt is a korteskedés, mint egy képviselőválasztás előtt. A zsidók, akik az irodalomban is a destruktív irány lelkes követői voltak, ösztönösen összefogtak és kijelentették, hogy minden zsidó a VIII-os X. Y.-ra fog szavazni . . . A keresztény fiúk pedig — régi keresztény és magyar szokás szerint — annyi jelöltet állítottak egymással szembe, ahányan voltak.

És az eredmény?

A katolikus szerzetesgimnázium önképzőkörének destruktív irányzatú zsidó elnököt választhattak

az összefogó zsidók, mert a keresztény fiúk szavazata szétforgácsolódott a magyaros széthúzás miatt.

Jó pofon volt! És hála Istennek akkora, hogy a széthúzó keresztény fiúk is magukhoz tértek a széthúzás örületéből, és mikor egy elszánt fiú belekiáltotta a terem dermedt némaságába:

— Zsidó elnököt pedig nem tűrünk! . . .

elemi erővel tört ki a tiltakozás. Ordítottunk. Új választást követeltünk. És mikor nem törődtek viharzó tiltakozásunkkal, kivonultunk a gyűlésről — mi keresztények.

Zsibongó méhkassá lett a gimnázium. Az antiszemita hullám előntötte a diákságot. Most már a keresztény fiúkat is egymásmellé pofozta ez a megszégyenítés. Volt már közös jelöltünk is. Sőt mikor a fronton levő társainknak is megírtuk a botrányos választást, a levél végén ezt lehetett olvasni: „Üdvözlől benneteket — a „Maxik” kivételével — minden osztálytársatok.”

A zsibongás, a „büd. zsidózás”, a keresztények összetartó lelkesedése, a „passzív rezisztencia” és az új választás követelése, de még inkább az, hogy „választási formahibát” fedeztek fel, meghozta az új elnököt, — és a dühös antiszemitizmusunk elcsöndesedett a nélkül, hogy egyikünk is komolyan gondolt volna arra, hogy az élet hullámszik és a szemita hullámra jön majd az antiszemita hullám, — és nekünk az életben majd komolyabb harcokat kell vívnunk, mint a gimnáziumunk elzsidósodott önkép-zökörében . . .

Miért mondtam én ezt el?

Azért, hogy a mostani dühösen antiszemita fiatalságnak nyíltan megmondjam: Nincs semmi új a nap alatt. Még a ti antiszemitizmustok se új. Voltunk antiszemiták mi is. És antiszemiták lesznek

az utódok is, ha ti gyökeresen el nem intézitek az öröknek látszó és öröknek mondott „zsidókérdést”.

Szándékosan mondtam „örökösnek látszó és örökösnek mondott” és mindig visszatérő zsidókérdést. *Mert tiltakozom az ellen, hogy a zsidókérdés örök.*

A zsidókérdés csak akkor lesz örök probléma, ha a fiatalság belefeküdve az antiszemita korszellem-hullámba csak együtt sodortatja magát ezzel az árral. — Kiabál, tüntet, követel, szónokol, szócsőként szerepel pártok kezében, de mikor már jól kizsidózta, kikiabálta, tüntetésekkel jól kifárasztotta magát, akkor kimerülve megnyugszik abban, hogy eleget tett a korszellem antiszemitizmusának, de nem gondol arra, hogy *a kiabálás, tüntetés után jönnie kell a komoly munkának: az igazi őrsváltásnak, az új honfoglalásnak.*

Ha csak handabandázás egy fiatalság antiszemitizmusa, akkor igazán örök lesz ott a zsidókérdés. Mert míg dühöng és pusztít az antiszemita áradat, addig meghúzódnak a bűnösök, de ha elrohant ez a politikai tavaszi ár, akkor előbújnak a rejtekhelyeikről a régiek és nem sajnálnak majd semmi fáradságot, hogy az új honfoglalást ők csinálják meg a „zsidózásba” beleunt és egymást marcangoló magyar fiatalság helyett.

De az ilyen őrsváltásból nem kérek.

Legyen a magyar fiatalság antiszemita, *de ne csak azért, mert most olyan európai nagyhatalmak ereje fújja az antiszemitizmus vitorláját, melyeknek hatalmi dinamizmusa óriási, de zsidósága aránytalanul kisebb,* és ezért radikálisabban elintézhető, mint a mienk.

Legyen a magyar fiatalság antiszemita, *de a magyar törvények keretein belül.* Ne akarjunk olyan

jó fiúk lenni, akik — csak azért, hogy jó fiúknak tűnhessenek fel — zsidótörvényeikkel túllicitálják azoknak legvérmesebb álmait is, akik előtt jó fiúknak akarnak látszani.

Legyen a magyar fiatalság antiszemita, *de ne ragadtassa magát szadizmusra*, mert a magyar faj lelke mélyén nem vérengző és nem kegyetlenkedő, — és ne is legyen kapható ilyenekre még a jófiúságért sem.

Legyen csak antiszemita a magyar fiatalság és *büntesse meg a zsidó bűnösöket* és védje a keresztény magyarság anyagi ügyeit és érvényesülését, *de ne bántson ártatlanokat* és különösen ne olyan ártatlanokat, akik már megtagadták a közösséget a zsidósággal.

Legyen a magyar fiatalság antiszemita, *de ne legyen politikai pártok utcán ágáló fellovalt tömege*, és *ne húzza olyan cézárook diadalkocsiját, akik az antiszemitizmus diadalkocsiján akarnak a hatalom Capitoliumára felvonulni*, de a kocsijuk elé fogott fiatalságot nem teszik meg konzulokká, hisz Caligula a római történelemben is csak egy volt, de az is csak azért tehette a lovát konzullá, mert bolond volt.

Legyen a magyar fiatalság antiszemita, de nem éretlen lelkesedésben, — és ne gondolja, hogy a zsidótörvények maguk egyszersmindenkorra megoldották a zsidókérdést.

Az lesz az igazi antiszemitaság, ha a magyar ifjúság nem pártoktól és más hatásoktól fellovalva, hanem magyar hivatástudattal és élniakarással készül a zsidókérdés megoldására, az őrségváltásra és az új honfoglalásra.

*

De azt kérdezhetnéd, hogyan készüljön a magyar fiatalság erre az új honfoglalásra?

Felelek erre is, bár tudom, hogy sokaknak — de csak a szerencséseeknek — nem lesz mindenben kedvére az, amit most el fogok mondani. De elmondom, mert magyar kötelességnek érzem, hogy szemébe mondjam ezt az őrségváltásra készülő magyar fiatalságnak.

Tehát:

Sokan azt gondolják, ha törvényeket hozunk a zsidók hátrábbszorítására, — ha törvényekkel elveszjük a zsidóbirtokot, — ha nem engedjük egyetemekre a zsidókat, — ha az iparban és kereskedelemben is lehetetlenné tesszük őket, — ha majd kitoloncolják őket az országból, — akkor már megtörtént az új honfoglalás, mert most már minden őrhelyen nemcsak keresztény, hanem egyenesen „őskeresztény” magyar áll.

Ó, bár igaz lenne ez! Bár igaz lenne az, hogy a keresztlevéllel bizonyítható kereszteltség igazi keresztény lelkületet és életet is jelent. De jól jegyezzük meg: *A kereszteltség még nem jelent keresztény, krisztusi életet.* Hiszen szomorúan kell a bírósági ítéletek alapján is látnunk, hogy — bár nem mindenki, és ezért nem lehet általánosítani — mégis sokan akadtak, akik bizony kifogástalan ősökkel, hiteles keresztlevél-halmazzal, de nem krisztusi lelkülettel indultak neki az őrségváltás új honfoglalásának. A strohmannok, a kijárók, a zsidófedezők, a zsidóbirtok-igénylők, a sok szakképzetlen, de keresztény vezérigazgató, a tudatlanságban csak körmöt pucoló és súlyos havi ezreket felvevő cégtársak csak diszkreditálták az új magyar honfoglalást és lehetetlenné tették az igazi őrségváltást.

Talán ez indította Antal István propaganda-minisztert is arra, hogy ország-világ fülehallatára belekiáltta a magyar életbe, hogy azoknak, akik

részt akarnak venni az új magyar honfoglalásban, azoknak nem elég a kereszteltségről tanúskodó keresztlevél, hanem *lelkileg és életükben is krisztusnak kell lenniök.*

Mert,

... akik — bár keresztények — mégis úgy lopnak, mint a zsidók loptak;

... akik — bár megkeresztelték őket — életükben, házasságukban, irodalmukban, színházukban éppen olyan pogányok, mint azok a zsidók, akiknek eltűnését a magyar életből mi is követeljük;

... akik éppúgy nem tudnak áldozatot hozni a magyarságért, mint nem tudtak a fajidegen zsidók;

... akik éppúgy nem irtóznak egy kis panamától, mint sok, akiket panamáikért mi se kívánunk vissza;

... akik a magyar sorskérdéseket éppúgy Isten nélkül akarják megoldani, mint liberalista, szabadkőműves és kommunista elődeik,

... akik — bár megkereszteltek — de az életük pogányabb és krisztustalanabb, mint azoké a primitív népeké, akik még sohasem hallottak Krisztusról és a kereszténységről,

... az ilyenek — még ha száz keresztlevelük van is — tűnjenek el a magyar életből és ne állítsák magukat példaként a honfoglalásra készülő magyar ifjúság elé, mert ha ilyenek akarják végrehajtani az őrségváltást, akkor bent az országban a zsidók a marjukba röhögnek, — kint az ország határán kívül pedig megvetnek bennünket.

A magyar őrségváltáshoz krisztusi életű, becsületes, áldozatkész, lélekben is keresztény magyarok kellenek.

De ez még nem elég.

Az új magyar honfoglaláshoz oly magyar fiatal-

ság kell, mely a félreállított zsidóságnak nemcsak a helyét és fizetését vállalja, hanem a munkáját is.

Mert az nem megoldás, hogy valaki már 25 éves korában — minden szakképzettség nélkül — egy volt zsidó vállalat vezérigazgatósága után tör, — és ha pillanatnyilag nem is sikerül még a vezérigazgatóság, a hivatalban való cigarettázásért és körömpucolásért legalább annyi fizetést követel, mint a volt vezérigazgató.

Hát a munkát ki végzi el? Vagy talán minden örségváltáson átment vállalatnak meglesznek a maguk — szakmunkát végző — házizsidai?!

Vagy talán munka nélkül akarjuk megcsinálni az örségváltást?!

Elég szomorú jelenség, hogy hangos szóval követeljük az örségváltást, de a magyar fiatalság csak a jó zsiros állások után vágyódik, de nem akarja vállalni a munkát az egész vonalon. Pedig hiába ülnek a hivatalokban szakképzetlen keresztények, ha ott, ahol az élet lüktet, nincsenek magyarok és keresztények. Ha nemcsak a hivatalokban lesznek keresztények, hanem ott is, ahol munkával, fáradhatatlansággal, szakképzettséggel, üzleti szellemmel készítik az aranyat és a vagyont, — akkor majd beszélhetünk magyar örségváltásról.

És még valamit.

Panaszkodunk, hogy a magyar örségváltás nehezen indul, mert a zsidóknál van a tőke és a pénz. Hát ebben — még a sok zsidókorlátozó rendelet ellenére is — még van igazság is. De nem a teljes igazság.

Egy örségváltó fiatalember talán jobban találta el az igazságot:

— Hála Istennek, boldogulok. Ha szerényen is,

de szépen megélek. Tőkém is van, — és becsületes munkámmal elapasztom a zsidók pénzforrását.

— De hogy jutott el ideig?

— Csak úgy, hogy megtanultam a zsidótól a szorgalmat — és különösen a pénz megbecsülését.

Mert itt van az őrsegváltásnak egy nagy betegsége: A zsidó csak akkor kezdte szórni a pénzt, mikor már biztos alapokon állt. Mi — az őrsegváltó fiatalságnak egy része — úgy bánunk a pénzzel, hogy a magyar közmondás valósul meg rajtunk: Ebül szerzett (pénz) ebül vész el. Az őrsegváltó fiatalság egyrésze könnyen jut pénzhez. De nem tud a pénzzel bánni. Nagy benne az örömezség, az életigenlés, — és mivel könnyen jutott a sok pénzhez, nincs előtte értéke a pénznek — s a helyett, hogy takarékoskodnék, elveri azt is, amiye van, — és utána még dühösebb zsidózó lesz, mert az újabb öröm- és élvezetvásárlásra üresek a zsebei.

Pedig az új magyar honfoglalást nem lehet csak arra kibérelni, hogy ez a nagystílú, mulató, öröm- és élvezetehes élethez teremtsen meg az anyagi fedezetet.

A magyar tőkét elő kell teremteni, de nem elvétellel, hanem magyarosan komoly munkával, szerezésséggel — és ha kell, önmegtagadó életigenléssel is. Mert ha a magyar fiatalság meg tudja becsülni a komoly munkával szerzett pénzt, ha le tudja fokozni a reális nívóra életigenlését, ha tud a szerzett pénzzel takarékoskodni is, akkor a nemzeti vagyont is gyarapítja, és akkor lesz majd tőkéje az őrsegváltó fiatalságnak is...

Még csak egy gondolatot!

Az őrsegváltó magyar fiatalságnak bátorra és rettenthetetlenre kell lennie — és meg kell vetnie a sutgó propagandát, amely azt mondja: Mi lesz

akkor az új honfoglalókkal, ha majd visszajön, újra hatalomhoz jut a zsidóság?

Mi lesz? Ez aggaszt?!

Az új honfoglaló magyarság nem lehet kislelkű. Ezért nyugodtan mondom:

...Ha az őrségváltók különbek lesznek, mint a zsidók,

...Ha az új honfoglalók többet dolgoznak és kevesebbet dőzsölnek, mint a zsidók,

...Ha az őrségváltók becsületesebbek, szorgalmasabbak, munkásabbak, megbízhatóbbak lesznek, mint a zsidók,

...Ha az új honfoglalók élete krisztusibb lesz, mint azoké, akiket helyettesíteni akar,

...Ha az őrségváltók jobban érzik a felelősséget, mint a zsidók,

— akkor jogosan harcolták ki az őrségváltást,

— akkor jogosan tekintik magukat az új Magyarország megalapítóinak,

— akkor nem kell félnie senkinek, mert ezekben a krisztusi honfoglalókban mindig lesz erő arra, hogy megakadályozzák azt, hogy Magyarországon még egyszer zsidóuralom legyen.

Délibábkergetők

Kihallgattam egy haditanácsot. A gimnáziumunk udvarán 12—13 éves gyerekek tanakodtak a budai hegyekben rendezendő rablóbandás, riasztópisztolyos, álarcos „hadijátékról”.

Az egyik jóvágású és „jósvádájú” gyerek rendelkezett. Tipikus „Machtmensch”-palánta. Biztosan „vezér” lesz felnőtt korában is. Ő tervezte meg az egész „hadijátékot”. És amíg a játék lefolyását parancsolta, nem is volt ellenfele. De mikor a hatalmi beosztást csinálta, hol itt, hol ott mordult fel egy-két gyerek. Pedig nem is voltak sokan. Talán hatan lehettek. Volt már vezér, alvezér, szárnysegéd stb. ... és mikor már mindenki „vezér” volt, egy „ütődött” gyerek, akinek már nem jutott „vezérség”, gúnyosan felkiáltott:

— Vezérek már vannak... No és ki lesz az „alattvaló”?!

— Te leszel, te béka, ha be nem fogod a szádat!... — kiáltott rá a vezér.

A „béka” azonban nem akart „alattvaló” lenni és ezért sírva hüppögte a többi felé:

— Nem leszek „őrsi kutya”... Miért?!... Azért, mert én gyengébb vagyok?!... Nem megyek veletek...

Majd én is szervezek egy bandát... És mi is játszunk a budai hegyekben...

És sértődötten, de vezéri öntudattal hagyta ott a csupa-vezér társaságot.

*

Régebben a németekre mondták ezt gyilkos gúnnyal:

— Két német már „Verein”...

Ma a magyarokra vonatkozólag ezt így kell lefordítani:

— Két magyar már két politikai pártvezér... És ha nemcsak vezéreket, hanem párttagokat is tudnak maguk köré gyűjteni, akkor már két politikai párt is lesz belőlük...

Ebből viszont következik:

Nehéz lenne nálunk huzamosabb ideig egypárt-rendszerrel kormányozni.

Külpolitikai okok, a nemzet érdeke hangfogót tehet a pártok hangjára... A magyarság jól felfogott érdeke — ideiglenesen — megkövetelheti, hogy a kormányzó mammutpárt mellett elhallgasson a töredékpártok hangoskodása... De tévedne az, aki örökre el akarná némítani a magyar pártok hangját és az egész magyarságot egy ellenzéknélküli egypártba akarná belekényszeríteni. Aki ezt megpróbálná, az úgy járhatna az egész magyarsággal, mint én az egyik kamasz diáakkal:

A gimnázium udvarán játszanak délután a gyerekek. Szaladgálnak... Hancúroznak... De az egyik kamasz rohángál, mint a szélvész... és üvölt, mint egy sakál...

Egy darabig csak hallgatom. Nem akarom zavarni a jókedvét... De aztán nem bírom az üvöltést:

— Mi bajod van, Pista?... Miért üvöltesz úgy, mintha megvadultál volna?!...

— Hát valahol csak ordítanom kell, — osztály-

főnök úr! . . . Ha otthon a szobában lármázok, anyuka és apuka kiabál rám . . . Ha folyosón kiabálnék, a szomszéd lakók némítanak el . . . Ha meg lemennek az udvarra, hogy ott kiabáljak, ott meg a vice seprűnyéllel tanítana meg, hogy itt városban egy kamasznak is csendben kell lennie . . .

— Pedig nekem ordítanom kell! . . .

A magyarral is úgy járhat az, aki az örökkévalóságig egy pártba akarja kényszeríteni az egész magyarságot. A magyar politikus nép. A magyar jellemnek felel meg az is, hogy nálunk pártok vannak, mert a magyar a politikában is szereti megmondani a magáét még akkor is, ha az véletlenül ellenvélemény. A magyar lélek önállósága és a magyar nyíltszívűsége követeli ezt.

És ez önmagában még nem is volna baj. Tehát a magyar fiatalságnak nem kell ezt szégyenlenie, — és nem kell a magyarságot politikailag elmaradottnak tekinteni azért, hogy alig várja, hogy a kivételes állapotok megszűnjenek és a mammutpárt mellett szóhoz és lélekzethez jussanak a háború után a többi igazán magyar pártok is.

Ne szaglásszon egyetlen magyarság-nevelő sem ebben a jelenségben is mindjárt „tipikus magyar bünt”: pártoskodást.

Nem kell még félreverní a harangokat és nem kell mindjárt „átkos magyar széthúzásról” beszélni, hiszen nem abban rejlik egy népre a baj, hogy az országban pártok vannak, hanem abban, hogy *ma a pártokban olyan tünetek mutatkoznak, amelyek ma veszélyesek lehetnek az egész magyarságra.*

Mik ezek a tünetek?

1. A pártok mindig is hatalomra törtek. Ma is. Ez a természetükben rejlik. *De ma vannak pártok,*

melyek — még a forradalmat és egy ország érdekeit is megkockáztatják, hogy hatalomra jussanak.

A magyarságnak azonban ma nincs szüksége forradalmakra sem most, sem pedig közvetlenül a háború után. Már tanultunk egy háború alatt született és felnevelt „őszirózsás” forradalomból, — és nem akarjuk, hogy pártok ma — titokban vagy nyíltan, — „nemzeti vagy európai” — forradalmat készítsenek elő, hogy aztán még az őszirózsás forradalom Trianonjánál is veszélyesebb Trianont készítsenek a magyarságnak.

Ha ezt akarná egy ú. n. magyarpárt, pusztuljon. Még szabadság címén sem engedheti meg a magyarság, hogy a pártok a nemzet forradalmasítását készítsék elő azért, hogy egy kisebb érdekcsoport megfejtse a maga számára ezt a korszerűség címén elindított forradalmat.

2. Azt mondhatná azonban valaki, hogy erről a forradalmasításról ma Magyarországon beszélni sem lehet, mert ma Magyarországon minden párt nemzeti és magyar jelszóval indul és magyar érdekeket szolgál.

Ebben van is igazság. Igaz, hogy minden párt hangaztatja jelszavaiban a magyar érdek szolgálatát. De nem elég ezt hangoztatni, hanem tettekkel kell megmutatni, hogy a magyarság ügye a legfőbb érdek a párt életében.

Tettekkel kell bebizonyítani, hogy sem zsoldért, sem a párt fennmaradásáért nem szolgálnak idegen érdekeket.

Tettekkel kell bebizonyítani, hogy a román vasgárda mintájára nem lehet kiirtatni egyik magyar párttal a másikat.

Tettekkel kell bizonyítani, hogy annyira magyarok ezek a pártok, hogy még reformok címén se

engedik megosztani a magyarságot azért, hogy egyedül maguknak sajátítsák ki a magyarság megreformálásának privilégiumát.

Amelyik párt ezt nem tudja tettekkkel bizonyítani, az hangoztathat magyar jelszavakat, nem hiszszük el neki még akkor se, ha sajtóorganuma csöpög a nemzeti, népi és szociális jelszavaktól.

3. *Ma türelmetlenek egyes nagyratörő pártok,* és a történelmi fejlődés és a magyar lélekhez való idomítás helyett egyszerre forradalmi átalakulást akarnak a magyar életben.

Ezek a délibábkergetők. Ezek fanatikusan hisznek mások merész elgondolásaiban. Bízna a még ki nem próbált, de agyon-propagandázott reformokban, mint az orvos az új és agyonreklámozott gyógyszerkészítményekben. Ezek azt gondolják, hogy egy másik nép számára készült reformruhákat is magára veheti a magyarság éppenúgy, mint a ruhakölcsönző másraszabott kölcsönruháit magára veheti az, akinek nincs tehetsége saját, magára szabott ruhára, de bálba akar menni.

Ezek a délibábkergetők vannak annyira naívak (mert gonoszoknak nem merném őket mondani), hogy futnak a külföld délibábjai után, mert azt hiszik, ha egyszer megfoghatják azt, akkor boldogítóan hasznosíthatják azt itthon a magyarság között is.

Csak eggyel nem akarnak számolni ezek a délibábkergető pártok:

Ahhoz minden pártvezérnek joga van, hogy halálra fussa magát a délibábkergetésben, de ahhoz senkinek sincs joga, hogy a reformok ingoványos talajára maga után csalja a délibábkergetésben az egész magyarságot. Mert: Ha egy álmodozó reformimportőr elsüllyed a „boldogító” reformok ingoványában, akkor csak egy naív vagy rosszakaratú

álmodozóval lesz kevesebb, — de ha egy párt ragadja magához a hatalmat és egy nemzetet csal maga után a pusztulásba, — ki lesz akkor felelős?

Ezek a délibábkergetők semmiesetre sem. Mert ezek úgy vannak a nagy reformlázukkal, mint az orvos a műtéttel szemben: Az orvos aláíratja az operálandóval vagy hozzátartozóival, hogy a beteg a műtétbe és annak következményeibe szabadakaratúlag beleegyezett, — és így biztosította magát minden eshetőség ellen: Ha meggyógyul a beteg, a műtét nagyszerű volt és a beteg hálás lesz. — Ha belepusztul a műtétbe, a műtét sikerült, csak az ember nem bírta el.

A magyarságnak nincs szüksége az ilyen „reformoperatőrökre”. Nekünk már elégünk van azoknak a délibábkergető vezéreknek törekvéseiből, akik a magyarságot állandóan a reformok műtőasztalára akarják fektetni — *felelősség nélkül*. Nekünk már nem kellene azok a reformoperatőrök — akik, ha nem sikerül a nemzeten vagy a magyarság alkotmányán végrehajtott műtét, kegyesen és kezűket mosva fancsalogják:

— Bocsánat... Én nem ezt akartam... Én nem tudtam, hogy az lesz a műtét következménye, hogy a magyarság belepusztul az általam erőltetett reformműtétbe...

...És szeretné meghajtani magát, hogy ezt mondja: Pardon... Tévedtem, de vár a repülőgépem... Idegen országba megyek, hogy ne kelljen végignéznem áldozatom temetését... (és ne vonhassák felelősségre hitványságáért!)

A mai magyarság nem várhatja meg azt, hogy ezek a reformoperatőrök kontárkodjanak a magyarság élet- és sorskérdései körül. Azt se engedheti meg, hogy ezek a délibábkergetők külföldre mene-

külhessenek és onnét készüljenek egy új operációra a magyarság ellen.

A magyarság most is megtűri a politikai pártokat az országban és kéri alkotó munkájukat a parlamentben, de azt nem tűrheti meg, hogy pártok alakuljanak és éljenek ebben az országban, akik délibábkergetésükkel — akár naívságból, akár önző számításból — ingoványos talajra akarják csalni a magyarságot.

De jól jegyezze meg mindenki:

Ez a józan tartózkodás nem maradiság és nem a korszellemkívánta józan reformoktól való idegenkedés, hanem önérzetes kikérése annak, hogy bárki is a mások számára készült reformok kényszerzubonyába bujtassa a magyarságot.

A reformokat pedig bízzák csak a magyarság igazi vezetőire. Azok majd megvalósítják azokat úgy, hogy a magyarság is örül neki, de a nélkül, hogy az eszmeimportőrök segítségét igénybe venné. Mert már tisztán látunk: Nem bízunk azokban a pártokban és pártvezérekben, akik a szabadság hangoztatása címén létet követelnek maguknak azért, hogy — hatalomhoz jutva, országos párttá dagadva — végrehajtsák azt a magyarságra életveszélyes műtétet, amelybe igen könnyen belepusztulhat, mert a magyarság érdeke nem mindig egyenlő a párt érdekeivel.

*

— De mit érdeklí a pártpolitika a magyar fiatal-ságot?! — kérdezhetné valaki...

— Csak a naívak és a magyarság ügyeiben rövidlátók kérdezhetnek ilyent! — válaszolom én.

Mert:

Mindenki tudja, aki nyitott szemekkel figyeli a magyar élet zajlását, hogy ma mindenki, minden

párt és pártvezér a magyar fiatalságot akarja megszerezni magának hadseregül. Ezért szervezi őket; ezért ígéretet nekik mindent; ezért tüzeli az új reformok követelésével; ezért destruál a magyar fiatalság között azzal, hogy a magyarság intézményei születte, roskadozó alkotmányok. Sőt: Azért kábítja el őket az idegen reformok görögtüzevel, hogy a párt érdekeinek megfelelően délibábkergetőkkel tegye a magyar fiatalságot most is, mint ahogyan a múltban már tették is.

És mivel nagyon jól tudom, hogy a délibábkergető vezérek most is megkörnyékezik a magyar fiatalságot, hogy pártjaikba szervezzék őket, vagy hogy legalábbis a fiatalság támogató szimpátiáját biztosíthassák maguk és törekvéseik számára, kötelességemnek tartom szeretettel kérni a magyar fiatalságot:

a) *Nem méltó a magyar fiatalsághoz, hogy egyes pártok kihasználva naívságukat, kritika nélkül a maguk rabszolgájává tegyék. Vigyázat: Nem minden három szín a magyar trikolór... Nem minden párt olyan, hogy gondolkodás nélkül esküdhet rá és titkos céljaira a magyar fiatalság... Jól meg kell nézni minden pártvezért és minden párt törekvését még akkor is, ha a párt csöpög is a hazafiaskodó magyarokodástól.*

b) Egy másik kérésem ez:

A magyar fiatalság tanulja meg a reális magyar életnézést a délibábkergetők csodaváró reményeivel szemben.

A pártok és pártvezérek az ígéretés aranyhálóját dobják ki a magyar fiatalságra. Tele vannak a boldogabb jövő ígéretésével és forradalmakra csábítják a magyar fiatalságot. Szerintük a magyar bajoknak egyetlen oka az, hogy nincsenek meg-

felelő vezetői, és hogy a magyarság lemaradt az időkkövetelte reformokról.

Én tudom, hogy a magyar fiatalság lázasan várja a boldogabb magyar jövőt. Azt is tudom, hogy a lázítás gyúlékony talajra találhat a türelmetlen, reforméhes magyar fiatalság lelkében. Azt meg a magyar fiatalság tudja a legjobban, hogy a lelkiismeretlen politikai kalandorok hányszor sodorták bele forradalmakba ezt a jóakarátú, de politikailag még nem iskolázott magyar fiatalságot.

De azt is tudnia kell ennek a fiatalságnak, *hogy a magyar történelmet nemcsak a forradalmak formálták a múltban, — és a jövőben se a forradalom az egyetlen magyar történelmet formáló erő.*

c) Tehát csak azzal a párttal rokonszenvezzen a mai magyar fiatalság, mely konstruktív és magyar — és amely a reformtörekvéseiben is azt nézi, hogy azok a reformok magyar szelleműek-e, és hogy a megvalósításukból lehet-e reálisan várni a szebb, boldogabb, független magyar jövőt.

Ne féljen tőlem senki. Nem arra akarom biztatni a magyar fiatalságot, hogy ez legyen a véleménye:

— Szeretnék látni olyan kormánypártot, amit én hűségesen ki ne szolgálnék! . . .

Nem. Nem örökös fejbólogató kormánypártiságra akarom buzdítani a fiatalságot. Csupán arra akarom kérni, hogy a már most meglevő (és most kissé megcsappant, de a háború után felduzzadó) párt-dömpingben ne a délibábkergető és külföldre kacsingató pártok (vagy pártocskák) felé irányzód-jék, hanem azzal a párttal tartson, mely vezérével, céljaival, tetteivel — hátsó gondolat nélkül — csak magyar célokat szolgál.

*

Kellenek pártok. De az olyan pártok, melyek

csak szétválasztják és pusztulásba döntenek a magyarságot, nekünk nem kellene. — És sajnáljuk azt a magyar fiatalságot, melyet akár ígéretésekkel, akár lázításokkal olyan pártokba tereltek, melyek délibábkergetésükkel megosztják és pusztulásba dönthetik a magyarságot.

A történelmünk már sok gyászos magyar pártvillongásról tud . . . És hány olyanról, melyet magyarok szítottak, de külföldi vágyak szerint . . . De ezeknek a pártvillongásoknak — a múltban is — a magyarság itta meg a levét.

Ma is szét akarják választani a magyarságot, mert a megosztott, pártocskákra szakadt magyarsággal könnyebben el lehet bántani.

De mi már ismerjük a veszélyt, — és azért arra kérjük a mai fiatalságot, — melyet ma is megkönyékeznek pártok és pártvezérek, — hogy

ne engedjék, hogy a délibábkergetők pártokra szabdalják az országot, mert a magyar fiatalság lesz a felelős azért, ha az ellenség legázolja a pártokra szabdalt országot addig, míg ők délibábkergetők után futkosnak — becsapva.

„Osztály nélküli” magyarság?

A propaganda beledobta a magyarság közé a tetszetős jelszót: Osztály nélküli magyarságot akarunk! És a magyar fiatalság is egyre gyakrabban hall erről a jelszóról és arról a hetedik mennyországi boldogságról, melyben része lesz minden magyarnak, ha nálunk is megvalósul az „osztály nélküli magyarság”.

Sohase szoktam ellensége lenni egy gondolatnak csak azért, mert az a gondolat merész és újszerű.

Nem lehetek ellensége az „osztály nélküli magyarság” gondolatának se csak azért, mert új és nagy célt tűzött ki maga elé megvalósításra.

Ha mégis óvatosságot ajánlok a hírverés ez irányú hangoskodása ellen, annak az az oka, hogy *megint importáruról van szó* (bár csodálom, hogy éppen hozzánk kell ezt a gondolatot importálni, mikor a magyarság réges-régen jogosabban követelhetette ezt itthon, mint azok ott, ahonnét az eszme-importőrök beköszvetítették a magyarság közé). De nemcsak azért gyanakszom ezen importáru ellen, mert nálunk is megtalálható volt már régen a társadalmi kiegyenlítésre való törekvés, hanem azért is, mert — nem tehetek róla, de — félek, hogy azért dobták ezt a tetszetősen csillogó (de egyáltalán nem gyémánt) gondolatot éppen most a magyarság közé, hogy azok, akiknek mindenképen a magyarság

megosztása az érdeke, ezzel a tetszetős gondolattal újszerű osztályharcra tüzeljék a magyarságot.

Mert ezek a „tüzelők” jól tudják, ha sikerül a magyarság egyes társadalmi osztályait egymásra uszítani, akkor részben ezek az egymás ellen küzdő magyarok végzik el maguk között a magyarirtás azon munkáját, amit, ha a magyarság összefog, másnak kellett volna nyíltan elvégezni. — Részben pedig az ilyen propagandával előkészített és megosztott magyarok könnyen kezelhető médiumok lesznek idegen politikai hipnotizőrök kezében.

Tehát: Vigyázat! Mázolva!

Mert *mi is az az „osztály nélküli magyarság”?*

Azok a szerencsések, akiknek mindig van pénzük és összeköttetésük, hogy külföldre járjanak és ott a helyszínen tanulmányozhassák az életet, egyszerűen észrevettek valamit. (Igaz, hogy a helyi, de külföldnek szóló propaganda is gondoskodott arról, hogy észrevegyék.) Feltűnt ugyanis nekik, hogy ott most arra törekszenek a társadalombölcselek és a gyakorlati szociológusok, hogy a társadalomban megszüntessék az *előjogokon alapuló osztálykülönbségeket*. Ezen cél számára elgondoltak egy olyan *középnívójú társadalmi réteget, melybe az összes „néptársak” beleférjenek, akárhonnét indultak is el és akármilyen képzettségre tettek is szert az életben*. Ebben az új társadalmi rétegben tehát nem lenne úr és szegény, — tanult vagy iskolázatlan, — csizmás és vasalt nadrágos, — proletár vagy paraszt, — mágnás és „kutyaőr” nélküli, — hanem csak magyar. (Sőt, ha ehhez még a vallási (vagy mint ők mondják: világnézeti) egységet is hozzávesszük és megvalósítjuk, akkor elkészítettük egy nép földi boldogságát.)

Nem túlságosan eredeti, de szép elgondolás, sőt már ki is mondom: *szép utópia*.

Igaz, hogy erre az „osztály nélküli magyarság” apostolai azt mondják, hogy nem utópia ez a terv, mert ők már megvalósítva látták. — Azonban, mint ők is elismerik: Csak részben valósították meg ezt az utópiát annál a népnél is, ahonnet importálni akarják ezt a minden országban megtermő gondolatot.

Lehet. És még dícsérendő is az a szerénység, mellyel elismerik, hogy az egyosztályúság gondolatát külföldön is *csak részben valósították meg*.

Én nem vagyok ellensége a gondolatnak, — és én örülnék legjobban, ha a tőlem utópiának mondott gondolatot nálunk valósággá lehetne tenni. Mert: Ha valahol, akkor nálunk volna szükség először a kasztok megszüntetésére és arra, hogy az egyik magyar közelebb kerülhessen a másik magyarhoz lélekben és társadalmi elhelyezkedésben is.

Mert: *Mi a helyzet nálunk* ezzel a kérdéssel kapcsolatban?

Ha egészen őszinték akarunk lenni, akkor be kell vallani, hogy bár már nálunk is történtek lépések ezen a téren, azért mi még nagyon messze vagyunk az „osztálytalan magyarság” gondolatától. Sőt: *Akik rosszakaratúak a magyarsággal szemben, azok így ítélik meg a magyar viszonyokat ebből a szempontból:*

A születési arisztokrácia magasan fölötte érzi magát minden más magyarnak még akkor is, ha az a „más magyar” százezerszer tehetségesebb és értékesebb a magyarságnak, mint az az ember, akinek a születési szerencse rangot, vagyont, tekintélyt biztosított, de tehetséget nem eo ipso.

És ez az osztály mintha még nem tanult volna

a kommunizmusból és a világ demokratizálódásából. Mert ma is olyan fölénnel néz le minden földi halandót, mintha a születési szerencse nemcsak kastélyt, őzes és halas parkot, hanem bizonyos értelemben vett „földi isten”-voltot is biztosított volna. Ezért aztán életelvének vallja ma is: „Odi profanum vulgus... Procul este (ceteri Hungari!...)!”

A *hivatali arisztokrácia* még ma is olyan göggel néz le és idegennek tart minden más magyart, mint ha ma is a római világban élnénk, ahol a „misera plebs” — és a „homo novus”-ok nem számítanak a curulisi hivatalt viselő magasrangú tisztviselők előtt. Ezek a hatalmat és hajlongást szokták meg, és úgy elrejtőznek süppedő szőnyeges, exkluzív otthonuk mélyébe, hogy ne hallják a „köznép” durva lármáját, mert mint mondják: Nincs semmi közöm ahhoz a tömeghez, melynek nem volt „gyerekszobája”, — és amelynek ősei csak proletárok, tintakulik és esetleg földtúrók voltak, — tehát még mindig érzik rajtuk a szegényszag.

A *pénzarisztokrácia* meghúzódik párnázott ajtajú vezérigazgatói szobáiban és nem akar tudomást venni más magyarokról. Nem azért, mert talán őt is a születés vagy a hivatali rang választja el a többi magyartól (hiszen sokszor ezek is csak a szerencse és az összeköttetés révén jutnak el a párnázott ajtajú vezér-szobába), hanem mert félnek a más magyaroktól, hogy egyszer belelátnak a pénzarisztokraták erszényébe és megkérdik, honnét szerezték a boldogító aranyat... Félnek, mert tudják, hogy csak hangoztatják a szociális igazság és egyenlőség jelszavait, de az egyszerű magyar messzebb van tőlük, mint Makó Jeruzsálemtől...

Mintha ezeket akarná utánózni az iskolázottságon és a megszerzett diplomákon alapuló *intelli-*

gencia-arisztokrácia. Meg kell csak nézni egy vidéki kisváros lakosságát. Milyen öntudatos göggel szakad el az egyszerű néptől (az iparosoktól, kereskedőktől, kisvárosi proletároktól) az a kisvárosi intelligencia, melynek vezető elemnek és összetartó kapocsnak kellene lennie abban a kisvárosban. Ha pedig mégis összehozza a sors valahol őket, szinte lizoformmal szeretné fertőtleníteni a kezét, ha olyan magyarral kellett kezét fognia, akinek a kezében jobban áll a szerszám, mint a töltőtoll.

De még nincs vége.

Idegenül és bizalmatlanul néz a magyar *paraszt-arisztokrácia* a városi magyar proletárra, mert azt gondolja, hogy az a városi könnyen szerzi a pénzét és nem dolgozik olyan keményen, mint ő. Viszont a város *proletár-arisztokráciája* olyan fölényrel kezeli a magyar parasztot, mintha minden paraszt „mucsai” volna, akik még ma is olyan korlátoltak, hogy a vásáron eladott állataik árát zsebkendőben a vásáron vett luftballonra kötik, hogy megpróbálják, el tudja-e röptetni a teheneit...

Folytassam tovább?

Kár... Mindenütt csak kaszt... És a kasztok között szakadékok...

— No lám! — mondják az osztálynélküli magyarságot hirdető propagandisták... — Hiszen mi is ezeket a szörnyű szakadékokat látjuk, és ezért követelünk *energikusan és minél előbb* osztálynélküli magyarságot...

És én mégse tartok ezekkel az energikusan és sürgősen követelődző propagandistákkal.

A szovjet is energikusan és röviden akarta ezt a kérdést is elintézni, de azt hiszem, hogy a magyar eszmeimportőrök nem a szovjet módszereit akarják

alkalmazni az osztály nélküli magyarság megteremtésében.

A szovjet a legenergikusabb és látszólag a leg-egyszerűbb módszert választotta: A neki nem tetsző társadalmi osztályokat egyszerűen kiirtotta. De még így is utópia maradt az osztály nélküli oroszország, mert a régi kasztok helyébe új, — de most már szovjet-kasztok léptek, melyek között éppen úgy szakadékok vannak, mint a cári Oroszország társadalmi osztályai között...

Vigyázzon a magyar fiatalság! Ha bajok vannak is nálunk ezen a téren, — vigyázzunk, hogy a fiatalságunkat ne tudják olyanért harcba vinni a magyarság ellen, amit még máshol sem tudtak megvalósítani, — és olyanért se, ami máshol is még csak társadalmi utópia ma is és az lesz a jövőben is addig, míg ezt a nehéz kérdést „energikusan és gyorsan” akarják megoldani.

A történelem a fejlődésben nem ismer forradalmi ugrásokat. A magyar fiatalság se ugrattassa be magát egy olyan magyarító harcba, amelyik *forradalmi ugrással* akar „osztály nélküli magyarságot” teremteni.

Én is vágyom azt az időt, hogy a magyarságot ne válasszák szét osztályok és érdekek. De tudom, hogy ezen vágyamnak teljesülését csak a *történelmi fejlődés* hozhatja meg, és nem a társadalomnak forradalmi átalakítása.

Igaz, hogy *ezt a történelmi fejlődést irányítani és munkálni lehet.* Ez nem utópia. Ez nem forradalom. Ez lehetőség és munka, mellyel dolgozni lehet azon, hogy egykor meglegyen az osztály nélküli magyarság.

Erre a munkára hívom a mostani magyar fiatalságot minden különbség nélkül.

Nézzük most meg, mit lehetne tenni, hogy valamikor, — ha nem is teljesen, de valósággá válják a most még utópia: az egységes magyarság?

1. *A szerencsés születésből származó osztálygömma anakronizmus.* Ebből az anakronizmusból éppen a mai fiatalságnak kell felébreszteni a születési arisztokráciát. De nem kommunista módon: kivégzéssel vagy általános „elvtárs” meggyalázással, hanem azzal a bátor és nyílt állásfoglalással, amelyik nyíltan vallja, hogy az új országépítő magyarság értékmérője nem a születési szerencse és nem az, hogy valakit koronás bölcsőben ringattak-e vagy nem, hanem az, hogy mennyit dolgozott a magyarság érdekében.

Aki ezt megérti, — még ha arisztokrata is — magyar értéknek tekintjük. Aki pedig még nem akarja ezt megérteni és a magyarsággal szemben való értéktelenségét a régi várurak göggyével akarja helyettesíteni, azt a magyar fiatalság megveti és nem tűri, hogy az ilyen középkorból ittmaradt csökevény szóhoz jusson a magyar életben.

Tehát: Dolgozni, — a magyarságért élni — és elvegyülni a magyarság között — ez lesz a mai arisztokrácia feladata, ha nem akarja azt, hogy az új idők elsodorják, mint értéktelen anakronizmust.

2. *Az anyagi javak igazságtalan elosztásán alapuló osztálykülönbség megszüntetendő.* De nem a kommunista jelszó alapján: Ami a tiéd, az az enyém is, — ami az enyém, ahhoz senkinek semmi köze!, — hanem szociális igazságossággal. És tudomásul kell venni: A vagyon még nem értékmérő és nem jogosít fel senkit arra, hogy lenézzék azt, akinek nem jutott a szerencse olyan anyagi lehetőségeket, mint amilyenekkel őt elhalmozta.

Tehát: Azoknak, akiknek bőkezűbben szórta az

élet a vagyont, szerényebbnek kell lenniök, és a kevéspénzű, de becsületes magyarban is meg kell látniok a magyar testvért, — viszont a kevésbbé jól szituáltság még nem ok arra, hogy a kommunisták gyűlölködő jelszavait hangoztassuk azok ellen, akiknek többet adott az élet.

3. A kulturális képzettségen alapuló nivókülönbséget nem lehet parancsszóval megszüntetni. Forradalmi úton ki lehet irtani az intelligenciát, az ú. n. középosztályt (— és így majd egységes lesz a soffőr-kultúrán és moziművészetén alapuló értelmiségi színvonal), de ez lehet szovjetmódszer, de magyar módszer sohasem.

De ha hiábavaló is az álmodozás arról, hogy egy egységes kultúrnívón álló társadalmi rétegbe lehessen belegyömöszölni az egész népet vagy nemzetet, mégis van mód arra, hogy közelebb lehessen hozni egymáshoz a mai kultúrnívó-végleteket. Mégpedig:

A magát intelligenciának nevező rétegnek le kell szállnia a tanultság gőgös elefántcsonttornyából és észre kell vennie, hogy a kevesebb iskolát végzett jó magyar kék munkászubbonya alatt is doboghat becsületes magyar szív, melyhez nem gőgösen leereszkedni, hanem jó magyar szívvel csatlakozni kell.

A munkásnak pedig annyira emelni kell a kultúrnívóját, hogy ne kelljen szégyenkeznie, ha az élet olyan körülmények közé hozza, amely nem az ő kultúrnívója. Nem ábrándozunk arról, hogy egy gyári fémmunkásnak az egyetemi tanár lesz a társasága, akivel jól érzi magát és akivel majd társadalmi, tudományos és művészeti eszmecserét folytat. De viszont már meg kell szűnnie annak az állapotnak, hogy a magyar munkástól féljen az

intelligencia csak azért, mert annak a műveltsége csak az órabér, ... a sztrájk, ... és legfeljebb a tízfilléres regény gyilkolósos kalandjai között mozog.

4. Hiábavaló, ábrándozó törekvés az, hogy a falusi embert városivá, a városit meg egy kicsit falusivá tegyünk. Gyökértelen lenne mindegyik az új, erőltetett viszonyok között.

De azon igenis segíteni kell, hogy a falu ne legyen ellensége a városnak, a város pedig ne nézze le fölényesen a falut.

Ezt a két társadalmi osztályt — vagy réteget — kultúrnívóban is közelebb lehet egymáshoz hozni (meghagyva mindegyiket a maga élettalaján), de ennél fontosabb munka, hogy érzelmileg hozzuk őket közelebb egymáshoz.

Nehéz munka lesz ez, de ha már minden törekvés csütörtököt mond, akkor a magyar összetartozás, a magyar sorsközösség, a magyart fenyegető veszélyek tudata, az országépítés felelőssége kell hogy közelebb hozza egymáshoz a ma még a két szakadék szélén álló és egymást meg nem értő magyart ...

*

Lesz tehát „osztálynélküli” magyarság?! — Egyelőre csak dolgozni lehet érte. De generációknak tudatos nevelésével elérhetjük azt, hogy egyszer valamikor a ma még utópisztikus gondolatból boldogító valóság legyen.

A mai magyar fiatalság már érzi ezen a téren is a felelősséget, és akar is dolgozni azon, hogy a magyar megértse a magyart akkor is, ha nem is lehet ezt a magyarságot egy elméletileg kigondolt vagy véres terrorral megvalósított egységes kultúr-retegbe belepréselni.

Aki magyar szívvel dolgozik azon, hogy a magyar és magyar között ledőljenek a kasztok választó-

falai, és hogy a nagy magyar célért összefogjon és szeresse egymást minden magyar, — az magyarság-mentő és országépítő munkát végez. — De az ilyen magyar sohasem vállalkozik arra, hogy ellenségeink kívánságára egymás ellen ugrassa a magyar társadalmi osztályokat, mert tudja, hogy a testvérharc magyarokat irt ki, de a vágyott „osztálynélküli magyarság” nem a magyarirtó belső forradalmak, hanem generációk tudatos magyar szervező munkájának eredménye lesz, mert a történelmi átalakulás rendesen csak lassú, érlelő munka eredménye szokott lenni...

Ne üljön fel tehát a magyar fiatalság a hangos propagandának, — és ne kergessen tetszetős jel-szavakkal körültüzdelt magyar délibábokat, mert az osztálynélküli magyarságot csak munkával — és akkor is csak generációk magyarszívű munkájával lehet — valahogyan is — megvalósítani.

„Magyarnak a magyar földet!”

Nem ideális a magyar földbirtok-megosztás, de nem is annyira botrányosan rossz, hogy jelszavakkal, a földre éhező magyarok fellázításával szét-húzást szabadna előidézni magyar és magyar között.

Pedig ez fog bekövetkezni, ha a lázítók tovább szítják a hamu alatt izzó tüzet.

Mert érdekes tünet ez:

Magam is jelen voltam azon az „öntudatos magyarrá nevelő” előadáson, melyen egy 21 éves fiatalember 60—80 tizenhét-tizennyolc éves fiúnak nagy lelkesedéssel beszélt a magyar földkérdésről. Nem szakember volt az előadó, hanem csak lelkesedő magyar, aki néhány adatot összeolvasott valamilyen egyoldalú beállítottságú könyvből, melyet talán felelőtlenül leírtak az akkoriban falukat megszálló és végigkutató magyar próféták.

Az előadás alatt figyeltem ezeket a nevelendő magyarokat. El kell ismernem, hogy az előadótól felsorolt adatok igazak voltak vagy lehettek, — de annyira egyoldalúak és annyira lázítóak voltak, hogy ha azoknak a fiúknak módjukban állott volna, szétrohantak volna az országban, elzavarták volna a földesurakat, és a nagybirtok iránt érzett gyűlöletük-ből kifolyólag mindjárt szétدارolták volna az összes nagybirtokokat, hogy akár „nadrágszj-föld” formájában is, de rögtön és ingyen szétoszthassák a földéhes magyaroknak.

És ekkor döbbsentem rá arra a valóságra, hogy azt a kérdést, amely az egész világtörténelemnek örök és ma is megoldhatlan problémája volt a Gracchusok előtt és a Gracchusok óta, — és amelyet (mivel mindig kitűnő lázítóanyag volt) a hatalomra törekvő pártok mint nagybérlok — kibéreltek a történelemtől, hogy a földéhes milliókat diadalkocsijuk elé foghassák, — most jóakarátú, de tetteik súlyát eléggé mérlegelni nem tudó „nemzetnevelők” állandóan a magyar ifjúság elé dobják „magyarságismeret” címén.

Mi ez?

Az előadó szerint „magyarságnevelés”, mert a magyar fiatalságnak tisztában kell lennie a „magyar sorskérdésekkel”, hogy felkészülhessen ezen sorskérdések megoldására.

A fiú szerint „hasznos szemnyitogatás” ez, melyért hálás akar lenni, — és a meglátottakat szívébe akarja vésni, hogy egykor apostola lehessen annak a gondolatnak, hogy a magyar föld azé a magyaré lehessen, aki most még csak robotosa a nagyhatalmú nagybirtokosnak, de éhes szemmel lesi azt a pillanatot, amikor ura lehet annak a földnek, melynek eddig csak verejtékező és kevéskenyerű robotosa volt.

Igy gondolkodnak ők. Én azonban nyíltan mondom:

Ennek a problémának a fiatalság elé való cibálása, — ha nem járul hozzá tárgyilagos igazságosság és a problémák minden oldalról való megvilágítása, — lázítás — vagy legalábbis kitűnő izgatószer.

Mert az a fiatalság, mely ezen fiatal „nemzetnevelők” lábainál tanulja a „magyar sorskérdések” megoldását, nem veszi észre az ilyen „nemzetnevelők” és „magyarságismeret”-terjesztők — esetleg —

jóindulatú egyoldalúságát, — hanem vak lelkesedésében és lázas problémamegoldási vágyában abszolút odaadással hisz ezeknek az apostoloknak, — és alig várja a pillanatot, hogy ő is a nép közé meheszen és tovább szíthassa azoknak a földéhségét, akiknek a nagy Terra-bolygóból még egy nadrágszíjszélességű földecske sem jutott osztályrészül.

De nemcsak azért félek ennek a problémának az ifjúság elé való cipelésétől, mert a fiatalság még szent lelkesedésében is erősen befolyásolható és könnyen kapható arra, hogy egyes pártvezérek diadalkocsiját ezen probléma segítségével húzza fel a hatalom tetőfokára, — hanem azért is, mert *ez a probléma nem megoldásában tartozik a magyar fiatalság elé*, hanem csak annyiban, hogy lelkiismeretesen felkészüljön arra a nagy feladatra, hogy egykor törvényes úton és a magyarság kára nélkül a magyarság kezébe jusson az a magyar föld, melytől most még nagybirtokosok és lelkileg nem magyar tulajdonosok elzárják a földéhes magyarságot.

Miben álljon ez a lelkiismeretes előkészület? Lehet, hogy mások a radikálisabb megoldásokért követelődznek, a magam részéről — pedig én is tartom az elvet, hogy: Magyarnak a magyar földet! — óvatosabb vagyok és ezért nyugodtabb, lázítás nélküli előkészítést tartok szükségesnek. Ezért tehát azt szeretném, hogy

1. a magyar fiatalság állandóan foglalkozzék ezzel a kérdéssel, de tárgyilagosan és komoly tanulmányok alapján és ne egyoldalú izgatások receptje szerint.

Csakhow egy baj van itt: Ezt a fiatalságot, mely oly tettvágytól lázasan hallgatja a magyar „sorskérdésekről” oly könnyen beszélő előadót, meg kellene előbb tanítani arra, hogy ne elégedjék meg

a sokszor *hatásokra beállított* előadásokkal, hanem vegyen kezébe olyan komoly és felelősségtudattal megírt munkát, amely az egész magyar földkérdést a magyarság sorsáért érzett felelősségtudatban és egyszerre magyar és európai távlatban tárgyalja.

Persze az ilyen könyveket előbb meg is kellene írni a magyar fiatalság számára, de nem tudományos nagyképűséggel, hanem komolysága mellett is élvezhető és a fiatalságtól is könnyen érthető módon. De addig, míg az ilyen irányú könyvek is a magyar fiatalság kezébe kerülhetnek, addig is hallgasson meg olyan előadókat is erről a kérdésről, akik nem tolják fel magyar prófétáknak magukat, és nem az elnéptelenedett pártok újra életreinjekciózására használják a magyar földkérdést, hanem magyar faj-szeretetüktől vezérelve felelősséggel akarják előkészíteni a magyar fiatalságot ennek a nehéz kérdésnek a megoldására.

2. De nem elég a tudás. *Lelkületet is nevelni kell.* Azt mondják, hogy a magyarban — legalább is falun élő magyarban — atavisztikusan tovább él a földszeretet. Sőt abban is van igazság, hogy a faluból eredt, de városivá civilizálódott magyarban is vissza-vissza jár a vágy a föld, a falu után. De az is igazság viszont, hogy a többség lemosolyogja ezt az ősi érzést és mint kísértést vagy mint szégyelnie való emléket elüzi magától ezt a vissza-vissza járó föld utáni vágyat.

És én mégsem elégszem meg azzal a neveléssel, amely csak arra törekszik, hogy a mai fiatalságban megtartsák a föld, a falu utáni paraszti vágyat. Én többet szeretnék. Ezt is, de ennél sokkal többet. És ezt a többet talán így lehetne megfogalmazni:

A magyar fiatalságba bele kellene nevelni a magyar földért való felelősségtudatot és azt a lelkü-

letet, hogy a magyar földhöz hűnek maradni — és nem engedni, hogy az idegen kézre jusson — nemzeti kötelesség és gyakorlati hazaszeretet.

Ennek a lelkületnek az összetevői ezek:

a) Fel kell már egyszer hagyni azzal a nálunk is egyre gyakrabban jelentkező bűnnel, hogy az *ősök* ernyedetlen szorgalommal és lemondással megszerzik a földet, — a *gyerekek* uraskodnak belőle és fölélük a hasznát és ezáltal romlik a föld, — az *unokák* pedig már értetlenül állnak az *ősök* földrajongása előtt, — és nem fáj a szívük, ha az egykor magyar kézen levő föld egy aláírt, de jóformán el sem olvasott szerződés következtében idegen kezekre jut, de olyan idegenek kezére, akik majd görcsösen ragaszkodnak ahhoz, hogy a föld többé magyar kézre ne kerülhessen.

b) A magyar földet szerető lelkületben meg kell lennie annak a felelősségtudatnak, hogy *az íróasztalért vagy a városi civilizáció kényelméért nem szabad elpredálni a magyar földet.*

Ne értsen félre senki. Nem azt akarom ezzel mondani, hogy a magyar földbirtok urainak minden gyermeke földbirtokos akarjon lenni. Bár manapság nincs olyan sok kis magyar (még ezekben a familiákban sem), hogy túlságosan megterhelné a sok gyermek a földbirtokot, mégis meg kellene őrizni az *ősök* szokását, akik a több gyereket megosztották a hivatások között és így mindig maradt egy, aki otthon maradt a földnél. Igaz, hogy az a gyerek, aki otthon maradt a föld mellett, régebben nem azért maradt éppen ő otthon, mert a középiskolán még valahogyan átpréselték ugyan, de a főiskolákon már hiába próbálkozott, — és így a család ezért azt gondolta, hogy ez a kissé ütődött gyerek azért jó lesz lovagló és „kvaterkázó parasztnak”, hanem azért maradt éppen

ő otthon, mert ő szerette legjobban a magyar földet.

Milyen szomorú látvány azonban, mikor idegeknek foglalják el az ősi birtokot csak azért, mert az íróasztal, a városi civilizáció nem hagy otthon egyetlenegy magyart sem, aki szeretettel és hűséggel őrizné a magyar földet, hogy az ne juthasson idegen kézre.

Ettől már csak egy lépésre van egy másik magyar probléma: A magyar falu özönlése a város felé. Fáj a szívem, amikor látom, hogy kisvagyongkájú magyarok eladják még a nadrágszíj földjüket is, — (nem törődve azzal, hogy az új tulajdonos már nem magyar lesz) és vándorolnak a főváros felé. Ez hűtlenség a magyar földhöz!

De itt se értsen félre senki! Én nem tartom szerencsésnek azt az egyre gyakrabban hangoztatott elvet, hogy a falu szegény magyarjának nincs joga a város kultúrája és civilizációja után törekedni. Tiltakozom azok eljárása ellen, akik álszenteskedő magyarmentés címén a rabszolgák sorsát szánják a falu magyarjának azzal, hogy megvonják tőle — hogy úgy mondjam — a szabad költözködés jogát. A falusi magyarnak is joga van a város felé törekedni, ha van hozzá tehetsége, ... ha a város a munkája alapján magasabb életnívót biztosít neki, ... ha érzi és jogosan reméli, hogy az ő gyermekei tehetségük és iskoláztatásuk folytán hozzájárulhatnak a magyar intelligencia vérének felfrissítéséhez és az igazi magyar tehetségek kibontakozásához. Mert a faluból feljött parasztból ma még csak becsületes rendőr, Beszkárt kalauz és hivatalszolga lesz, de a fiából talán már mérnök, az unokájából talán már miniszter lesz.

Aki ezt a jogot el akarja venni a magyar falu népétől, az sohse volt lélekben magyar, vagy pedig

annyira vak, hogy nem veszi észre, hogy a városba préselt és elpuhult intelligencia „önbeporzása” (vagy parthenogenezise) csak a magyar intelligencia elkorcsosulásához vezet.

De ezzel viszont nem akarjuk mi sem azt mondani, hogy a magyar falu adja el a birtokát és vándoroljon válogatás nélkül a városba, hogy ott forradalmasítható városi proletár legyen, — az eladott földjén pedig idegenek uraskodjanak. Nem, ezt éppen úgy nem akarjuk, mint azt se, hogy a falu elől elzárjuk a város kapuit. Hogy azonban kik menjenek a városba és kik őrizték a magyar rögöt, ebben a kérdésben a döntő szó a falu nevelőit: a tanítót és papot illeti. Viszont az ő magyar lelkiismeretüknek kell diktálnia minden szavukat, mellyel a magyar népet a magyar földhöz való hűsége nevelik.

c) Sőt még egy gondolatot szeretnék belenevelni a most feltörekvő magyar fiatalság lelkébe:

Őrségváltás van. Az őrségváltás új és nagyobb életlehetőségekhez juttatta a magyar fiatalságot. Megvan a lehetőség, hogy ezek az őrségváltók becsületes munkával jól érvényesüljenek és vagyont gyűjtsenek.

De hogy ez az új lehetőségek útján gyűjtött vagyon ne jusson az „ebül szerzett jószág ebül vész el” sorsára — és hogy ez a fiatalság — az új gazdagok módjára — ne pazarolja el vagyonát, *bele kell nevelni ebbe az őrségváltás útján nagyobb kereseti lehetőséghez jutott fiatalságba, hogy magyar kötelesség visszavásárolni azokat a magyar földeket, melyek talán éppen a magyar könnyelműség folytán idegen kézre kerültek*, — és amelyekhez olyan szívesen ragaszkodnak az új birtokosok, hogy hallani sem akarnak a szerzett földtől való megválásról,

mert tudják, hogy ők — akár a fővároshoz való közelség miatt, akár a jó közlekedés és olcsó víziutak miatt — olyan birtokhoz jutottak, mely több hasznot hajt, mint máshol tízszerannyi föld.

Istenem! Mikor jutunk mi el odáig?!

Pedig el kell jutnunk addig, hogy minden magyar érezze, hogy a magyar föld kötelességeket ró minden magyarra. Sőt addig is el kell jutnunk, hogy nemzeti kötelesség a magyar földhöz való ragaszkodás — és az idegen kézbe jutott magyar föld — törvényes úton való — visszaszerzése, mert csak akkor kap értelmet a kidobott jelszó:

„Magyarnak a magyar földet!”

Csakhogy addig nem lázító propagandával, nem pártpolitikai jelszavakkal, — nem radikális — de végig nem gondolt — földbirtokreformmal jutunk el, hanem a magyar fiatalság lelkiületének olyanná formálásával, hogy a magyar földet szent magyar értéknek tartsa, — és ahhoz hű akarjon maradni, hogy az idegen kézbe ne kerüljön.

Mert jól jegyezzük meg: A világtörténelem már látott radikális és kevésbé radikális földbirtokreformot, — és a kérdés még ma is megoldatlan. Nemcsak azért, mert a földbirtokreform nem volt tökéletes, hanem inkább azért, mert — bár kaptak földet a földhöz juttatott szegények — mégsem tudtak földesurakká gazdagodni, sőt még azt a kis földet sem tudták megtartani, amit kaptak, mert a politikai érdemeket jutalmazó urak elfelejtették belenevelni a földhözjuttatottakba a magyar föld szeretetét.

De nem használ az sem, ha ezt a problémát felelőtlenül és egyoldalúan a még éretlen magyar ifjúság elé cipelik egyes „magyarságismeret” terjesztő proféták.

Ne csak azt mondják egyesek állandóan a ma-

gyar fiatalságnak, hogy a magyar földbirtok-kérdés állandóan vérző magyar seb, — és ne mondogassák, hogy ha egy kormány nem mer radikálisan beletyúlni ebbe a magyar darázsfészekbe, — akkor jön egy olyan kormány, mely — európai mintára — meg meri gyógyítani ezt a vérző magyar sebet.

Nem kell „európai minta”. A magyarság majd magyar módon oldja meg a magyar föld problémáját is. De ezt a problémát nem pártpolitikai jelszavakkal és lázítással oldjuk meg, hanem azzal, hogy

1. megszerettetjük a magyar fiatalsággal a magyar földet és

2. beleneveljük azt a tudatot, hogy magyar kötelesség visszaszerezni az idegen kézre jutott magyar földet.

3. De megtanítjuk arra is, hogy a magyarság árulója az, aki pazarlásával és felelőtlenségével idegen kezekre játssza a magyar földet, mert ezen könnyelmű pazarlók miatt sohase valósulhat meg a jogos magyar vágy:

„Magyarnak minden magyar földet!”

Pártok előszobájában

Kállay miniszterelnök 1942 okt. 6-án mondta a magyar ifjúságnak:

A magyar fiatalság nem nevelődhetik a pártok előszobájában.

Ne botránkozzanak az örök ellenzékiek, mondván:

— Persze, megint el akarják némítani a magyar fiatalságot! . . . Politikai kiskorúságban akarják tartani a nemzetnek azt a rétegét, mely hamarosan átveszi még a politikai vezetést is azoknak a kezéből, akik ma még oly nagyképműen távoltartják a magyar fiatalságot a politikától . . . Politikai vezérutánpótlásról beszélnek, de nem engedik politikai iskolába a fiatalokat, mert félnek, hogy ezek a fiatalok az ellenzék politikai iskolájában nem fejlődnek elég hűséges politikai mamelukokká . . . Ez a baja a mi vezetőinknek: Az ellenzékben ellenséget látnak. És mivel a fiatalság, mely nem vallja, hogy a gondolkodás nélküli kormánypártiság az egyetlen és üdvözítő politikai elv és meggyőződés, — szívesen megy az ellenzéki politikusok hatókörébe, — mindjárt veszélyt látnak az ifjúság politikai érdeklődésében és kimondják a nagy parancsot:

— Az ifjúság pedig tanuljon és ne politizáljon! stb. . . .

Pedig kár a nagy berzenkedésért. Sem Kállay miniszterelnök, sem más magyarul gondolkozó

vezetőember nem akarja politikai kiskorúságban tartani a magyar fiatalságot.

Mert igenis kell politikai iskolázottság a magyar fiatalságnak. A falusinak éppúgy, mint a városinak, — az iparosnak éppúgy, mint az egyetemistának. Aki ez ellen tiltakozik és politikai sötét éjszakában akarja tartani a magyar fiatalságot, az még nem tanult a multból, és olyan diadalkocsi elé akarja kötni engedni a mi fiainkat, melyen nem magyar triumphatorok állnak.

Ez az oka annak, hogy én magam is ezt mondom:

— Jó, hogy az egész magyar fiatalságot összefogó leventeintézmény törvénnyel tiltotta meg, hogy a levente politizáljon . . . Természetes, hogy az egész országot — pártszempont nélkül védő katonaság — törvény szerint — nem politizálhat.

De más az aktív politizálás — és más a politikai iskolázottság.

A világháború előtti és a forradalmak alatti magyar fiatalságnak *nem volt politikai iskolázottsága, de politizált*, mert a pártok kihasználták politikai analfabétizmusát és az utcára küldték. Forradalmat csináltattak vele, és mikor kihasználták az erejét, mint egy politikai gép energiáját, akkor leállították a gépet . . . A rombolást, a faltörést elvégezte a „gép”, — a romokon pedig diadaltáncot járt — a magyarságtól idegen — hatalom.

Ki akarná ezt még egyszer?! . . . Ki akarná még egyszer egy újabb nemzetromboló forradalom „gép-jévé” degradálni a mai magyar fiatalságot?! . . . Ki merné politikai analfabétizmusban tartani a magyar fiatalságot?! . . . Ki merné vállalni a felelősséget azért, hogy ezt a reformokért lelkesedő, politikailag azonban járatlan fiatalságot jelszavakkal és kortes-

szólamokkal lehessen vezetni — akár a magyarság ellen is!?

A politikai iskolázás a magyarságnevelésnek lényeges része. De a politikához, az aktív politizáláshoz csak akkor juthat valaki, ha a politikai iskolát eredménnyel elvégezte, és a lelkesedéshez és a fiatalos hévhez megvan benne a nagy felelősségérzet tetteivel, népével és hazájával szemben.

Tehát magam is, aki szükségesnek tartom a magyar fiatalság politikai nevelését, az aktív politizáláshoz csak akkor engedném a legújabb férfikorosztályt, ha ezt az iskolát már végigjárták és az országépítő magyar politikához megvan bennük a tudás, az erő és a felelősség.

De addig eltiltanám a politizálástól, mert tudom, hogy addig csak labda lenne a pártok kezében, melylyel játszanának a politikát csináló nagygyerekek, de ha már nincs szükség rája, vagy a labda kilyukadt és használhatatlanná lett, sarokba dobják és ottfelejtik kegyetlenül.

Én nem ezt a sorsot szánom a magyar fiatalságnak. De mivel könnyen rémlátónak nevezhet ez a fiatalság, mikor a pártok előszobájától félttem őket, meg kell egy-két dolgot nyíltan mondanom ennek a politizálásra vágyó magyar fiatalságnak.

Miért tartom tehát veszélyesnek azt, hogy politikai előképzés nélkül a pártok előszobájában nevelkedjék a magyar fiatalság?

Ezért:

1. Ha nem is vagyok fejbólogató kormánypárti, és ha nem is gondolom azt, hogy nemzetmentő és országépítő gondolat csak a kormánypárti agyakban születhetik meg, — mégis nyíltan megmondom a magyar fiatalságnak, hogy a l'art pour l'art ellenzékieskedés és a különféle pártoknak a kiszolgálása

csak azért, hogy akadályokat gördítsenek a törvényes kormányzás elé, — ma nem időszerű, sőt veszélyes is lehet a magyarságra.

Sőt:

Ha engem megkérdeznének a magyar fiatalok, hogy milyen pártot támogathatnak vagy szolgálhatnak, gondolkodás nélkül ezt mondanám:

— A magyar fiatalság addig, míg a politikai továbbképzésen át nem ment, ne szolgáljon egyetlen pártot sem.

Ha arról volna szó, hogy melyik pártnak ajánlékozza a szimpátiáját, felelősségem tudatában ezt mondanám:

— A magyar fiatalság, — ha van benne magyar felelősségtudat, — csak azt a pártot szolgálhatja és azzal rokonszenvezhet, amelyik az új Európában is egy sajátosan magyar, független, krisztusi alapon álló, igazságosan szociális Magyarországot akar.

De vigyázat!

Ma minden párt ezt a gondolatot akarja — legalábbis kifelé hangoztatva — szolgálni, mert másképp úgyse kaphatná meg a létezési engedélyt pártocskája számára. De ez a kifelé hangoztatott magyarság még nem garancia egy párt mindenképen magyar és konstruktív voltáról. Mert én el tudok képzelni olyan pártot, mely, — hogy létezését biztosítsa — magyarnak vallja magát, de igaz magyarságáért nem teném tűzbe a kezemet, mert magyar jelszavak mellett idegen érdekeket is szolgálhat titokban még akkor is, ha a járszalagot gondosan eltünteti az avatatlanok elől...

A magyar fiatalság óvatosan nézzen előbb körül a pártok előszobájában. Nézze meg, kik és miért ajánlják fel szolgálataikat a pártnak. Ha módja van, tudja meg előbb, hogy milyen szálak futnak össze

a pártvezérek párnásajtajú szobáiban. Figyelje meg, hogy a jelszavak mögött mire törekednek azok is, akiket — ha valami botrány történik — a párt, mint „felelőtlen egyéneket” és a „párt tudta és engedélye nélkül akciózókat” megtagad, de csak azért, hogy a párt bajba ne kerüljön, — és csak addig, míg egyszer majd diadalkocsin hozza vissza azokat, akiket mint „felelőtlen elemeket” megtagadott azért, hogy ezzel port hinthessen az avatatlan és a pártért lelkesedő magyar fiatalok szemébe.

Szóval itt is áll a szentírási mondás:

Probate, et quod bonum est, tenete! A magyar politikai viszonyokra alkalmazva ez annyit jelent:

Nem szabad naívvul és ellenzékien lelkesedni egy pártért addig, amíg biztos alapokon meg nem győződöm arról, hogy az a párt igazán magyar, krisztusi alapokon álló szociális célokért küzd.

2. De azt kérdezhetné valaki tőlem, miért óvom ilyen aggodalommal a pártok előszobájától a magyar fiatalságot?

Csak azért, mert tudom, hogy minden párt, amely hatalomra tör, az öregeket és a már megállapodott férfiakat törli számításai közül és majdnem kizárólag a fiatalságra számít.

Az oka pedig ennek az, hogy a *fiatalság felelőtlen egy bizonyos fokig*, a komoly férfivilág már érzi tetteinek súlyát; — a *fiatalság ellenzéki* már adottságainál fogva is és könnyen lázítható, a tapasztalatokon nevelődött férfivilág, — ha nem is fejbólogató automata — megnézi azt a pártot, melynek a szeke-rét tolni akarja; — a *fiatalság hiszékeny* és a szuggesztív pártvezérek annyira fanatizálni tudják, hogy gondolkodás nélkül lesz a vezér rabszolgája a rombolásban és az építésben, — a férfivilág — tapasztalatokon okulva — inkább ezt mondja: Hinni csak

azt kell, amit Isten nyilatkoztatott ki és amit az Egyház élénk ad, hogy higgyük, de népvezéreknek és párt-napóleonoknak csak akkor hisznek és csak akkor adják nekik a pénzüket és munkájukat, ha meggyőződtek arról, hogy a pártvezérek az ő céljaikat szolgálják; — *a fiatalság reforméhes*, és a pártvezérek ezeket a naív elégedetlenkedőket mindig is kijátszhatják és rohamra küldhetik akár minden magyar intézmény ellen is, csak azt kell elhíttetni valahogyan ezzel a gondolkodni nem szerető tömeggel, hogy ez vagy az a dolog már idejét mult intézmény és feltétlenül le kell rombolni, hogy az új reformok érvényesülhessenek. A férfivilág, mely már tapasztalta, hogy a nagy reformátorok mindig csak mások számára terveznek reformokat, de maguk reformálatlanul is boldogok, nem olyan reforméhes, — és mielőtt az új reformokért lelkesednék, megnézi, kinek használnak majd ezek a reformok: vajjon az egyetemes magyarságnak, vagy pedig egyedül csak a pártvezérnek...

A magyar fiatalág nem lehet olyan naív, hogy ott lebzseljen azon pártok előszobájában, melyek kihasználják fiatalágát és rohamra küldik olyan eszmék ellen is, melyek lerombolása később már hazaárulásnak számít.

3. De nemcsak ezért óvom a magyar fiatalágot a pártok előszobájától, hanem azért is, mert ha valahol, akkor itt érvényesül a régi elv:

A mór megtette a dolgát, a mór mehet.

Talán nincs igazam?!

Hányan mondták el szomorúan nekem azon fiatalok közül, akik már előszobáztak a pártoknál, ezt:

— Hittem nekik... Igérték mindent... Megrajzolták előttem azt a rózsás jövőt, ami akkor haj-

nalodik majd, ha a „vezér” uralomra jut... Dolgoztam értük... Szerveztem... Fiatalokat toboroztam nekik... De valahányszor a váltó kifizetéséről lett volna szó, azt mindig prolongálták, — vagy másokat elégitettek ki...

Szüksége van erre a keserű csalódásra a magyar fiatalságnak?!... Érdemes egy párt kulijának lenni azért, hogy egyeseknek jól menjen, a pártkulik pedig éhezzenek az ígért boldog jövő terített asztalánál?!... Vagy: Engedheti-e a magyar fiatalság, hogy a „vezérek” rohamra parancsolják őket Isten,... magyarság, ... haza ellen csak azért, hogy egyesek még felforgatások és forradalmak, testvérgyilkosságok és magyarpusztítások árán is a hatalomra jussanak?... Vagy: Méltó szerep az a magyar fiatalsághoz, hogy az ő testük és kihasznált naivságuk legyen a lépcsőfok, melyen a győztes vezérek a hatalom trónjára felmehetnek, de a lépcsőfok csak lépcső marad, mely megtette a dolgát, de követelése nem lehet?!

Én nem erre a kuli- és lépcsőfok-szerepre szánom a magyar fiatalságot. És mert tudom, hogy mivel ez a jóakarató fiatalság nem láthat bele a pártvezérek kártyájába, azok kihasználják naivságát, jóhiszemű reforméhségét és könnyen forradalmasítható lelkületét és sokszor olyan célok elérésére használják fel propagatív erejét, amiket később ő maga is mélységesen megbán, mert megtudják róluk, hogy — esetleg — hazaárulásba hajszolták bele fiatalos lelkesedését és érvényesülni-akarását kihasználva. — Tehát felelősségem tudatában óvom a pártok naív kiszolgáltatásától a magyar fiatalságot. És csak egyen csodálkozom:

Bizonyos filmek látogatására vonatkozólag meg-

szabják a korhatárt, hogy az üzlet ne romboljon a fiatalság erkölcsi és hazafias lelkületében.

Miért nem vigyáznak jobban ugyanerre a fiatalságra, amelyet politikai szempontból még 16 éven felül is meg kell védenünk, mikor tudjuk, hogy sokszor többet árt a magyar fiatalság krisztusi és magyar lelkületének a pártok diadalkocsijának a húzása, mint amennyi megterhelést elbír a fiatalság vallásos és magyar lelkülete.

Ne értse félre ezen szavaimat az a fiatalság, melynek szebbé, jobbá, napsugarasabbá tételére szenteltem egész életemet. Nem akarom politikai kiskorúságban tartani, és nem is akarom politikailag 16 éven aluliként kezelni, de szeretem annyira most is ezt a magyar fiatalságot, hogy úgy érzem, jogom van óvni azon veszélyektől, melyek megbújhatnak a politikai pártok előszobájában és jelszavai mögött.

Ezért mondtam el a főtebbieket, számolva azzal, hogy egyes pártok haragját magamra vonom.

De nem állhatok meg itt. Az, amit eddig elmondtam, a dolognak csak negatív oldala.

Az elején azt mondtam, hogy igenis kell politikai iskolázás és politikai nevelés a magyar ifjúság számára azért, hogy egykor, ha majd eljön az ő ideje, valóságban is politizálhasson.

Ebből — ha rajtam állna — sohase engednék, mert az országépítő fiatalság lélek- és magyarság-neveléséhez éppúgy hozzátartozik a politikai iskolázás is, mint a katonai nevelés.

Németországban már régen belátták ezt, — és a Hitlerjugendnek olyan pártpolitikai nevelést adnak, hogy az ország politikája mindig érdekelje azt a német fiatalembert, — és annyira beleélje magát és annyira tájékozott legyen a német politikában,

hogy a németiség benne láthassa a német politikus utánpótlást.

Nem a német példát akarom lekopírozni. A magyar fiatalságnak más politikai nevelés kell, mert a magyar lélektől — természetes, hogy idegen a német pártpolitika. De hogy kell igazi magyar politikai iskolázás, azt azok is beláthatnák már, akik egy újítást csak akkor látnak korszerűnek, ha az a külföldön már idejét múlta.

Vigyázzanak azok, akik a jövő országebítő magyar fiatalságért felelősek. Mert ha mi nem adunk politikai nevelést a fiatalságnak, akkor a pártok előszobái és párthelyiségei alakulnak át politikai iskolákká, de ott nem a krisztusian magyar és szentistváni birodalmi politikát fogják ifjúságunkba nevelni.

És ki lesz ezért felelős?!

De még egyet szeretnék ezzel a magyar politikai iskolával kapcsolatban:

Komoly, magyarszívű és krisztusi életű nevelőket ebbe a politikai iskolába, és nem érvényesülni-akaró és ezért külföldre kacsingató kópiázókat!

Mintha egyre többen formálnának jogot az ifjúság neveléséhez olyanok is, akiknek sem adottságuknál, sem hivatásuknál fogva semmi közük sem a neveléshez, sem a magyar ifjúsághoz.

És nevelnek. Vad dühvel nevelnek. És munkatervvel, demonstrációkkal és statisztikákkal bizonyítják az élet áru piacán, hogy eredményesen neveltek. És nevelnek politikai vezérek is olyan böszén, mintha az Isten egyenesen csak rájuk pazarolta volna a donum didacticumot.

De mi lesz, ha a magyarság csak későn veszi észre, hogy otromba elefántokat engedtek a jó Isten magyar virágoskertjébe gazt gyomlálni?!

Vagy: Mi lesz, ha a magyarság csak a hatásai

után döbben rá arra, hogy ebben a politikai iskolában nem magyar, nem konstruktív és nem szent-
istváni birodalmi politikát tanítottak, hanem lekó-
piázott délibábkergetést, mely feneketlen ingová-
nyokra viheti a magyarságot.

Vagy: Ki lesz a felelős azért, hogy abban a poli-
tikai iskolában olyan torzképet tanítottak a magyar-
ságról, és a pártok „tanárai” olyan tajtékzó gyűlölet-
tel beszéltek a magyar állapotokról és a magyar
államvezetésről, hogy gyűlölet támad a tanulók lel-
kében mindennel szemben, ami magyar, — a magyar
vezetőket pedig börtönbe kívánják, mint olyanokat,
akik visszaéltek a hatalmukkal?!

Akik felelősséget éreznek a magyar fiatalságért,
ne engedjék, hogy ez a fiatalság a párthelyiségekben
kapjon politikai kiképzést, mert az az iskola lehet
kitűnő agitátorképző iskola, ahol nagyszerűen ké-
peznek felelőtlen hőbolygókat és elégedetlen forra-
dalmárokat, de felelős és magyarszívű politikusokat
sohase!

Videant consules! Ha mi nem végezzük el ifjú-
ságunk politikai nevelését, — elvégzi más, de abban
nem lesz köszönet.

*

Szégyen volt valaha a magyar képviselőválasz-
tás, mert a politikailag iskolázatlan magyar népet,
mint barmokat terelhették a pártok agitátorai, és
egy kis borral és birkagulyással megvehették a ha-
talmat jelentő magyar voksokat.

Hitler az újévi napiparancsában büszkén mon-
dotta a katonáinak, hogy a front odakünt nyugodt
lehet, mert egy politikailag iskolázott és fegyelmezett
hinterland állja itthon a belső frontot, — és ezt a
belső frontot — éppen magas politikai iskolázottsá-

gánál fogva — nem lehet propagandával megtántorítani.

Szomorú volna ránk, magyarokra nézve, ha a párthelyiségekben iskolázott, de felelős vezetőktől politikailag magára hagyott magyarságot politikai kalandorok, magyar Catilinák harcba vihetnék — akár a magyarság ellen is.

Politikai iskolázást a magyar fiatalságnak, — de olyan lángoló magyarszívű és krisztusi életű magyar tanárokat abba a politikai iskolába, akik nem elégedetlen lázadókat, hanem politikailag is iskolázott, a magyar ügyért és a magyar politikáért élni, — de halni is tudó hős magyarokat adnak a magyarságnak.

Tehát nem a pártok előszobája, hanem magyar politikai iskola, — ez kell az országépítő magyar fiatalságnak.

III. RÉSZ:

KÉSZÜLŐDÉS
AZ ORSZÁGÉPÍTÉSRE

A Tolsztoj-legenda szerint az orosz muzsik meghallotta, hogy Baskíriában egy sapka aranyért annyi földet kaphat, amennyit egy nap alatt be tud járni.

A muzsik eladja mindenét, s aranyával földéhesen elindul, hogy új boldogság-otthont építsen Baskíriában.

A baskírok megígérnek mindent, csak ezt kötik ki:

— Indulj kora reggel! ... A pénzt hagyd itt! ... Fuss! ... És amekkora földet bejársz, a tied lesz ... Boldogságországot alapíthatsz itt, de ha estére, mikor a nap utolsó sugarait bocsátja a földre, vissza nem térsz, se föld, se arany ...

És elindul a muzsik ... Ujjong ... Kövér föld ... Az enyém mind! ... És fut ... De nem nézi a napot ... Eszébe jut a többi orosz: Nem kell! Csak én legyek boldog ... Önzőn, vadul rohan ... Nem törődik más-sal ... Földéhesen, kapzsín rohan ... S nem veszi észre, hogy a nap már erősen nyugovóban ...

Megijed ... Rohan vissza ... De már késő ... Se pénz, se föld ... Holtan rogy össze a pénze fölött ... És nincs muzsik-boldogságország ...

*

A muzsik-szegénységű magyarok is országépítésre indulnak manapság. Minden magyar szívében ott él a követelődző vágy:

— Egy szebb, egy boldogabb, egy régi Nagy-Magyarországot ennek a sokat szenvedett magyar-nak!

A történelem nekünk is kínálja a vágyak teljesedését, de föltételt szab minden magyarnak:

Egység... Munka... Önzetlenség... Aldozat... Magyar összetartás... Aldozatos magyar hazaszeretet... Önzetlen és magyar vezérférfiak... Felnézni a Napra, és soha el nem felejtetni, hogy az igazság napja: az Isten segíti megépíteni a boldog magyar jövőt...

És elindul az országépítő magyar fiatalság. És szeretném neki odakiáltani:

— Jaj, csak a muzsiksors ne legyen a végzete ezeknek az országépítő magyaroknak!

Félre tehát a magyartalan önzéssel! Félre a mindent legázoló kapzsisággal és érvényesülni-akarással! Vezéreink ebben a boldogságországban csak azok lehetnek, akik magyar szívükkel Istent élik a magyar hazában. Mert csak ezektől reméljük, hogy ezek nemcsak a maguk hasznát nézik a jövőtervezésben, hanem önzetlenül azon fáradoznak, hogy megépítsék a sokszorvagyott magyar boldogság-országot.

Hogy a magyar jövő országépítőinek a sorsa ne Tolsztoj muzsikjának a sorsa legyen, — azért írtam aggódó magyar szeretettel a harmadik rész minden sorát.

Az új Európa zászlóhordozói

Mindenki ujjongott Magyarországon akkor, mikor az ujságok széthíresztelték, hogy a magyar ifjúság országos vezetője, Bély Alajos altábornagy, nemcsak magyar nyelven, hanem nyílt magyar férfiszóval megmondta az új Európa Bécsben összegyűlt ifjúsági vezetőinek, hogy a magyar ifjúság nevelését csak a vallás, haza, család hármasság gondolat körében tudja elképzelni.

Tombolt a lelkesedés, mikor Bély az országos katolikus nagygyűlésen bejelentette, hogy az a törekvése, hogy *a magyar fiatalság legyen az új, keresztény Európa zászlóhordozója.*

Vajjon a magyar fiatalság észrevette-e ezt a nagyszerű új célkitűzést? ... Kiérezte-e a magyar ifjúság országos vezetőjének szavaiból, hogy ezzel az új célkitűzéssel új missziót kapott a magyar ifjúság?! ... És ez a misszió ez: *Az új keresztény Európa kovászának lenni. Vagyis: Ujjá, európaivá, krisztusivá lenni egyénileg és összességben itt Magyarországon, hogy az új Európa olyan értéknek ismerje el az új magyar és krisztusi életű ifjúságot, amit érdemes utánózni és belemásolni a saját ifjúságuk nevelésébe, hogy ezáltal — lassan, a szenvedélyek iszapjának leülepedése után — megszülessék az új, a krisztusi erkölcsben is újjászületett Európa.*

Mit jelent ez az új célkitűzés?

Ezt:

1. *A magyar fiatalság nem ostobán maradi, — és akarja az új Európát.*

Vannak tradícióink, — vallási és magyar-síkon — ezeket nem dobjuk el magunktól. De nem azért ragaszkodunk hozzájuk, mert ostoba idejétmúlt tradíciókban akarjuk kiélni magunkat, hanem mert olyan értékek tudjuk ezeket a tradíciókat, melyek a magyar ezer év alatt a magyar élet fundamentumainak bizonyultak, — és amelyek az új Európában is csak értékek számíthatnak.

Nem lehet maradisággal vádolni a gyermeket, ha az apa végrendeletéhez, a család — talán századok által értékek fémjelzett — tradíciójához ragaszkodik, noha a megőrzött tradíciók mellett ma már nem váltott lovú postakocsin utazik, hanem esetleg repülőgépen, — ma már nem lovaspostával levelez, hanem rádiógrammallyal, ... és régi magyar nagyurak gyermeke józanul és magyarosan demokratizálódott és nem a politikai karriert és a feudális hatalmaskodást tartja egyetlen boldogulási útnak, hanem a „kék vére” ellenére összevegyül a józan „polgári” és „paraszti” magyarsággal, és tanul és dolgozik, hogy azokkal együtt jó mérnök, jó orvos, jó gazdasági szakember, vagy jó magyar munkás lehessen belőle.

Az új Európának nem kell tehát félni a magyar fiatalságtól. Nem maradi ez a fiatalság, csak nem dob el magától olyan értékeket, — még európai reformok címén se, — amelyekre az új Európában is szüksége lesz.

Mert ez az új célkitűzés azt is jelenti, hogy

2. *a magyar fiatalság nem fél a reformoktól sem.*

A magyar fiatalság is benn él az új erők reformsodrában, de nem engedi tehetetlenül sodortatni magát, hanem a reformok sodrának hajtóerejét is befogja, hogy azt is a sajátosan magyar élet szol-

gálatába állítsa. *De mint mindenben, a reformokban is magyar akar maradni.*

A XIX. század forradalmi szele is Franciaországban, tőlünk messze támadt. Ez a szél fodrozta fel az európai élet állóvizeit mindenütt. De mikor ez a viharos sodrás Magyarországra ért, a magyar fiatalság is reformokat sürgetett és követelt és harcolt az új korért, — és mégis: *Magyarországon nem francia forradalom és kommün született, hanem magyar szabadságharc.*

A mai magyar fiatalság is akarja az új idők követelte reformokat, és harcol is értük, de amint ruháját sem akkor tartja korszerűnek, ha a magyar nyár kánikulájában magára erőlteti az eszkimónak szabott prémes állatbőröket, — úgy a reformok terén sem engedi befolyásoltatni magát, vagyis nem azon reformokat akarja a magyar életben megvalósítani, amelyekben — mint kényszerzubbonyban — szenved a magyarság, hanem amelyek — hogy úgy mondjam — „fekszenek a magyarságnak”, — és melyeket annyira magyarrá tud gyúrni, hogy könnyen a magyarság vérévé és az új, de sajátosan magyar élet alapjaivá tudnak lenni.

De ez az eljárás nem maradiság, és nem is új Európába való beilleszkedni nem tudás, hanem a magyarság jogos életösztöne.

3. Mert mindenki tudja meg, hogy *a magyar fiatalság bele akar illeszkedni az új Európába, de ezen beilleszkedés után is és az új Európában is magyar akar maradni.*

És aki ismeri a magyart, az nem is csodálkozik azon, hogy a magyar fiatalság az új Európában is magyar akar maradni világnézetében, életstílusában, intézményeiben, állami és politikai berendezettségében. A magyar fiatalság ugyanis nagyon jól tudja,

hogy ehhez a magyaros életstílushoz *nem kegyként* jut hozzá az új Európában. Mert:

Már unalmas annak állandó hangoztatása, hogy a mi őseink vérző mellüket feszítették a Kelet bárjai felé, hogy megvédjék Nyugat-Európát... Elhasznált jogkövetelési alap az is, hogy míg a magyarság a vérét pazarolta, és az Európának meghozott áldozatért megtizedelte és megötödölte saját fáját, addig Európa a magyarság vérző védőfala mögött nyugodtan kultúrálódott, gazdagodott és sokmillió nagy népekké szaporodott.

Most nem kérjük számon, hogy ezért az állandó véráldozatért mit fizetett a magyarságnak Európa. Most nem a múlt érdeméért akarunk előnyöket „kizsarolni” a magyarság számára. Csupán egyre hívjuk fel a figyelmet:

A magyarság most, mikor az ázsiai hordák megint megindultak Európa ellen, — és amikor a német óriás az új Európa megépítéséhez segítségre szorult, — a magyarság nem nézte önzőn és eltompulva ezt a gigászi küzdelmet, nem állt félre közömbösen, hanem újra véráldozatra szánta el magát az Új Európáért, bár érezte és érzi, hogy minden csepp feláldozott magyar vér nagy áldozat, — sőt nagyobb, mint a nagy nemzetek véráldozata, mert minden feláldozott magyar tízezet, százakat rabol el a 20 milliós magyarság vágyott soraiból.

És a magyarság mégis meghozta ezt a véráldozatot az új Európáért. *De nem akármilyen új Európáért.*

A magyar fiatalság tudja, hogy a magyarság az új, de krisztusi alapokra épített, keresztény új Európáért vérezte és vérzik még most is. Azért az új Európáért, melyből nem számúzik Istent és Krisztust, — és amelyben nem vallási pótanyagokra, ha-

nem a kétezer éves Evangéliumra akarják építeni az új Európa embereinek kereszténységben megújult életét.

Ez az új célkitűzés, — ez az új magyar hivatás tartalma: A magyar ifjúságnak vállalnia kell, hogy az új keresztény Európa zászlóhordozója legyen.

És a magyar fiatalság vállalta ezt az új európai missziót. Mert:

Nemcsak tapsolt Bély altábornagy nagyszerű elgondolásának, — . . . nem elégedett meg azzal, hogy az új Európa képviselői közül többen szívből gratuláltak a magyar javaslatnak, hanem el is indult ezen fenséges, új európai misszió megvalósítására.

A megindulás nagyszerű volt. Álomszerűen csodás kegyelmi éjtszaka volt, mikor a magyarság térdreborult az eucharisztikus Király előtt . . . De ugyanilyen csodákat sejtető volt az a ragyogó áldozócsüdtörtök délelőtt is, mikor a magyar fiatalság tízezrei térdeltek le a Hősök-terén, és szívükbe fogadták az új Európa megépítéséhez szükséges erők és energiák centrálóját: Krisztust.

. . . És felragyogott minden igaz magyar szeme, és minden igaz magyar szív ezt dobogta:

— Büszkék vagyunk erre a fiatalságra . . . És ha Krisztussal a szívében indul munkára ez a fiatalság, akkor, ha kemény munkába kerül is, — de megépítik az új, de mégis keresztény Európát . . .

De még valamit éreztünk akkor. Ezt:

Nem elég egy ilyen gyönyörű kezdéssel vállalni a magyar missziót, — hanem a szürke hétköznapiakban is életté kell tenni. Mert ha nem teszik életté, akkor a kereszténység lehet politikai jelszó, a külföldi formájú kereszt lehet pártjelsvény, vagy a hatalom sujtó buzogánya, de nem lesz erő, mely új keresztény Európát formál.

A magyar ifjúságnak, hogy az újjáéledt, de keresztény Európa zászlóhordozója lehessen, vállalnia kell mindazt, ami kötelessége az új Európa misszionáriusainak.

Mik ezek a kötelességek?

Ezek:

1. *Egyéni életreform krisztusi alapon.* Tehát nem politikai jelszóként kihasznált, okiratokkal bizonyított és zsidóverésre kisajátított kereszténység, hanem új, fegyelmezett, tízparancsolattal körülvalalazott, Isten-szolgálatos magyar élet, mely ott indult el a Hősök-terén a térdenálló fiatal magyarok szívében.

2. A magyar fiatalságnak Európa krisztianizálásáért vállalt kötelessége továbbá a

hűség az Egyházhoz a végsőkig.

Ma viharok között áll az Egyház évezredes fája. A vihar sok ágat tört már le róla. Sőt: Titokban és nyíltan ellenséges emberek aknamunkával el akarják vágni ennek az évezredes fának a gyökereit, hogy életerő híján elpusztuljon ez a krisztusakarta fa.

A magyar fiatalság — éppen mivel missziójának tudatában van — nem vállalkozik erre a földalatti, gyökérvágó munkára, hanem nyíltan hirdeti:

— Az Egyházban Krisztus él tovább, — és aki az Egyház létérdekeit veszélyezteti, Krisztust akarja száműzni a világtörténelemből... Erre a munkára azonban — se nyíltan, se álcázva — nem vállalkozik a magyar fiatalság.

3. Nem vállalkozik erre azért sem, mert a magyar fiatalság tudja, hogy neki az új európai missziója folytán megvalósítandó kötelessége az is, hogy

az élő Krisztus bevonulhasson először a magyar

törvényhozásba, a magyar politikába és reformkövetelésekbe, — azután pedig az egész Európa politikai és társadalmi életébe.

A magyar fiatalság nagyon jól tudja, hogy ez a munka sok áldozatba kerül. Annyi áldozatba, amennyit az egyénileg megvalósított krisztusi életreform követel. Mert tudja, hogy azokat a reformokat, melyek egyéni életjobbulást nem követelnek, hanem csak másoktól elvesznek valamit, — könnyű megvalósítani, — és ilyen reformokat mindenki követel mások számára. De az olyan reformokat, melyeknek kezdő és befejező lépéseit a tízparancs kemény törvényei irányítják, csak egy misziós öntudatra nevelt fiatalság tudja megvalósítani.

És a magyar fiatalság vállalkozott ezen reformok megvalósítására. Még akkor is, ha a kezdő lépéseknél *társtalan lesz és lesajnálják, mint korszerűtlen tradíciókhoz ragaszkodó fiatalságot.* A mi fiatalságunk nem fél a társtalanságtól, — és nem ijed be a megnemértő lesajnálástól, mert él benne a tudat:

Őseink a vérükkel védték a régi Európát... Apáink a vérüket adták ragasztóanyagként az új Európa malterjába... Mi pedig krisztusian megreformált életünkkel akarunk hozzájárulni az új és keresztény Európa megépítéséhez...

És mikor a magyar ifjúság országos vezetőjének a szájából hallottuk a magyar fiatalság nevelésének új célkitűzését, lelkünk előtt megjelent százezer és millió ragyogószemű magyar ifjú... És ezek a ragyogószeműek dübörögve menetelnek végig az egész Európán... Magasra emelik a zászlót és dübörgő lépésükhöz ütemesen kiáltják:

— Istenünkkel Hazánkért és a Keresztény Európáért!...

És dübörög a menet, ... és az új jelszó, mely most szent fogadalom, — végigharsog Európán ... Majd mikor már egész Európa felfigyelt a magyar fiatalság diadalmas nagyotakarására, megáll a menet ... Áll az óriási zászló ... A magyar fiatalok milliói mennek a zászlóhoz ... Megcsókolják habos selymét és esküre emelt kézzel fogadják:

— Istenünkkel Hazánkért és a Keresztény Európáért! ... Árulók pedig nem leszünk!

Oh, bárcsak valósággá válna egyszer ez a fantáziakép, — és a zászlóhordó magyar fiatalság lehetne az új és keresztény Európa fiatalságának mintaképe, kiknél a kereszt nem pártjelvény, hanem Krisztus trónja, ... a kereszténység pedig nem érvényesülési lehetőség, hanem mintaszerű apostoli élet az isteni parancsok korlátai között.

Reformnemzedék

Reformlázban vergődik a világ. Nem is csoda ez, mert — az igazat megvallva — Európa már elöregedett és reformokkal kell új Európává voronovizálni.

Ennek a régi Európának már avétt a politikai szerkezete. Idejétmult a születési szerencsén alapuló osztálygöggje, mely kasztokat csinál ember és ember között, — és Kelet embertelen bűnét plántálja át Európába. — Gyűlölt már a szociális berendezkedése is, mert az igazságtalanság szembeállítja a tőkét és a munkát, a munkást és a munkaadót, a kizsákmányoltat és a kizsákmányolót, — és a munkás sohase érzi, hogy lesz értelme gépeletének, vagyis: hogy nemcsak azért kell dolgoznia, hogy az embergép kázanját elláthassa tüzelőanyaggal, hanem lehet reménye arra is, hogy egyszer — a sok munka jutalmaként — majd leáll az embergép, — és pihenhet, emberként élhet az ember. — Bűnösen elrontott ennek a megvénült Európának a családi élete is: A családi fészek hotelszobává, garszónlakássá, mozivá, színházzá, szórakozóhellyé változott, ahol az embereket nem a szeretet, hanem az önzés, az érdek tartja együtt... És mivel a hotelszobákban tilos a gyermeksírás, — elnémultak a családi fészkek dalosmadarai, mert az önzés, a kényelemszeretet, az anyagi bázist biztosító családvédelmi törvények hiánya kiszórta a fészkekből a még meg sem született fiókákat talán azért is,

hogy könnyebben elválhassanak a hotelszoba lakói, ha már kialudt a szenvedélyek lángja és unalmas lett az, ki eddig kéjjel ajándékozta meg — és akinek a gyermek apjának vagy anyjának kellett volna lennie.

És ha ehhez hozzáveszem, hogy vallási szempontból is még sokan ott tartanak, hogy kiábrándultak ugyan a szabadkőműves ideológiából, de nem mernek elhatározó lépést tenni Krisztus felé, — mert tudják, hogy ez egyéni életreformmal járna, — ezért aztán vagy végtelenül közömbösek, vagy nyugtalanul keresnek egy olyan vallást, amelynek nincsen tízparancsolata, hanem csak egy vezérgondolata van: Az ember az Isten! — Akkor igazán érezzük, hogy ez az Európa igazán elvénhedt, és teremteni kell egy új, egy fiatal, egy jobb Európát.

Ezért fetreng most reformlázban Európa.

Tudósok és kontárok, — illetékesek és illetéktelenek, — konstruktívak és destruktívak, — reformpróféták és hamis próféták, — hívők és pogány istentelenek állják körül a lázas Európa betegágyát, — és mindenki gyógyítani akarja a beteget a maga módszere szerint.

A fiatalság mindig a reformátorokkal tart. A reformátorok pedig mindig is, most is elsősorban a fiatalság elégedetlenségére, türelmetlen javítanikarására, forradalmiságára és — naív, jóakarátú felelőtlenségére számítanak.

A mai fiatalságban is benn él ez a reformvágy. A magyar fiatalság is türelmetlenül akarja a reformokat. A mi fiatalságunk is elégedetlen a multtal és a jelennel, — és új, a reformokban megújult és jobb Magyarországot kíván. Ezért aztán rossz szemmel és türelmetlenséggel nézi a régi Magyarország — szerinte már — elavult intézményeit, sőt azokat

az idősebb embereket is, akik — szerinte — egyedül felelősek a magyar bajokért. — Ezért aztán reformokat, személycseréket és a keresztények között is őrsváltást követelnek, — és mint divatja mult bútorokat a nyugdíj múzeumába akarja állítani elporosodás céljából azokat, akik koruknál és régies ideológiájuknál fogva túlságosan kényelmesek ahhoz, hogy új világot teremtsenek, vagy hogy legalább jóakarattal alkalmazkodjanak a másoktól megteremtett új világhoz.

Bár nehéz kimondani, mégis igaz az, hogy megérthető és — bizonyos mértékig — jó is ez a nagy reformakarás. Érthető, mert fiatalok. És jó és hasznos is, mert kellenek a fiatal és mozgékony csukák a politikai és társadalmi élet halastavaiba, hogy egy kicsit meghajszolják e halastavak jóléttől elhízott és ellustult — és ezért mozdulni már alig tudó tükörpontyait, hogy teljesen el ne zsírosodjanak.

Tehát nem vagyok ellensége a reformoknak és nem ítélem el a magyar fiatalságot sem azért, mert mostanában különösen hangosan követeli a reformok által való megújulást. Sőt: Követelje csak minél hangosabban a megújhódást, hogy a külföld fiatalsága, vagy e fiatalság mögött álló vezérek ne mondassák, hogy a magyar fiatalság reakcionárius, hogy a magyar fiatalságnak nincs érzéke az új világ reformjai iránt, ... hogy a magyar fiatalság begyöpösödött fejű Pató Pál úr, ki nem is akar tudni az új világ születéséről, mert azt a holnapra hagyja ...

Akarja csak erősen a magyar fiatalság is a politikai — és világnézeti reformokat. Én sem vagyok annyira reakciósan maradi, hogy mindjárt tüzet kiáltok, ha ezt a reformokért lelkesedő magyar fiatalságot látom. Sőt: Én is várom, hogy a

reformlázból az Isten ügye, a haza, a vallás, a politika, a társadalom, a család, a szociális kérdés, a humanitás megerősödve kerüljön ki.

De:

Hogy ezek a reformok ne alakulhassanak át a politikai kalózok értékeit is rombadöntő forradalmává, hanem megmaradjanak az Isten-, a Haza-, a Család magyar vonalán, nekem is volna egy-két kéresem ehhez a reformokért lelkesedő magyar fiatal-sághoz. Mégpedig:

1. *A reformok akkor lesznek életszagúak, ha azokat a reformátorok magukon próbálták ki és megvalósíthatóknak találták.* Mert nem kérünk olyan megváltókból, akik mások számára megreformálják az új Európát, de maguk hallani sem akarnak a reformoknak az ő életükben való megvalósításáról.

Valahogyan egy Napóleonnal történt kis eset jut az ember eszébe:

Napóleonnak egyszer azt tanácsolták a hízelgői, hogy vegye fel a „Világ Megváltója”-címet a többi címei közé.

Napoleon belelátott a hízelgők veséjébe, és volt benne annyi férfiasság, hogy ezt mondja:

— Majd ha én is a keresztfán halok meg a viláért önzetlenül, akkor majd a világ megváltója leszek cím nélkül is. De addig, míg ezt meg nem teszem, ezt a végtelen nagy címzést meghagyom Krisztusnak, mert Ő róla még az ellenségei is kénytelenek elismerni, hogy Ő a világ Megváltója volt.

Ma a reformátorok — még azok is, akik hallani sem akarnak a saját életükben megvalósított reformokról, hanem csak mások számára találnak ki újabb és újabb reformokat, — szeretik a világ megváltójának képzelni magukat. De ezeknek nem ártana egy

kissé meggondolni Napóleon válaszát, amit a hízelgőinek adott.

Ha a magyar fiatalság lelkesedik a reformokért, csak olyanokért lelkesedjék, amiket a saját életében is meg tud és meg is akar valósítani. De a magyar fiatalok ne legyenek olyan bösz reformátorok, akik másokat meg akarnak reformálni, de magukra vonatkozólag azt gondolják, hogy a törvényhozóra nem kötelező a törvény.

2. A második, amit kérni szeretnék a magyar reformifjúságtól, így hangzik:

A nagy reformálás-lázban se felejtse el a reformokért lelkesedő magyar fiatalság, hogy még a reformjainkban sem szabad rabszolgailag lekopírozni az idegen reformokat, mert a magyarnak csak a magyar léleknek és magyar körülményeknek megfelelő reformok kellenek.

Megalázó volna a magyarságra nézve, hogy minket még a reformjaink ügyében is pórázon vezessenek.

Egy népre nézve mindig az erő és az életképesség jele, ha van bátorsága a hibáit meglátni, és van ereje ahhoz, hogy a hibákat önerejéből javítsa.

Németország nem ment más néphez reformeszméért, mert a német nép önérzete nem engedte volna meg, hogy pl. a magyar nép számára elgondolt reformok alapján újítsa meg a népét. Sőt elsöpörte volna azokat a német reformereket, akik Magyarországból akartak volna Németországba reformsablonokat importálni.

A magyar is tudott századokon keresztül önerejéből, a sajátos magyar lelkületnek megfelelő reformok által megújulni. Csak most ne tudna? Vagy talán már annyira elhitványodott volna a magyar,

hogy még reformsablonokat is külföldön sokszoroztassanak a maga életének megújítására?!

Mi nem hiszünk abban, hogy a magyarság ilyen nagy szellemi degeneráltságban szenvedne. Ezért aztán odakiáltjuk a reformprófétáknak:

— A magyar önerejéből, a magyar lélekhez szabott reformok alapján is meg tud újulni... Vigyázzanak tehát a reformimportőrök és ne kényszerítsenek a magyarra olyan idegen reformokat, amelyek sem a magyarságnak, sem az országnak nem használnak... Ne kísérletezzenek a reformpatronokkal, mert úgy járhat a magyarság is, mint az egyszeri beteg a műtéttel: A műtét százszázalékig sikerült, de a beteg belehalt a műtétbe.

Mert jól jegyezze meg mindenki:

A magyarság szívesen tanul — még a reformok terén is. Hiszen hányszor megtörtént már a magyarság életében, hogy a külföldön látott, kipróbált és az élettől félművelt reformokat mi is megvalósítottuk. De érdekes: Azok közül a régi reformerek közül egy sem akarta a magyarságot a külföldön látott reformok Prokrustes-ágyába kényszeríteni, hanem olyan ügyesen formálta magyarrá azokat a reformterveket, hogy még a reformok kitalálója se ismert volna benne saját reformjait. De ehhez magyar lélek, magyar önérték és a magyarságért való felelősség kellett. Ezek a régi reformerek méltatlannak tartották volna, hogy gyerekesen majmolják a nem magyarnak készült reformokat.

Csak a mostani fiatalság ne érezné azt a megálázottságot, amit az jelent, hogy a magyarságnak még a reformokat is csak úgy „minta, érték nélkül” szállítsák?

Én hiszem, hogy a mai magyar fiatalság van olyan önértékes, mint a német vagy az olasz, — és

amint ők nem fogadnak el, úgy a magyar fiatalság sem kér ilyen „minta, érték nélküli” csomagokat külföldről...

3. És még valamit szeretnék kérni.

Mikor Róma történetét tanítom a diákjaimnak, mindig kiemelem a római nép méltóságos magatartását, melyet a reformokért folytatott harcban tanúsított.

Kr. e. 500—300-ig, tehát majdnem 200 évig tartott a patríciusok és plebejusok között a harc. Politikai és szociális reformok körül harcoltak. Szinte a polgárháború élességéig éleződött a harc a patríciusok és plebejusok között, de csak addig, míg Rómát nem fenyegette külellenség. Mert ha kül-ellenségtől kellett félni és Rómáért kellett harcolni, akkor a hazáért kezdet fogott a patrícius és plebejus, mert az a római tudta, hogy a reformok miatt megosztott nép nem tudja megvédeni Rómát. Nem is boldogult vele az ellenség. De ha elmúlt az országot fenyegető veszély, akkor felmondták egymás közt a békét, mert harcolni kellett az egyenjogúságért. És újra harcoltak. De újra összefogtak, ha újra ellenség fenyegetett és egységesen kellett harcolni Rómáért. Akik pedig nem tudtak belesimulni a nemzet önvédelmi harcába és sértett önérzetükben Coriolanusként az ellenséghez pártoltak, azokat a haza ellenségének tekintették, mert elárulták a római ügyet: Rómát.

Veszélyes időket élünk. Ellenségek fenyegetik a magyar hazát. És tragikumunk az, hogy éppen erre az önvédelmi harc idejére esik a magyarság harca az új reformokért. Lesz-e a magyar reformátorokban is annyi erő és méltóság, mint a római népben? Tudunk-e mi is kéz a kézben, egy erővel harcolni a hazáért?! Vagy talán mi összeveszünk egymással a

reformokon és meglazítjuk a belső magyar frontot éppen akkor, amikor a legőszintébb magyar egységre volna szükség, mert az ellenség vágyva várja, hogy mi összevezzünk a reformokon, hogy ő aztán könnyen elbánhasson ezzel a lelkiileg megosztott és pártokra szakadt magyarsággal? Sőt: Talán nálunk is akadtak vagy akadnak a nagy reformharcban magyar Coriolanus-ok, akik ki nem elégített ambícióik miatt készek lesznek még az ellenséget is a nyakunkra hozni? Ha igen, lesz-e a magyarságnak annyi önérzete és ereje, hogy úgy bánjon el a magyar Coriolanus-okkal, mint Róma elbánt a maga hazáráról, hűtlen fiaival?!

Kellenek reformok, de a reformokért vívott harcban nem gyengülhet le annyira a magyarság, hogy az ellenség könnyen elbánhasson vele...

Amit még most ideírok, azt csak zárójelben szeretném megmondani a magyar fiatalságnak:

Azt mondtam az elején, hogy reformlázban ég a magyar fiatalság is. Annyi és annyiféle reformtervről hallunk manapság, hogy szinte szédül benne a fejük. Csak egyet nem hallunk:

Lélekreformról — krisztusi alapon — nem beszélnek a nagy reformátorok. Egyéni életreformról hallgatnak a hangosan újítani akarók. Tudom, hogy miért. Ezt a területet azért kerülik a modern reformerek, mert tudják, hogy a szociális stb. reformokkal éhes disznóknak makkról regélnek, — és ezért hangos taps, politikai karrier jár, de ezek a reformok nem szólnak bele a próféták egyéni életébe. De mélyen hallgatnak arról, hogy reformálni kellene a régi, szabadkőműves, közömbös, vagy talán elpogányult lelket is, mert ha a krisztusi életreformért harcol a tömeg között, akkor nem tapsot kapna, hanem a tömeg visszakiáltaná: Medice, cura teipsum!

Először a reformerek legyenek krisztusiak, — és akkor majd propagálhatják az életreformot célzó javaslatukat. De míg ezt meg nem teszik, addig ne akarjanak megváltók lenni.

Ezért hallgatnak erről a kérdésről a nagy reformisták.

Mi azonban olyan reformnemzedéket szeretnénk a magyar fiatalokból, kik először a Krisztussal és az Egyházzal való viszonyukban hajtják végre kegyetlenül az életjobbító reformokat, — és csak azután akarnak népünk nevelői, egy új, szebb, krisztusibb Magyarország reformerei lenni.

De:

Mikor jön el ez a boldogító idő?! . . .

*

A magyar fiatalsággal tehát én is reformokat akarok, de én a magyar nép reformálását így képezelem el:

Reformokat, de magyar reformokat! . . . Reformokat, de a reformok sorrendje így alakuljon: Először egyéni életreform krisztusi alapon, — utána jöhet minden szükséges magyar reform (társadalmi, politikai, gazdasági, családi), de mindezt csak a magyar léleknek megfelelő magyar reformok alapján, mert a magyarság nem engedheti meg, hogy a reformsablonok importőrjei halálra kísérletezzék akkor a magyarságot, mikor minden magyarnak össze kell fogni a haza megmentésére.

Íróasztal vagy vállalkozószellem

Egy mindenáron új világot követelő fiatalemberrel beszéltem egyszer:

— Pista, hová mész az érettségi után?

— A külkereskedelmi hivatalba, — és közben elvégzem a jogot.

— Nagyszerű! Örülök, hogy a kereskedelmi pályára mégy... Legalább...

— Igen. Örségváltás van... És személyemben legalább egy „őskeresztény” ül egy zsidó kereskedelmi diktátor helyébe, — és legalább most egy keresztény teszi el azt az örületes hasznót, amit eddig csak a zsidók tettek zsebre...

— Nagyszerű!... És mégis mik a terveid?!

— Elvégzem a jogot... Azalatt megtanulom gyakorlatilag a külkereskedelmi tudnivalókat... Közben megszerzem a doktorátust, ... és ... és ...

— Íróasztal mellett dolgozva... egyszer mint magasrangú tisztviselőnek... hódol majd neked is az egész külkereskedelmi hivatal...

— Hát igen... Feszülnek bennem ilyen vágyak... És ez nem is csodálatos... Hiszen az örségváltás korát élénk... Vagy talán nem?!

— Szóval: Örségváltás, de csak az íróasztalnál...

— Nincs talán jogom hozzá?!

— De igen... De... Pista... Mondd csak: Ugye a külkereskedelmihez tartozik a lóexport is?!

— Hogyne! ... Éppen abba az ágba akarom beledolgozni magamat ...

— Nagyszerű! Szóval a lovakhoz van kedved?! ... Mondd: Hol kezded a beledolgozást? ... Vállalod azt, hogy te is lejársz az országos vásárookra és lókupec leszel? ...

Látszik, hogy meglepte a kérdés ... De hamar magához tér, és tele méltatlankodással mondja:

— Hát csak nem tetszik azt gondolni, hogy azért tanítottak a szüleim, hogy lókupec legyek?!

— Szóval ... továbbra is a zsidók járnak a vásárookra, mert nekik nem derogál ez a munka, — és ők teszik el az első és igazi nagy hasznót ... Közben pedig örségváltást kiabál a magyar fiatalság ...

— Dehát csak nem kívánhatják tőlem, hogy én, egy magasrangú miniszteriális tisztviselő fia — lókupec legyek?! ... Kitagadna az apám! ...

Nem folytattam tovább ... Ez a fiatalember maga mondott ki egy nagy magyar hibát: Mi bizonyos szempontokból túlságosan maradiak vagyunk. Ennek a fiatalembernek az utolsó mondatában is egy *magyar maradiság* bújik meg, melyet így lehetne megfogalmazni:

Nálunk, magyaroknál tévesen értékelik az embereket. Nálunk az ember ott kezdődik, ha diplomája van, ... ha nyugdíjjal biztosított állása van, ... ha elindul a tisztviselői létrán, mely hosszadalmas, de azzal kecsegtet, hogy biztosan és nyugdíjasan eljuttat valamilyen miniszteriális karrierig és méltóságos címig, — és ezzel meg van mentve a családi tradíció és a családi hiúság ...

De jaj annak, aki lázadni mer, és aki ezeknek a maradi magyaroknak a nagy botránkozására többre becsüli a szabad pályát, ... a rizikóval járó merész vállalkozásokat, ... sőt az első lépcsőnek szánt ló-

kupecséget is, mint az íróasztalt, ... mint a miniszteriális karrier-vágyakat ... mint a nyugdíjjal biztosított hivatalnokságot ...

Igaz, voltak olyanok, akik megpróbáltak szembefordulni a maradi közvéleménnyel, és a családi tradícióval, — és Dr. X. Y.-onok üzletet nyitottak, ... diplomával mechanikusok és gyakorlati exportőrök stb. lettek ...

A társadalom egy darabig csodálkozott ezeken a magyar „különcökön”. Ujságcikkek hozsannáztak ezeknek az igazi őrségváltóknak ... A kíváncsiak és szenzációéhesek be is mentek a diplomás dr. X. Y.-onok üzleteibe ...

De mikor ezek a merész idealisták levetették a munkaköpenyüket, — és társadalmilag is bele akartak helyezkedni a magyar életbe, akkor elhúzódtak mellőlük ezek a tradícióhoz ragaszkodó magyarok ... — És mikor megszerezték maguknak bőségesen a családi életet bőven biztosító keresetet, — és nősülni akartak, az embereket a hivatalán keresztül értékelő családok botránkozva elparancsolták leányaikat ezek mellől a magyar „különcök” mellől, mert azt már nem kívánhatja senki, hogy a méltóságos rangú család lánya egy kereskedő, — vagy egy jópénzű, de semmi hivatalos ranggal nem dicsekedhető gyakorlati exportőr felesége legyen ...

Ne értsen félre senki!

Nem azt akarjuk, hogy minden miniszter és miniszteriális hivatalnok fia lókupec legyen.

Nem azt akarjuk, hogy minden diplomás ember kereskedő legyen és üzletet nyisson.

Nem azt akarjuk, hogy most, — mivel konjunktúra van — most mindenki mérnök, vegyész, textiles stb. legyen, — és elnéptelenedni hagyjunk olyan pályákat, melyek nem biztosítanak ugyan

olyan busás jövedelmeket, mint a textiles és bőrös kiskiráltságok, de a nemzet szempontjából legalább olyan fontosak, mint a most felkapott életpályák (tanító, tanár stb.).

Nem azt akarjuk, hogy a magyar középosztály ne neveltesse a gyermekeit intelligens pályákra. És nem kívánjuk azt sem, hogy az alispánok vagy az orvosok gyermekei megfogják az eke szarvát, vagy a kezükbe vegyék a suszter csirizes tálát, ha tehetségükkel máshol is érvényesülnének...

Hát mit akarunk?!

1. Új honfoglalást, őrségváltást, de az egész vonalon!

Mert az nem lesz igazi magyar őrségváltás, ha csak az íróasztaluk mellől űzzük el a zsidóságot... Az nem lesz igazi magyar honfoglalás, ha csak a vezetőállásokba akarunk gyorsan átképzett őskeresztényeket tenni, és mögöttük ott élnek és gazdagodnak azok, akiknél a szakértelem van, és akik azt a munkát végzik, amit a gyorsan átképzett őskeresztények nem akarnak végezni, mert ez a munka lealázó az ő családi tradíciókon előkelővé finomodott egyéniségükre nézve.

Mi új honfoglalást akarunk, de az egész vonalon, a lókupectól kezdve... a bankdirektoron át... a vállalati vezérigazgatóig...

De ne féljen senki... Mi nem akarunk társadalmi forradalom útján eke mellé földesúr-csemetéket küldeni... Mi nem akarunk pultok mögé vezérigazgató vagy miniszteriális előkelőségek gyermekeit állítani... Majd ezekhez a pályákhoz is jut igaz magyar... *Csak az ellen tiltakozunk, hogy az őrségváltást követelő magyar fiatalság csak a vezetőállásokat akarja kisajátítani magának, viszont a többi helyet újra átengedje azoknak, akik eddig is bitorol-*

ták, — és onnét aknázták alá a magyar életet. Mi tehát nem a mostani generációra vonatkozó őrségváltást, hanem a magyar jövő biztosítását akarjuk, de úgy, hogy tudatosan magyar utánpótlást nevelünk minden magyar őrhely számára, legyen az intellektuális, gyakorlati, vagy legszerényebb munkát követelő őrhely...

De hogy ez megvalósulhasson:

2. *Akarjuk, hogy a magyarságból kiirtsák azt az értékelést, mely csak a viselt hivatal, rang, vagy méltóság szemüvegén keresztül értékeli a magyar embert.*

Ez ma már nem időszerű emberértékelés. Ez már megbukott... És akik még mindig ragaszkodnak ehhez a hibás emberértékeléshez, azokat a jövő fogja keserves csalódással megtanítani arra, hogy egy magyarnak nem a hivatal, a rang, a cím adja meg az értéket, hanem az az eredményes munka, melyet az összmagyarság érdekében végez.

Ez keserű orvosság, de be kell venni már azoknak is, akik erről még ma sem akarnak hallani, és még ma is úgy értékelik az embereket, mintha még mindig a XVIII. században élnénk...

A méltóságos mamáknak meg kell szokniok, hogy a vőjük nem a tisztviselő létrán felkapaszkodó hivatalnok, hanem egy jólkereső, intelligens, bátor vállalkozó lesz...

Az arisztokrata vagy dzsenti papáknak tudomásul kell venniök, hogy a fiuk nem politikusnak és képviselőnek készül, hanem cégvezető lesz egy vállalatnál.

Az örömszülőknek pedig meg kell szokniok, hogy az eljegyzési kártyákon nem a nemesi elő- és utónevek halmaza, — nem a címek és méltóságok

adnak súlyt, hanem az, hogy mindenki tudja, hogy a vőlegény a haza számára értékes munkát végez...

Istenem! De messze vagyunk még ettől! Mert: Őrségváltást el lehet rendelni egy törvénnyel is, de ezt a beidegzett maradiságot csak hosszadalmas társadalomneveléssel lehet kiűzni az egyes kasztok maradi képviselőinek a lelkéből...

De, hogy ez a társadalomnevelés elindulhasson, először a fiatalságot kell megnevelnünk.

Akarjuk tehát, hogy:

3. A fiatalság necsak a nyugdíjjal biztosított tisztviselői és hivatalnoki íróasztalok után törtessen, hanem legyen benne rizikótól sem féltő vállalkozó szellem, — és az a lelkiület, mely a munkát nemcsak akkor tartja magyarhoz méltónak, ha azt elegánsra vasalt ruhákban és hófehér díszköpenyekben lehet végezni.

De itt is bizonyos okosságra van szükség.

Ma bizonyos foglalkozások körül nagy konjunkctúra van. Ma minden fiatal a jól fizetett mérnöki, vegyészi, textiles, bankár stb. pályák felé törtet. Bizonyos fokig jól is teszi... Csak egytől óvom a magyar fiatalságot: Vigyázzunk, mert ezeken a pályákon is beállt a dekonjunkctúra. Nem lehetséges, nem szabad megengedni, hogy a magyar fiatalság azzal a szép gesztussal, mellyel elfordul az íróasztaltól, egy olyan életszemléletet alakítson ki magában, hogy ma csak az említett pályákon lehet boldogulni. Nem lehet mindenki mérnök, nem lehet mindenki exportfőnök.

De ne is legyen...

Nemcsak ezeken a pályákon kell magyar őrségváltás, hanem a magyar élet egész területén. Az új honfoglalók se csak a mérnökök, vegyészek és keresztény vezérigazgatók lesznek, hanem mindenki,

aki a magyar élet bármely posztján — legyen az gyár, földművelés, irodalom, ipari tisztviselő stb. pályán — hűségesen, magyaros munkaszeretettel és tudással teljesíti a kötelességét.

Tehát:

Ha nekem feltennék a kérdést, hogy: Íróasztal, vagy vállalkozó szellem, — akkor így felelnék rá:

— Ha az íróasztal társadalmi elmaradottságot jelent az emberértékelésben, akkor megvetem az íróasztalt. Ha pedig a vállalkozó szellem csak egyirányú beállítottságot jelent, akkor dekonjunktúrától és keserű csalódástól félttem a magyar fiatalságot.

De, ha a jól végzett munka lesz az ember társadalmi értékmérője, akkor nyugodtan küldöm íróasztal mellé, a pult mögé, a mérnöki műszerek közé, és az eke mellé is a magyar fiatalságot, mert, ha ott becsületesen magyar munkát végez, akkor honfoglaló lesz az íróasztal mellett is, — és mindenütt, ahol a magyar élet számára dolgozik...

A 20 milliós magyarság felé

1942. Karácsony. Vérözönös, bombarobbanásos, kenyérjegyes karácsony. A karácsonyi örömet át-színezi, megsoványítja a háború, de ezt az új színezetű magyar karácsonyt a jövőbe és a győzelembe vetett hittel türelmesen vállalja a magyar. Nem a negyedik háborús karácsony lefokozott öröme döbbentett meg bennünket most sem, hanem az, amit a kormányajtó egy nagy ujságja tett a magyar karácsonyfa alá. Nem színezzünk semmit, csupán szemelvényeket közlünk ebből a furcsa karácsonyi ajándékból.

Az „Új Magyarországban” írja Milotay István:

„Napról-napra levelek, cikkek figyelmeztetnek bennünket az ország hol egyik, hol másik vidékéről, hogy jajszavaikkal mind ugyanazt a veszedelmet panaszojják. Máskor se hiányzanak ezek, de most mintha valami közös föleszmélés rázná meg a figyelő lelkeket, egyre türelmetlenebbek, egyre nyugtalanabbak ezek a panaszok. Az elmúlt héten Bars és Hont vármegyék derék alispánja egy megyei értekezleten megrázó adatokkal tárta föl az egykező garamvölgyi magyarság pusztulását. A mi tenger bajaink és háborús gondjaink közepette is lehetetlen, hogy szíven ne üssön ez a hang és meg ne döbbentsenek ezek a számok. Azt mondja egyebek között az alispán úr, hogy a garamvölgyi egyke több mint százötven esztendő, s talán még pusztí-

több és előrehaladottabb, mint az ormánsági vagy a sárközi. A megye 39 református községének nyolc évre visszamenő népességi adatai szerint csak hét község mutat fel szaporulatot, de ez is erősen alatta marad az országos átlagnak. Harminckét községben azonban állandóan rohamosan fogy a magyar lakosság. Van olyan színmagyar falu, ahol nyolc év alatt 15 százalékkal csökkent a lakosság száma. Más helyeken 12, aztán 10, 9, 8 vagy 7 százalék ez a fogyás, úgyhogy ha a 32 községet egybevetjük és középátlányost számítunk, a nyolc esztendei adatokból 5—6 százalék közt mozgó veszteségi átlagot állapíthatunk meg. Van község, ahol tíz esztendő alatt 130 halálózással szemben mindössze 50 lélek született. Van iskola, ahol a nyolc osztály növendékeinek száma mindössze 11, pedig két község gyermekei járnak oda. Van olyan község, ahol három esztendő alatt egyetlenegy gyermek sem született és egy-egy körzet meg nem született gyermekeinek száma jóval felülmúlja a járás világháborús veszteségeit. *És ezekben a községekben mindenütt jómódú, gazdag magyarság lakik, a legjobb, leggazdagabb termőföldek birtokában.*

Hát ezek a számok majdnem hajszálig ismétlik azokat az adatokat, amelyeket a baranyai egykés vidékeken a magyarság csökkenéséről a megbízható statisztikák följegyeznek. Itt pl. a szentlőrinci járásban 61 község közül 24-ben, a siklósiban 51 közül ugyancsak 24-ben az utolsó tíz esztendő folyamán kevesebb volt a születés, mint a halálozás. Ugyanezen adatok szerint 1833-ban 41 ormánsági községben még összesen 561 gyermek született, 1863-ban pedig 624, viszont 1933-ban már csak 145. Tegyük ehhez hozzá: a trianoni Magyarországon 223 egykés község közül 194 a Dunántúlra esett, ezek közül

Baranyában volt 60, Somogyban 42, Tolnában 24, Zalában 23, Vas megyében 13, Veszprémben 10 és így tovább."

S ha valakit az igaz magyarok közül ez még nem ütött volna eléggé szíven, az vegye tudomásul, hogy míg a fronton a háború irtja a magyarságot, — itthon pedig az istenáldástól féltő anyák, gyermekgyilkos anyósok és pipogya, kényelemszerető apák nem engedik megszületni a magyar életeteket, — addig a körülöttünk lévő népek (a szlovákok, az oroszok, a románok, a szerbek, a németek) óriási arányszámban szaporodnak, mintha mind ezt gondolnák:

— A Kárpátok medencéje, a szép Magyarország úgyis elnéptelenedik a magyarok gyermekgyilkoló bűne miatt. Mi szaporodunk. Mi szeretjük a gyermeket, de jogot formálunk arra is, hogy a magyarok bűne miatt elnéptelenedett országot lefoglalhassuk a mi népfölöslegünk számára. A magyar házak beszegezett ajtajait mi feltépjük, hogy otthon lehessen a mi gyermekeink számára... Az elnémult falvak utcáin majd a mi gyermekeink kacagnak... A maradék magyarságot pedig kiűzzük a temetőbe, hogy helyet adjanak az új honfoglalóknak, akiknek honfoglaló fegyvere nem a tank és a repülőgép, hanem az élő, kacagó, egészséges gyermek...

Mintha a magyarság halálos ítéletének ujjongásának ezek az örvendező hangok.

De még nincs vége.

Ugyanazon ujság ugyanazon karácsonyi számában Lévay Endre tollából cikk jelent meg „az elveszett magyarokról”. Bunyevácok és bácskai svábok között keresi a magyarokat, mert a hagyományok és monográfiák szerint a XV. században még gazdag magyarok laktak e termékeny vidéken. A

törökdulás után jöttek a hosszúinges bunyevácok. Együtt éltek a magyarokkal... Aztán egyszer csak eltűntek a magyarok. Még maguk a bácskaiak se tudják, hová... Ma már majdnem százszázalékig bunyevácok laknak ott... *Irsevecs-ek... Irsai-ics-ok... Aljmaski-k... Imrics-ek... Istvanevics-ek... Murinyi-ak...*

De hová lettek a magyarok?

Az anyakönyvben 1910-ben még ilyen nevek szerepelnek: Baranyai János — Buza Katalin — Irsai — Murányi — Almásy.

„Tovább nézem a magyar neveket: Benedek Ágoston — Buza Sándor — Tóth Iván (János) — Meggyesi András, Kollár Béla, Szabó József, Kovács Ferenc, Kincses Gábor, Nagy Varga Mihály, Nagy András, Szántai József, Horváth Mihály, Czifra Márkó, Tóth Király István, Sipos József, Szekeres István...”

És hova lettek ezek és a többi magyarok, akiknek az ősei előbb tűntek el a magyar nevűek közül?

A szerző utána jár a dolognak:

A régi *Baranyai* család teljesen elbunyevácosodott... *Buza Sándornak* 6 gyermeke már egy szót se tud magyarul... *Győregi Pál* házában 5 gyermek hancúrozik a búboskemence padkáján — svábul. *Szabó Jócó* családjában 6 gyerek van. Egyik se tud magyarul...

„Megdöbbsentem. Most már ne is folytassuk. Már látom, hogy hová lettek a tavankuti magyarok... Tíz, húsz vagy talán harminc százalékban is — talán már nem is lehet kikutatni, kiszámítani — beolvadtak. Elvesztek.

— És ezek mind bunyevácoknak vallják magukat?

— Igen! — felel a falu plébánosa. — Nem-

régiben jártak nálam a Murinyiak. Gyermeük született. Említettem nekik, hogy ők Murányiak és nem Murinyi a nevük. Tiltakoztak ellene. Azt mondták, hogy őket Murinyinak hívják és nem magyarok, hanem bunyevácok.

Legkisebb gyermekük már a főlzabadulás után született, az új magyar világban. És bunyevác imádsággal keresztelték meg az új kis Murinyit."

Szóval nem a svábok asszimilálódtak magyarokká, hanem színmagyar családok magyartalanodtak bunyevác-svábokká...

És ezen a háborús karácsonyon megfájdult a magyar szívünk. Tudtuk mi ezt a kettős magyarírtást azelőtt is, de a kis Jézus bölcsője körül valahogyan jobban fájt ez a magyar seb... — És a sötét háborús éjszakában megnöttek a magyar sors kísérteteinek szörnyű árnyalakjai.

Pedig vannak még az országban, akik minden sötét kísértet, mindenfajta magyarírtás ellenére is hisznek abban, hogy — egyszer — lesz 20 milliós magyarság.

Hisznek, mert tudják, hogy ha már nem lehet benne, akkor meghúzhatják a lélekharangot a magyarság jövője fölött. Mert míg a magyarság különféle machinációkkal irtja a magyart, addig a körülöttünk élők bölcsőket és babakelengyét készítenek, mert tudják, hogy a bölcsők — és nem a meg nem született életek biztosítják a magyar jövőt.

Az elbunyevácosodást már észrevettük, és áttelepítésekkel, szórványgondozással, hatalmas propagandával már segíteni akarunk. *És segítünk is, mert ez a segítség nem jár élet- és lélekreformmal, — nem követel egyéni igénycsökkentést és az egyéni életélvezés lefokozását, csupán magyarkodást és államsegélyek kiutalását.*

De a másik — még a háborúnál is szörnyűbb „magyaritást” még nem veszi a magyarság komolyan. Ankétoznak, cikkeznek, elhangzik néha egy-egy jajkiáltás, — de az ország nem veszi komolyan ezt a nagy veszedelmet. De talán nem túlozunk, ha azt mondjuk, hogy nem is akarja vésszesen komolyan venni ezt a problémát, mert tudja, hogy ennek a problémának a megoldásához nem elég egy-két törvényjavaslatot megszavazni és néhány milliót kiutalni, hanem ehhez hősi elszánás, az egyéni élet hozzásimítása az Isten törvényeihez, szóval krisztusibb élet, életreform kellene.

Mi még nem jutottunk el odáig, ameddig a franciák eljutottak. A franciák már meglátták, hogy el kell buknia annak a népnek, melynél egy gyerek után eladják a bölcsőt és a gyerek-kocsit, hogy a szülők az Isten törvényeinek lábbal tiprásával flottabb, kényelmesebb, úribb, önzőbb, bűnös életet élhessenek.

Nem felejttem el azt a hadjáratot, amit a francia anyák felvilágosítására és a hazáért való felelősség felfokozására indítottak a franciák. A küzdelem komolyságát talán legjobban az a plakát mutatta meg, mely a mostani világháború kitörése előtt ott kiabált és számonkért a francia házak falain és a városok hirdetőoszlopain. A plakát egyik felén gyönyörű luxusautóban cigarettázva ül a kikent-kifent Marianne, Franciaországot jelképezve, — és a luxus-kocsi ablakán egy gondozott szaloneb bámul ki a kocsiból elfoglalva a kisgyerekek helyét, akiken már megszületésük előtt keresztülgázolt a véreskörmű, mulatnivágyó, önző francia anya luxusautója...

A plakát másik oldalán egy egészséges német anya. Olyan, mint egy örök, éltető tejforrás. Körülötte nyolc-tíz pufók, csupa-mosoly, csupa-élet német

gyerek hancúrozik és ágyúkat és tankokat csinál játszva a homokból...

És a plakát nyíltan megmondja:

— Mi franciák nem a német ágyúktól és tankoktól félünk... Olyanokat mi is tudunk gyártani... Mi a német anyáktól félünk... Mert ha a francia anyák tovább bűnöznek Isten és Franciaország ellen a gyermekáldás megakadályozásával, akkor a németeknek nem is kell tankokat és ágyúkat gyártani, mert a német anyák már legyőzték Franciaországot.

Milyen kísértetiesen megvalósult egy-két év múlva ezeknek a francia plakátoknak jóslata. A német anyák legyőzték Franciaországot és a véresre lakkozott körmű, csak mulatni vágyó és gyilkosan kényelemszerető francia anyák meakulpázhatnak addig, míg hajlandók nem lesznek arra, hogy Isten akarata és törvénye szerint vállalják az anyaságot és azt, hogy újra életforrások legyenek...

Mikor jutnak el a magyar anyák eddig a meakulpázásig?!

Vagy azt gondoljuk, hogy nekünk nem kell félnünk attól, hogy minket pedig a termékeny orosz, szlovák, román, szerb vagy más nemzetiségű anyák fognak legyőzni?! Vagy talán mi kivételek leszünk?! Vagy talán azt reméljük, hogy a történelem kiméletesebb lesz velünk?!

Hová visz ez az út? Magyar tömegek románosodtak el Erdélyben... Színmagyar családok lettek bunyevácok és svábok... Nemzetiségeink szaporodnak, mert belőlük nevelték, hogy a telebölcsős népeknek élettérre is joga van... A magyar anyák pedig kiapadt életforrások, mert bűnösen eltömték az élet-eret... „A népek, a fajok, nemzetek versenyében, amely nem ismer sem érzelgősséget, sem kíméletet se céljaiban, se eszközeiben, s amely az

erősebb jogát érvényesíti a természeti erő kiméletlenségével, a magyarság nem maradhat alul, míg az öntudatnak, az önszeretetnek, a sajátmaga hivatásának ez a lángja csak pislákol is benne.

Mi kis népek vagyunk s a mi életünkben minden elveszett gyermek, minden megüresedett, elnémult bölcső végzetet jelent a túlélő számára is: az egész társadalom gyengülését, feszítő erejének hanyatlását, az egész nemzeti élet elszegényedését, mindnyájunkat érintő, hanyatlásba rántó sorvadását. És viszont minden bölcső, amelyben új és új életet ringat az anyai gond és az anyai szeretet, a virágzás, a fölemelkedés, az ellenségeinkkel való versenyképesség dalát gügyögi."

És:

Az az ember lesz a magyarság legnagyobb jótévője, aki úgy hordozza meg az országban a nagy veszélyt jelentő véres kardot, hogy az új magyar anyák magukba szállnak és vigasztalásul belekiáltják a magyarságba:

— Vállaljuk a 20 milliós magyarság feladatát és a velejáró áldozatot, — és nem nagyvilági nők, nem gazdag, de véreskezű parasztasszonyok, hanem magyar anyák akarunk lenni annyiszor, ahányszor az Isten adja...

*

De azt kérdezhetné valaki:

— Mi köze ehhez a sötét ügryhöz a magyar fiatalságnak?!

Én nem kérdezném ezt, mert ha valakinek, akkor a most életbe induló mindkét nemű fiatalságnak van köze ehhez a szomorú problémához. Mert:

Az a generáció, mely vállalkozott erre a büntetlen magyarírtásra, kipusztul hamarosan. Isten legyen nekik irgalmas azokért a szörnyű bűnökért, melye-

ket az Isten, a Haza, a magyarság ellen elkövettek. De nem sajnáljuk azokat, akik a magyarság jövőjét tették roszakatgá azért, hogy ők gondtalanul, kényelmesen végigviháncolhassák az életet.

Ez a generáció majd kipusztul. És akkor jön a mai fiatalság, — és az ő vállaira nehezedik a 20 milliós magyarság gondja és áldozata. Az ő feladatuk lesz, hogy vállalják annyiszor az apaságot és az istenáldott anyaságot, ahányszor az Isten akarja, — és ameddig el nem érik hősi vállalkozásukkal azt, hogy a magyarságnak nem kell félnie a szomszédok gyermekbőségétől, mert a mai fiatalság hősieen vállalja a bőséges életforrás szerepét.

De azért is köze van ehhez a problémához a mai fiatalságnak, mert arra a hősi elszánásra, hogy benépesítsék az elnémult magyar bölcsőket, — komolyan elő is kell készülnie.

Ma már mindenki tudja, hogy ez a probléma nemcsak gazdasági probléma, hanem a vallásos lélek problémája is. Tehát a kérdés nem lesz megoldva, ha csak gazdasági oldaláról tekintik ezt a nehéz problémát. Kell a gazdasági problémák megoldása is, de aki csak ezzel akar segíteni, az a mai állapotnál (egy-két szerény próbálkozásnál) nem jut tovább. Ide, ennek a problémának megoldásához *léleknevelés* kell először, másodszor — és harmadszor ...

Hogyan történjék azonban ez a léleknevelés? Vagyis: Hogyan készülődjék a magyar fiatalság ennek a problémának megoldásához?

A módszer sokféle lehet. Én ezeket ajánlom a magyar fiatalságnak:

1. *A magyar fiatalságnak meg kell vetnie a közvélemény felfogását a kötelességteljesítő anyákkal*

szemben, — mert felháborító, hogy milyen ez a közvélemény.

A dunai korzón széles gyerekkocsiban 2 iker-testvért tol egy mosolygós szívű magyar anya. Szemben jön velük — pórázon egy dögöt vezetve egy modern nőtény.

Mikor meglátja az ikreket, gyűlölettel néz az édesanyára, — Pfuj-t sziszeg — és kiköp az ikrek édesanyja előtt. Az édesanya szeméből pedig egy nehéz könnycsepp csordul ki, de lehajol és megcsókolja az ikreket.

De ez nem egyedülálló eset. Ennek a korhadt közvéleménynek mindenütt ugyanazok a tünetei.

„Vannak községek, — írja egy dunántúli szemtanú, — ahol kiközösítik azt az anyát, akinek több gyermeke van. Az egykéző lakosság valóságos terrort alkalmaz azokkal szemben, akik nem akarnak ehhez a törvényhez, ehhez az önpusztító rendhez alkalmazkodni. Még a gyermekek is csúfolják az ilyet és általában közmegvetés tárgya. Ezzel együtt jár az öregek, az idősebb korúak megvetése, kirekesztése a közösség életéből. Ha az öregek meghalnak, üres lesz a ház, a porta. Egész utcasorok ürülnek ki és a házak némán állnak egymás mellett. Vannak községek, ahol sok családnak ma már négyöt háza van. Ennyi maradt rájuk a kihalt rokonság örökségeként. Az üres házak kapuját aztán beszegezik, udvarát felferi a gyom, lassan begyepesedik. Körülöttük minden az elmúlásra emlékeztet. Az üres házat vagy a beszivárgó idegenek veszik meg vagy végül lebontják és az udvar közepére rakják a téglát...”

A magyar fiatalságnak, ha vállalni akarja a 20 milliós magyarság hősi feladatát, meg kell vetnie ezt a közvéleményterrort, — és ha ez a közvélemény

akár az anyós, akár a baráti kör személyében terrorizálni akarná, nyíltan meg kell mondania:

— Amit önök csináltak eddig, az hazaárulás, mert a magyarirtásukkal kiszolgáltatták az országot a termékeny idegeneknek. — A hazaárulók azonban némuljanak el, és készüljenek az Istennel való találkozásra . . . Minket pedig ne féltsenek. Tudjuk, hogy áldozatokba, nagy áldozatokba kerül a 20 milliós magyarság gondolatának megvalósítása, de nem önöktől várunk segítséget. Apáink a frontokon vérük adásával szolgálták a hazát, mi életek adásával fogjuk szolgálni a magyarság szent ügyét . . .

2. A magyar fiatalság úgy készül erre a feladatra, hogy beidegzi magát, hogy *a 20 milliós magyarság gondolatának tevékeny szolgálata az igazi tevékeny hazaszeretet.*

Sokat beszéltek és beszélnek ma is a fiatalságnak a hazaszeretetről. Frázisok puffognak, ígéretések és fogadalmak harsognak, a hazaszeretet azonban csak szó marad.

A mai magyar fiatalságnak tudnia kell, hogy az igazi hazaszeretet ott kezdődik, ha vállalják a bőséges életforrás szerepét. Szép és üdvös dolog meghalni a hazáért, de éppoly szép és hazafias dolog vállalni a 20 milliós magyarság megvalósításának gondolatát, mert a hősi halál egy pillanat, — ez a hősi élet a lemondások, önmegtagadások sorozata azért, hogy a magyarságnak ne kelljen félnie a túlszaporá szomszédnépektől.

3. Ennek az előkészületnek a munkája az is, hogy a mai fiatalság beleneveli a lelkébe azt a komoly elhatározást, hogy *csak olyan lányt vesz el feleségül, aki az anyós vagy anya ellenére is annyiszor vállalkozik anyaságra, ahányszor az Isten akarja.*

Nehéz munka lesz ez, de férfinak való. Mert tudnia kell, hogy a harcot a kismagyarokért sokszor majd nem a feleségével, hanem láthatatlan hatalmakkal (anyós, após, közvélemény) kell megharcolnia.

4. De hogy ezt a harcot bírja, *elő kell készülnie a lemondásokra — az igénytelenségre.* Mert:

Bár a magyarságnak szent kötelessége lenne, hogy mindenképpen segítse ezeket a modern országvédőket, de — sajnos — ma még csak szerény próbálkozásoknál tartunk ezen a téren. A mai fiatalságnak a kötelessége lesz, hogy ezen a téren komoly és hatásos törvényeket erőszakoljon ki. Legyen azonban elkészülve arra, hogy akármilyen törvényeket erőszakolnak is ki, a 20 milliós magyarság aktív munkálása önzetlenséget, önfeláldozást, igénytelenséget, lemondást fog követelni minden magyartól, aki vállalja ezt a hősi feladatot.

Aki nem készül fel erre a magyarmentő feladatra, az nem is fogja szolgálni a 20 milliós magyarság gondolatát. Az tovább is csak ankétezik, sopánkodik, de otthon díjbirkózóvá hizlalja azt az egyet, akinek még megengedték, hogy éljen...

De az ilyen „országépítőktől” mentse meg magyar hazánkat az Isten... Ezek nem országépítők, hanem büntetlen magyarságirtók...

A veszély nagy... Pusztul a magyarság és erősödnek a körülöttünk élő népek... Elrománosodnak, elsvábulnak az egykor egészen magyar vidékek... A magyarság életének a gyökerén féreg rág: A magyar asszonyok nem akarnak anyák lenni...

Közben azonban honmentésről és hazafiságról szavalunk.

Mondják már meg egyszer nyíltan:

A magyarirtás nem büntetlen cselekmény nálunk, hanem hazaárulás . . . És: Azok lesznek az igazi hazafiak, akik vállalják a 20 milliós magyarság megvalósításának hősi áldozatát egy egész életen át.

Vezérutánpótlást!

Nem is olyan régen az egész országban ez visszhangzott: „Helyet a fiatalságnak!” *A magam részéről is helyeselttem* azt, hogy a fáradt öregek, akik már megérdemelték munkájukkal a csendes pihenést, álljanak félre és adjanak helyet a feltörő és igazán értékes fiatalságnak. De már akkor is tiltakoztam azon otromba gondolkodás ellen, amely húsfeldolgozóba akart küldeni minden olyan munkaképes — és nyugdíjra még meg sem érett embert, akinek a helyét irigyelte ez az „ambiciózus” fiatalság. Ez a törtető fiatalság irigyelte az állást a nélkül, hogy azt a munkát is elvégezni akarta volna, melyet elvégzett az, akit húsfeldolgozóba akart küldeni azért, hogy a helyébe ülhessen. Ez a fiatalság még nem dolgozott, de cápagyomrú ambíciójával fiatalon is olyan állást akart, amiért a multban is — és a jövőben is egy férfiélet munkájával kell megdolgozni.

Aztán egyszercsak elnémult ez a „dinamikus” követelődzés. A zsidótörvények „őrségváltást” parancsoló rendelkezései és a háború egyelőre megoldotta a problémát. Mert „helyet” kapott a fiatalság. Nem panaszkodik, de nem is panaszkodhatik ez a „helyhez” jutott fiatalság, mert most nem a „helyért” kell könyörögni és mindenféle protekciót kihasználni, hanem ma minden fiatal válogathat nem a jó, hanem a jobb „helyek” között.

És mi örülünk annak, ha *az értékes magyar*

fiatalság „pozícióhoz” jutott végre valahára. De éppen, mivel magunk is kívántuk — (de csak az értékes magyar fiatalok érdekében és az emberiség határain belül), — hogy „helyet a fiatalságnak!” — most tele vagyunk aggodalommal, mert tudjuk, hogy most vizsgálják az életben ez a fiatalság. Mi szeretnénk, hogy ennek a dédelgetett fiatalságnak jól sikerüljön ez az életvizsga, és ne „pótvizsgák” vagy esetleg „végleges bukások” útján igazolják, hogy nem méltók arra a helyre, amelyet kikiabáltak maguknak...

Szóval: Most „helyben” van a magyar fiatalság... Dolgozhat... Érvényesülhet... Jövőt építhet... Országépítő magyar, sőt: vezér lehet:

Nyiltan megmondjuk, hogy most van az alkalmas idő, hogy ez az érvényesüléshez jutott magyar fiatalság részben *vezéregyéniségeket termeljen ki magából*, kik majd az újeurópai boldog Magyarország kormánykerekénél állnak, — részben pedig *gondoskodják vezérutánpótlásról*, mert a történelem leckéjét egyszer már a magyarságnak is meg kellene tanulni. Ez a lecke pedig azt mondja:

Egy vezérnek termett egyéniség világbirodalmat alapíthat egy népnek addig, míg a vezérben él a nagy gondolat, — de összeomlik a legnagyobb szervezettséggel megalapított birodalom is, ha a vezérrel meghal az erő is, mely ezt a birodalmat összeháborúzta, megszervezte és megtartotta.

Nagy Sándor Macedóniától Indiáig világbirodalmat alapított, — de felbomlott ez az óriási birodalom, mert nem volt vezérutánpótlás és a diadochok nem voltak Nagy Sándorok.

Augusztus márványos Rómát épít, és a birodalom határait napkelettől napnyugatig tolja ki, — és Róma rabigába görbed, mert nem voltak Augusztu-

sok, — és az Augusztulusok csak elprédálták a római örökséget.

Napóleon a világ ura volt. És mi lett Napóleon világbirodalmából?! — ... És miért?

A magyarság nem akar magának magyar világbirodalmat, de a nagynehezen megteremtett keresztény Magyarországot, a szentistváni birodalmat meg kell tartani — egy új ezredévre.

De ehhez akkor vezéregyéniségek is kellenek — nemcsak ma, hanem az új ezredévre is...

Ha ebből a szempontból vizsgáljuk a magyarságot, be kell vallanunk: A sors az utóbbi időben kegyetlenül elragadta tőlünk sorban egymásután a magyar vezéregyéniségeket. Mi maiak pedig olyan gyorsan élünk ezekben a vérzivataros napokban, és a háború annyira lefoglalja minden gondolatunkat, hogy bizony nemigen gondoskodunk vezérutánpótlásról. Pedig egy nép ebből a szempontból sem élhet csak máról-holnapra. Mert: A magyar mának megvannak a vezéregyéniségei, de mi lesz velünk, lesz-e vezérutánpótlás, ha a sors tovább is olyan könnyedén ragadja el vezető férfiainkat, mint ahogyan eddig tette?

Talán gúnyosan mosolyogva mondanák sokan nekem:

— Ne aggódjék, vezérben sohasem lesz hiány, mert igen sok magyar világformáló vezérnek képzelet és érzi magát.

Ez igaz is lehet. De én nem ilyen vezérutánpótlást akarok. Nem tartom vezérférfinak azt a felkapott férfit, aki beszajkózott néhány kortesszólamot és állandóan azt verklizi, de olyan fülhasogatóan, hogy már a kutyák is vonítanak tőle. De az sem vezérférfiú, aki szerencsés összeköttetések és síma modora útján felkérlekalászonozta magát a miniszteri bár-

sonyszékig. Nem vezérférfiú az a féktelen ambíciójú magyar sem, aki Napóleonnak képzei magát, de Napóleon tudása és tehetsége nélkül is megköveteli a magyarságtól, hogy vezérnek — és a jövő embe-
rének tekintsék.

Ilyen önjelölte Napóleonokban — és falánk am-
bíciójú, de tehetségtelen vezéregyéniségekben való-
ban nincs hiány nálunk se. De nem ezekből kívánok
utánpótlást. Sőt: Ha rajtam állna, akkor kegyetlenül
kijózanítanám ezeket a „vezéreket”, — és elparan-
csolnám őket azokról a helyekről, ahol árthatnak
a magyarságnak.

Én olyan utánpótlást szeretnék a magyar ifjú-
ságból, én olyan vezéregyéniségeket szeretnék látni
a magyar utánpótlásban, kikre nyugodtan rábízha-
tom a szentistváni birodalom sorsát az új Európá-
ban is.

De ilyen vezéregyéniség-tartalékunk bizony
nincs.

Itt, ennél a bizony nem hízelgő ténymegállapí-
tásnál nem állhatunk meg:

*Ha nincs vezérférfi-utánpótlásunk, gondoskod-
nunk kell róla és a mai fiatalságból céltudatos mun-
kával vezérférfiakat kell nevelnünk a magyar jövő
számára, nehogy beképzelt Napóleonok pusztulásba
vigyék a magyarságot.*

Mik legyenek a vezérutánpótlás-nevelésnek ve-
zető gondolatai?

Talán ezek is:

1. A magyar fiatalságnak tudnia kell, hogy a
vezérférfiúságra komolyan készülni kell.

Nem elég tehát néhány kortesszólam vagy
néhány elkoptatott reformkövetelés... Nem elég az
ellenzékiiség sem, mert ahhoz olyan félelmes ellen-
zéknek kell lenni, hogy érdemes legyen tőle félni...

Kevés az is, ha egy párt, melynek eddig kuliként szolgált, hogy hiúságát legyezgesse, káprázatos jövővel gőzöli tele a fejét. Mert a párt hízeleg, míg szűksége van arra a fiatalra, de eldobja, mint a használt villamosjegyet, ha már nincs szüksége rá... De nem elég a nagybácsi vagy a keresztapa protekciója sem, mert a protezsált, de tehetségtelen vezérférfi olyan, mint a sokat reklámozott, de poloskás hotel: a kutyának sem kell...

A magyar vezérférfiak nemcsak úgy találomra nőnek ki a magyar élet talajából, mint a bolondgomba. Ahhoz, hogy valaki magyar vezérférfivá nevelődhessék, annak csak az lehet a jelszava: Tanulni!... Sokat tanulni... Annyit tanulni, hogy fussa egy életre.

Régezte azt mondták, hogy ahhoz, hogy valaki vezérférfi lehessen, elég, ha mint „ősjogász” átvergődik valahogyan a jogon. Vagy: Ha előkelő és címeres ősei voltak, elég, ha indul a diplomáciai versenyfutásban, mert ha lesznek, akik doppingolják az ügyét és lanszírozzák a nevét, akkor valószínű, hogy egyszer majd be fog futni a jövő embereként.

Ma — hála Istennek — ez már elavult recept a vezérférfiúsághoz. Aki ma vezérférfiú-utánpótlás akar lenni, annak készülnie kell és tanulnia kell: magyar és világtörténelmet, politikát, diplomáciát, szociológiát, magyarságtudományt, gazdaságpolitikát, agrár- és kereskedelmi ügyeket, — és mindig színvonalon lenni a magyarság sorskérdéseiben — és az európai és világáramlatok kérdéseiben...

Ennyi magára a magyar fiatalságra tartozik. A többi már azokra tartozik, akik felelősséggel tartoznak a magyar jövőért, — és így a magyar vezéregyéniségek utánpótlásáért is.

2. *Ki kell választani az igazi vezéregyéniséget sejtető magyar fiatalokat.*

Régente — ha valaki mágnás volt — ez a születési előny már majdnem predesztinálta az illetőket a vezérférfiúságra. Ma már túl vagyunk ezen. Ma már egy társadalmi osztály sem monopolizálhatja maga számára a magyar vezérférfiúságot. Sőt most és talán a jövőben is az lesz az irányzat, hogy csak az igazi vezéregyéniségek juthassanak magyarságvezetéshez, akárhonnét indultak is el.

Beszélnek manapság arról, hogy magyarságmentés szempontjából (talán vezérférfi-utánpótlás miatt is?) meg kellene csinálni a „*kitűnőek iskoláját*”. Szép gondolat, de a mi szempontunk szerint nem megoldás. Inkább talán egy *vezéregyéniségképző iskolát* kellene felállítani, de ahol nem korteseket és politikai szólam-felkérődzőket, hanem igen-igen komoly munkával igazi magyar vezérférfiakat lehetne képezni.

De előre kiemelni, hogy ebbe az iskolába nem a születési szerencse, nem a protekció és nem a pártmegegyezés juttatja a tanulókat, hanem a rátermettség. De ha kisül, hogy valaki méltatlanul jutott a kiválasztottak közé, azt szülőkre és összeköttetéseire való tekintet nélkül ki kell tenni ebből az „iskolából”, hogy a magyar élet más területein becsületes munkával használhasson a magyar ügynek.

3. Nem elég azonban csak kiválasztani és tanítani ezt a vezérférfiúságra hivatott magyar fiatalságot. *A hóna alá is kell nyúlni azoknak, akik ebben a vezériskolában kitűnőknek bizonyultak:* Politikai pártok teremtsenek ezen fiatalok számára anyagi lehetőséget, hogy ezek az anyagiakban nem mindig duskáló fiatalok kifuthassák a legjobb formájukat.

Cikkeztetni őket. Szereplési lehetőséget adni nekik. Hozzászoktatni a bátor és öntudatos fellépéshez. És még valamit: Megtanítani őket arra a társadalmi „sliffre”, amelyre okvetlenül szükségük van, hogy ne kelljen nekik az életet a „homo novus”-ok bizonytalanságával és azon félelemmel végigbotorkálni, hogy az ő életükből a tehetségük mellől hiányzik az a társadalmi simaság, amit más tehetségtelenek a gyerekszobával és a nőrszök gondossága folytán fáradság nélkül elsajátítottak.

Ne botránkozzanak meg ezen a követelményen a vezérférfiú-jelöltek. Ha most is csak arisztokratákra és dzsentrikre számítanék a vezérférfiak utánpótlásában, akkor nem szoltam volna erről, mert ezeknek, ha másuk nincs is, ezt az „urbanitas”-t, a társadalmi élet előkelő, de szívtelen formaságait bőven megadja a születési szerencse, és ezek mélyen lenéznek azokat, akik a születésüknél nem voltak olyan szerencsések, mint ők.

És ha őszinte lenne a sok magyar „homo novus”, akkor soknak be kellene vallania, hogy nem a munkába fáradnak bele a pozícióért való harcaikban, hanem nem bírják idegekkel a „gyerekszobások” fölényét, — és a saját bizonytalanságukat az élet, a társadalom „parkettjén”.

Azoknak, akik szívükön viselik a magyar vezér-utánpótlás kérdését, nem szabad sajnálniuk a fáradságot, hogy ezen „homo novus”-okból kivegyék — szeretettel és türelemmel — a félénk gyámoltalanság gátlását, hogy szabadon, akadályozó ballasztok nélkül — szárnyalhassanak tehetségükkel.

Elismerem, hogy ez nehéz és hálátlan munka, de az illetékeseknek meg kell hozni ezt az áldozatot a magyar utánpótlás érdekében.

4. A régi Rómában szokás volt, hogy a politikai

pályára készülő fiatalok állandóan követték a nagy római vezéregyéniségeket... A középkorban a nemes ifjakat nemesi udvarokba küldték, hogy ezek a fiatalok a legilletékesebb helyeken és a legjobb mintáról másolják bele életükbe mindazt, ami nemes, bátor, hős lovaggá teszi majd őket az életben...

Valahogyan így kellene közel eresztetni a politikához, a komoly vezérférfiakhoz azokat a magyar fiatalokat, akikben értéket látunk, és akiktől még sokat remélhet a magyarság. Mert szomorú tünet az egy nemzet életében, hogy a tehetségtelen, de jól kiadusztírozott politikai hízelgők állandóan ott settenkedhetnek azok körül, akik a magyarság sorskérdéseit intézik, — és így könnyedén eltanulhatnak eleganciát, emberekkel való bánást, diplomatikus gondolkodást és cselekvést, — és megtanulhatnak az élet sikos parkettjén és perzsa szőnyegein mozogni... Viszont talán azok, akiknek nincs ilyen szerencsájuk (még ha lávázna is benne a komoly és figyelemreméltó tervek és gondolatok), ott penészedhetnek meg egy kisvárosban. — És mivel ezek az alulról indult kisvárosiak még nem tudták levetni a kisváros kisszerűségét, és mivel még nem volt alkalmuk elsajátítani a világmegváltó gyerekszobát helyettesítő külső érintkezési és élési formákat, — senki észre sem veszi őket, hiszen a nevük is olyan szimpla (vagy túlságosan őszintén magyar) — és a szüleik neve egy minisztériumban sem ismerős, mint valami volt „nagyfejű” neve, akiért érdemes volna észrevenni ezeket az ismeretlenségből indult újonnan jötteket.

Aki magyar utánpótlást akar a magyar vezéregyéniségekben is, az komolyan veszi ezeket a külsőleg túlságosan egyszerű, de lélekben gazdag fiatal magyarokat, — és közel engedi a tűzhöz, hogy tanul-

hassanak, hogy hozzá formálódhassanak ahhoz az élethez, melynek egykor felelős vezérei lesznek.

5. És még egyet szeretnék kérni a vezérutánpótlás érdekében:

Egy énekesnőben meg kell lennie annak a finom megérzésnek, hogy észrevegye azt a pillanatot, mikor kell otthagyni a színpadot. Ha időben elmegy, a publikuma rajongva szereti, de ha erőlteti a színpadon-maradást, elérheti a legszörnyűbb sors: a publikuma, mely valamikor rajongott érte, most kifütyüli, mert eljárt az idő fölötte.

Tisztelet legyen a kornak és egy élet tapasztalatain nyugvó komolyságnak. De a vezérférfiúsághoz ez már nem elég, mert ahhoz feszülő energiák, fiatalos lendület, alkotó dinamizmus és merész nekirohanás kell.

A már csak füstölgő vulkánok, a nagypapaszék-ből világpolitikát irányítani akarók, a hálósapkás világmegváltók legyenek legalább olyan okosak, mint a színpadról időben és dicsőséggel távozó primadonnák.

Az idejétmult vezérek adják át a helyüket a méltó utánpótlásnak. Nem kell félniök, hogy ha eltávoznak a kormányrudtól, akkor céltalan lesz az életük.

Mert nem lesz céltalan, sőt egy szép feladattal bővül az életük programja: Magyarságféltésből figyelni a „fiatal daruk” életét. Nem úgy gondolom, hogy öreges zsémbeskedéssel kerékkötőjüknek lenni, hanem:

Szabadságot adni ezeknek a fiatal „vezéreknek”, hogy *magyar és konstruktív* irányban kibonthassák minden erejüket. De mivel mi tettük ezeknek a fiataloknak lehetővé a „vezérséget”, *politikai reverzálist* követeljük tőlük, hogy soha magyarellenes vagy

destruktív irányban nem használják azt a tehetséget, melynek kipallérozását a magyarság tette lehetővé azért, hogy mint „utánpótlást” a haza érdekében kamatoztassa azt.

*

„Utánpótlást” követeltünk, mert meggyőződésünk szerint a magyarságnak vitális érdeke, hogy legyen olyan vezéregyéniség-tartalék — az egész vonalon, hogy ne kelljen olyan vezérekre bízni a magyarság ügyét, akiket nem mi neveltünk, — és így nem is fontos előtte a magyar érdek.

Lehet, hogy azt mondják rám, hogy utópiákat kergetek ezekkel a sorokkal. Lehet, de én mégis magyar utánpótlást sürgetek. Szomorú volna, ha a mai magyarság nem tudna a magyar jövő kockázatos harcaihoz megfelelő vezéregyéniségeket nevelni. De még szomorúbb volna, ha iskolázatlan önjelöltek és tehetségtelen beképzelt magyar Napóleonok vagy kopírozó kísérletezők jutnának a magyar értékekkel való sáfárkodáshoz, mert ezek — félek — nem vezérei, hanem árulói lesznek a magyar ügynek.

Aki tudatosan dolgozik a magyarszívű vezér-utánpótlásért, az a magyar jövőért dolgozik.

A spanyol példa

Az egész világ most azon fáradozik, hogy a fiatalságot jobbra, teherbíróbbá, jövőhordozóvá nevelhesse.

Pedagógusok, politikusok és katonák szentelik az életüket arra, hogy nemzeteik számára értékes fiatalságot biztosítsanak... (Ebből a „pedagógus” triászból csak egy hiányzik némely helyen: *a pap*, kinek az Isten a donum pedagogicum-on kívül az isteni kegyelmet is rendelkezésére bocsátotta, hogy hatásosabbá, eredményesebbé tegye a pap nevelő munkáját. A régi szabadkőműves éra alatt a politikusok gyűlöletből és hatalomféltésből tartották távol a papot a fiatalság nevelésétől, mert ezek a zsidószellemű és internacionalista szabadkőművesek féltek, hogy az a pap *nacionalistává, vallásossá, fajtát szeretővé* neveli a fiatalságot. Ezért kimondták a tételt: Két közösségnek van joga a fiatalság neveléséhez: az Egyháznak és az államnak. Mivel azonban az Egyház századok alatt azt bizonyította be, hogy nem ért a fiatalság neveléséhez, mert a reális élettől elszakadt, csak égrenéző fiatalságot akart nevelni, ezért, most (a szabadkőműves) állam követeli magának kizárólagosan a fiatalság nevelését, hogy az állam céljainak megfelelően nevelhesse az ifjúságot.)

Azóta már változott a világ. Ma már vannak országok, ahol a hivatalos állam már nem félti a pap-ságtól az ifjúságot. Sőt még az a Franciaország is

nyilvános bűnvallomást és vezeklést tartott, melynek a szabadkőműves politikusai vad gyűlölettel üzték ki a szerzeteseket az iskolából és a *laikus morál* alapján — pap nélkül — akartak francia hazafiakat nevelni. Azóta már tudja a világ, hogy ezek a papgyűlölő politikai kalandorok nem tudtak francia hazafiakat nevelni, és hogy az összeomlott Franciaország romjaiból az újjáépítést azzal kezdték meg, hogy a francia fiatalság vallási nevelését újra visszaadták az Egyháznak.

Még nem mindenhol jött el azonban a „*mea culpa*” ideje. De azt tudjuk, hogy Európában, szinte minden ország a nemzet első megoldandó kérdésének tartja a fiatalság nevelését. Jövőt épít ma minden ország, — és ezt a szebb jövőt biztos alapokra: az ifjúságra akarja építeni.

Ezért aztán nem kímél sem költséget, sem fáradságot. Pedagógiai reformerek egész hada dolgozik, hogy a mostani fiatalságból kigyúrák az új Európa új szellemű fiatalságát. Tömegével gyártják a pedagógiai recepteket, mert ezektől várják a csoda megjelenését.

Aki az ifjúság szeretetétől áthatva figyeli a hivatásos, — az amatőr, — a kontár-pedagógusok nagy sürgés-forgását az ifjúság körül, az részben örül a nagy munkaláznak, — részben pedig aggódik.

Örül, mert ha mások is szeretettel foglalkoznak a fiatalsággal, az csak öröm lehet neki is, mert az álmainak megvalósulását várja ettől a lázas munkától.

De aggódik is, ha az európai fiatalságnevelés mostani irányát figyeli. Mert:

Sok helyen most a *testkultúra* a legfőbb szempont. Még olyan országokban is, ahol a lélekkultúrát is figyelembe akarják venni. A pedagógiai receptek

legnagyobb része arra szolgál, hogy a háborús lehetőségek számára izomkolosszusokat, szívósan kitartó testet, hideget-meleget egyformán tűrő szervezetet, — és a végén a háború borzalmaival is dacoló katonát neveljen.

Ne gondoljon engem senki pacifistának. Nem vagyok az. Én se melegházi virágnak vagy egészségtelen, vézna, beteges könyvmolynak képzelem el a jövő fiatalságát. Én is azt szeretném, hogy a mi fiatalságunk erős, edzett, rugalmas, munkabíró, jó katona legyen. De ezt még nem tartom elégnek. Volt már pedagógiai reform Európában, amelyik a testkultúrát tartotta egyetlen követelménynek, — és ezért hozott meg minden áldozatot: Ontotta a pénzt a sportcélokra. Épültek a sporttelepek és sportcsarnokok... Sportcélokra korlátlan mennyiségben volt a pénz... A testkultúra érdekében az iskolák is majdnem sportcsarnokká alakultak át... Az ifjúság pedig versenyzett, rekordokra tört, edződött... Az atlétatest lett a divat a fiatalságnál... Verseny, tréning, kiképzés... Evezés... Sielés... Országjárás...

És?

És sok pedagógiai kontár, bár nem merte kimondani, de ezt érezte és ezt kívánta: Keine Charaktere, sondern Rekordere.

Mikor már idáig jutottak, a józanabbak megdöbbentek, és kiadták a jelszót: *Lélekkultúrát is a testkultúrához!*

Milyen jó lett volna, ha a lélekkultúrát is olyan komolyan akarták volna venni, mint a testkultúrát! Mit lehetett volna a lélekkultúra terén is csinálni, ha a bőség szaruból erre is úgy dült volna a pénz, mint a testkultúrára!...

De mi történt?

Lélekkultúra címen adtak *világnézeti nevelést*,

de ha valaki mélyebben nézett a dolgokba, akkor észrevette, hogy ez a világnézeti nevelés nem más, mint *politikai nevelés*. A léleknevelést tehát politikus- és politikai agitátorképzéssel akarták elintézni.

Ezt csinálta a szovjet.

Azok pedig, akik nem akarták a szovjetet utánozni az ilyen „világnézeti” nevelésben, csak bátor-talan, tipegő lépésecskéket tettek a léleknevelés terén, mert kimondottan krisztusi alapon álló *vallásos nevelést* nem mertek adni. Sőt nyíltan megmondva, még azok is, akik akartak valami vallásos nevelést, azok is csak szerényen próbálkoztak, mert féltek, hogy a kizárólag testkultúrát és politikai nevelést adó modern pedagógusok középkorinak bélyegzik azokat a nevelőket, akik *komolyan vallásossá* akarják nevelni a fiatalságukat.

És most ebbe a félő, próbálkozó, „világnézeti” nevelést adó, de valójában csak testkultúrát űző világba belekiált egy fiatal, diktatorikus európai nemzet: a spanyol. Mintha ezt mondaná:

— Mi már tanultunk a forradalmakból és háborúkból... Mi már ismerjük a szovjet módszereit a léleknevelés terén... Nekünk már nem elég a testkultúra... Nekünk már nem elég a világnézeti címkével adott politikai agitátorképzés... Nekünk kevés, hogy rekordereink legyenek... Nekünk karakterek kelljenek... *Spanyolországot a jövőben sem az izomkolosszusok, hanem a lelkileg és testileg is megedzett lélekóriások mentik meg*... Sőt, mi megváltoztatnánk a kairói egyetem feliratát is, mert mi nem azt mondjuk, hogy: „A kémia fontos, az Őristen még fontosabb!”, hanem ezt: Fontos a testnevelés, ... fontos a „világnézeti” nevelés, ... fontos a tudományos nevelés, de legfontosabb az Isten fiaivá való nevelés!...

És vegye tudomásul a magyar fiatalság, hogy a spanyolok gyakorlatilag ezt mondják, mikor az új egyetemi reformjukat nyilvánosságra hozzák.

A Berlinben megjelenő „Internationale Zeitschrift für Erziehung” egyik cikke szerint a spanyolok, hogy a spanyol férfiak világnézeti egységét helyreállítsák, az új egyetemi reformjukban megkövetelik, hogy minden civil egyetemi hallgató, akármelyik fakultásra jár is, köteles legyen hittudományi előadásokat hallgatni. Ezeknek az egyetemi hallgatóknak, mielőtt saját fakultásukon vizsgára bocsátanák őket, igazolniuk kell, hogy a hittudományi alapvizsgát sikeresen letették. Tehát senki sem kaphat semmiféle egyetemi diplomát vagy akadémiai fokozatot, aki hittudományi képzettségének bizonyosságát nem adta. Azt is tervezik, hogy a spanyol egyetemi ifjúság kollégiumokban fog lakni és ezek a kollégiumok lesznek a totális vallási nevelés fellegrárai...

Az ember szinte szeretné megcsípni magát, hogy meggyőződjék arról, hogy ébren van-e, és igazán azt olvassa-e abban az ujságban...

És szeretnénk „Bravó”-t kiáltani a spanyolok felé, hogy egy katolikus alapon diktatorikus és igazán „fiatal”-lelkű állam szembe mer helyezkedni világáramlatokkal, és ezzel a nevelési reformtervvel oda meri kiáltani a félénk próbálkozóknak és a csak „világnézeti” (politikai) nevelést szükségesnek tartóknak:

— Nem elég a testkultúra!... Mi, spanyolok nyíltan hirdetjük, hogy a *jövő Spanyolországát a spanyol fiatalság tudással megalapozott krisztusi vallásosságára építjük fel.*

Igy a spanyolok...

És mi, magyarok?!

Itt is ismétlődik a magyar tragédia: *A magyar zsenialitás mindig meglátja a helyes utat . . . Meg is indulunk rajta . . . De nem jutunk tovább a kezdetnél.*

Mi építjük az első földalatti vasutat . . . De nem merjük tovább fejleszteni . . .

Mi lángoltatjuk fel a világháború után először a nemzeti érzést . . . És mások lelépnek bennünket . . .

Mi számolunk le először a bolsevizmussal . . . És mások alakítják meg a bolsevistaellenes szövetséget.

Mi vagyunk az elsők, akik kimondjuk, hogy az ifjúságot az iskolában vallásosan kell nevelnünk . . . És a spanyolok most fölényesen lelépnek bennünket.

Miért?

Mi nyíltan kimondtuk, hogy a keresztény új Európát akarjuk, sőt az ifjúság országos vezetője az emlékezetes katolikus nagygyűlési beszédében azt a célt tűzte a magyar fiatalság elé, hogy a magyar fiatalságnak kell lennie az új, keresztény Európa zászlóhordozójának . . .

Ez szép gesztus volt. A magyar kormány is ezt akarja és hivatalosan is támogatja ezt . . . De mintha itt megrekedtünk volna . . .

Mi magyarok nyíltan megmondottuk, hogy az iskolában, a cserkészethen, a leventében stb. kimondottan vallásosan akarunk nevelni. Törvényünk van rá. És ez a törvény a magyarság büszkesége lehet.

Csak arra kell vigyázni, hogy a törvény ne legyen írott malaszt, és a jóakarat ne maradjon pusztá akaródzás . . . Mert a veszély megvan erre is. Vigyáznunk kell arra, hogy a törvényt ne úgy hajtsák végre egyes „felelőtlen” vezetők (akik nem értik meg a léleknevelés, a vallásos élet szükségességét), hogy nálunk is csak izomkolosszusokat és — irtózatos költséggel — rekordereket akarjanak nevelni. Mert igaz az, hogy a sokszor háborúba sod-

ródó magyar honvédnek erős, egészséges, edzett katonatestre van szüksége, de éppen a most dúló háború bizonyítja, hogy kell a háborús testnevelés, de ez nem minden, mert a honvédnek az egészséges testen kívül más is kell, hogy helytállhasson.

Tehát, mi magyarok az ifjúságunk vallásos nevelésének szükségességét is előbb láttuk, mint a spanyolok. Csak aztán megint el ne érjen bennünket a magyar sors...

Azt mondom talán ezzel, hogy a spanyol mintát le kell másolnunk?!

Bár a magyarság elég sok külföldi reformot átvett már (így tehát nem volna olyan szörnyű dolog, ha most a spanyol mintát — átalakítva és a magyar lélekhez alkalmazva — belemásolná a magyar életbe), mégis azt mondom, hogy *nem kell belemásolni a magyar életbe a spanyol példát, hanem csupán bátran és következetesen tovább kell menni azon az úton, melyet a magyar törvények az ifjúság nevelésére előírnak.*

Mert:

Nálunk törvény biztosítja az ifjúság vallásos nevelését, de nem szabad ott megállnunk, hogy a magyar ifjúság megelégedjék az elemi iskolák vagy a gimnáziumok vallási tudásával, mert ezek a jól-rosszul megtanult hittanleckék csak gyerekcipők, melyek szorítják a férfi lábát.

Azok, akik szeretik a magyar fiatalságot, aggódva látják, hogy a magyar fiatalság, ha kikerül az elemiből vagy a gimnáziumból, vallásilag nem kultúrálódik tovább. Szaktudományokban már óriáscsizmákban jár, de vallási kultúráltság szempontjából csak gyerekcipőt visel, — és ezért egyszer csak megdöbbenve veszi észre, hogy szörnyű úr tátong a kezdetleges vallási ismeretei és a férfi tanulmányai

és tapasztalata között. Pedig ez a vallási tudatlanság veszély, mert az ellenség, a propaganda kihasználja ezt a gyerekcipőben járó vallási képzettséget és konfliktust támaszt a férfiban.

De a spanyol példa nélkül is azért is szükség volna a magyar fiatalság (nemcsak az egyetemi, hanem az egész magyar fiatalság) vallási továbbképzésére, hogy ezen a komoly vallási tudáson épülhessen fel az az igazi keresztény magyar élet és vallási öntudat, amelyet nem lehet megijeszteni sem hangos propagandával, sem pedig az egész világot behálózó pogánykodással.

Ha azt kérdeznék tőlem, *hogyan történjék nálunk ez a vallási továbbképzés?*, — ezt mondanám:

— Nem az én dolgom a „hogyan” megállapítása, mert úgysem kérdeznak meg ebben a dologban. De nehogy azt mondják, hogy csak felelőtlenül követelődzöm, egy-két iránygondolatot idejegyzek.

1. Ebben a dologban sem kell szolgai külföld-másolás. Mi már a vallási továbbképzés útján is elindultunk. Sőt az az öröndetes, hogy maga az ifjúság és egyetemi fiatalság kezdi hangoztatni ebbeli igényeit.

(Mikor Schütz professzor vallási témákról beszélt az egyetem aulájában, ezrek hallgatták buzgón ezeket az előadásokat... Vagy: Maga az egyetemi ifjúság követeli és szervezi meg egyre gyakrabban a Manrézában az egyetemi lelkigyakorlatokat... Vagy: Maga az egyetemi ifjúság követel lelkészt az egyes fakultásokra, hogy az lelkileg foglalkozzék az egyetemi fiatalsággal.)

De ez még kevés... Hivatalosan is módot kellene adni ennek a már elindult egyetemi fiatalságnak, hogy végre levesse a vallási tudás gyermekcipőit... Papokat az egyetemre, akik az egyes

fakultások vallási továbbneveléséről gondoskodnak! És vizsga? — Talán ez spanyol utánzás lenne, de nem olyan vészes ez az utánzás, hiszen különb dolgokat is utánoztunk már...

2. Komolyan kell venni a vallásos továbbképzést a katonaujoncoknál és a leventéknél is. De a szakemberek által, akik nem gyűlöltetik meg a vallást azzal a továbbképzéssel, hanem megszerettetik és öntudatosá teszik a fiatalság vallásosságát.

3. Tudatosan törekedni kellene a tudáson alapuló vallási öntudatra.

(Tehát, ha másra nem sajnálják a papirost, akkor népszerű, érdekesen megírt *vallási könyvekre* se szabad sajnálni. De nemcsak megírni kell ezeket a könyveket, hanem a fiatalság kezébe adni és beszámoltatni róla, hiszen mindenki tudja, hogy a fiatalságunk alig olvas kimondottan vallási tudást terjesztő könyveket. Tehát nem elég csak egy példányban megrendelni ezeket a könyveket a könyvtár számára, hanem kézbe is kell adni.)

A rádió adjon kimondottan vallási öntudatot nevelő és ismeretterjesztő előadásokat. De ne féljen a rádió vezetősége, hogy vallási hitviták lesznek a rádióban, mert az egyrészt nem juthat mikrofon elé, másrészt pedig a felekezetek vezetőségei gondoskodjanak itt is, — mint a rádió-prédikációnál — hogy széthúzást keltő dolog egyik részről se juthasson a mikrofon elé.

A fiatalság *sajtója* se idegenkedjék a kimondottan vallási cikkektől, mondván: Ez a szószerkeztettség! (Vagy ki merjem-e mondani, hogy *állami támogatással kellene egy ifjúsági világnézeti, vagyis vallásos lapot indítani a két nagy felekezet számára külön-külön, amelyben nem csöpögő vallásosságot,*

hanem modern, érdekes és mégis mély vallásos nevelést adnának a magyar fiatalságnak.)

Sőt, attól se ijednék meg, hogy arra felkészült kiváló pap és civil vándorelőadók (mint az állam emberei!) járnák az országot és férfias lelkesedéssel és saját vallásos életük példájával, alapos teológiai felkészültségükkel apostolkodnának a magyar fiatalság között.

*

Aki e sorokat elolvasta, ne mondja nekem azt, hogy naív ábrándozó és paposan csak egyetlátó „túlbuzgó fiatalember” vagyok.

Nem az akartam lenni.

Csak fellelkesített a spanyolok bátor és merész példája, és egy sóhaj kelt a szívemben:

— Istenem! Mi lenne a magyar fiatalsággal is, ... mennyivel könnyebben és reálisabban lennénk az új és keresztény Európa zászlóhordozói, ha a spanyol példából és bátorságból mi is tanulnánk, — és nemcsak rekorder izomkolosszusokat, hanem krisztusi életet élő karaktereket tudnánk nevelni a magyar fiatalságból ...?

Videant consules!

Deresszakállú ifjúsági vezérek

Manapság sokat emlegetik ezeket az ambíciójukban mindig fiatal vezetőket: Hol gúnyosan, — hol lázadozva, — hol pedig jogos felháborodással. De legritkábban emlegeti maga a fiatalság egésze, mert egyrészt ehhez a kérdéshez a fiatalság egészének — sajnos — igen kevés köze van, — másrészt az a fiatalság, amely hangosan emlegeti, az sokszor egy húron pendül azokkal a 45—50 éves örök fiatalokkal, akik ujságban, gyűléseken, titkos tanácskozásokon, mint örök ifjak nyilatkoznak, deklarálnak, vezérkednek és fenyegetnek. — Ez a hangoskodó részfiatalság pedig csak azért hangoskodik ellenük, hogy eltávolítsa ezeket a deresszakállú ifjúsági vezetőket, akiket tegnap még koncot várva lepistabácsizott, — és holnap már ő foglalhassa el a „vezér” helyét és ott ragadjon addig, míg az ifjúsági vezérség (ez a rugalmas trambolin) valamely „jól dotált és méltóságot jelentő” állásba nem rúgja ezeket a már igazán fiatal vezéreket is . . .

Szóval folyik a csata a „vezérek” körül . . .

Mi a helyzet ezen a téren?

Ez:

Valóban voltak a fiatalságunknak deresszakállú vezérei. Voltak olyan „öreg” vezérek, akik fiatalos idealizmussal dolgoztak a fiatalságért és nem vártak a fiatalságtól semmit. Tisztelet nekik . . .

De voltak olyan 40—50 év körüli ifjúsági vezé-

rek is, akik látszólag kamaszosan felelőtlenül fiatalnak érezték magukat a fiatalság között. Ágáltak, deputációt vezettek, kiskocsmában lázadoztak, mindent lekritizáltak, a „helyet a fiatalságnak” elvén követelődtek és „vén trotтли”-nak minősítettek mindenkit, aki a féktelen ambíciójú „vezér” terveinek az útjában volt.

És mi lett ennek a vezéri hangoskodásnak a következménye? Az, hogy a fiatalság először bámulni kezdte a fiatalosan harcos, agilis vezért. Maga a fiatalság gondoskodott arról, hogy a sajtó még hangosabban propagandázzon a vezér mellett. És: Egyszerre csak ismertté lett a vezér neve az országban... Dolgozni ugyan nem nagyon dolgozott, mert a munkát kiadta albérletbe egy-két csoportvezérségre törekvő fiatalnak... De, hogy úgy lássék, hogy dolgozik, vállalta a propaganda és reprezentálás munkáját... Mindenhol ott „reprezentált”, ahol miniszterek vagy politikai és társadalmi előkelőségek is megjelentek... És ilyenkor kitűnő férfikozmetikával 25 évesre fiatalkodta magát, — és vagy hódolt vagy önérzeteskedett vagy dicsekedett vagy ígért az ifjúság nevében, de úgy, hogy a munkából és a harcból minél többet magának tulajdonítson, az ígéretek beváltásáért pedig a jutalmat magának követelje.

Sőt még ez se volt elég. Népszerűség is kellett. Hogy „személyes varázsát” is a maga hasznára fordíthassa, a reprezentációs költségek terhére járta az országot. Gyűléseket hívott össze, agitált és hősködött a fiatalság között, — és még jó, ha napidíjat is nem vett fel.

Egyszerre csak azt vette észre ez az örökfiatal vezér, hogy a hatalmasok felfigyelnek rá. — Félnék a „tömegeitől”. — Az ifjúság pedig lelkesedik, har-

col vagy tüntet, a szerint, ahogy a vezér akarja...

Ezekután csak természetes, hogy ujjongott a fiatalság, mikor a „vezért” felismerték, — és hol ilyen, hol olyan busás jövedelmű állással jutalmazták, — hiszen lám, megvalósul az elv: Helyet kap a „fiatalság”.

Teljes tehát az öröm. Csak akkor lepődik meg a fiatalság, mikor a volt „nagyvezértől” segítséget akar kérni, és a volt ifjúsági vezérnek, — mint a telefonba mondta — nincs ideje fogadni az ifjúságot, mert az országos ügyek lefoglalják.

Nem mondjuk, hogy minden ifjúsági vezér ilyen volt, de ha egy volt, az is elég volt, hogy kijózanítsa ezt a fiatalságot.

Ki is józanodott... Most már egyre jobban tért hódít az a törekvés, amit a cserkészeten olyan nagyszerűen megvalósítottak: Fiatalokat a fiatalság mellé! Az ifjúsággal közvetlenül foglalkozóknak nemcsak lelkileg, de korukat tekintve is fiataloknak kell lenniök.

Ezt gyakorolja Németországban a Hitlerjugend.

A leventeintézmény is ifjúvezetőkkel akarja megoldani ezt a kérdést.

A fiatalság persze most egy bizonyos fokig vérszemet kapott. A „deresszakállú fiatalokból” kiábrándult... A felnőttek, sokszor a hivatalosak is, — hogy kiengeszteljék a sok becsapásért és kinullázásért — most szinte korlátlan hatalmat adnak a kezébe. És a fiatalság ki is használja ezt a kínálkozó alkalmat és felkínált hatalmat és csinálja az ifjúsági mozgalmakat — fiatalosan — problémátlanul — könnyedén — és lelkiismereti önkínzás nélkül...

Elindultak tehát a másik véglet felé...

Nem csoda tehát, ha vannak olyanok is az idősebbek között, akik idegenkednek ettől a túlságosan

fiatalos ifjúsági vezetőktől, mert azt gondolják, hogy még ma is áll az a régi elv, hogy vak nem vezethet világtalant.

Szóval áll a harc e körül a kérdés körül, hogy kik legyenek az ifjúság vezetői. Deresszakállú, fiatalos ambíciójú örökfiatalok? — vagy: Mindenre mérész fiatal Titánok? . . .

Erre a kérdésre a feleletet a cserkészlet dolgozta ki a legideálisabban.

A cserkészletben a fiúval közvetlenül fiú foglalkozik. Fiú, aki csak egy-két évvel idősebb a vezetett-nél, de tekintélye (szereteten alapuló tekintélye) a fiú előtt mégis nagy. (Ez a vezető egyszerre játszótárs, tanító, sodróerő, tervező és lelkesítő.) És a fiú bízik benne, szereti, egyetlen vezetőjének tartja.

Ezeket a vezetőket és fiúkat egyszerre fogja össze a tekintély és szeretet alapján a még mindig fiatal cserkésztestiszt, aki már felelősséggel kopogtat az élet és a gyerekszív ajtaján.

De a mozgalmat (nem az adminisztrációt!) önzetlen felnőttek kell, hogy vezessék, akiknek ez a „vezérség” már nem ugródeszka, — viszont nem is a nyugalmazottság állapotát kissé elviselhetőbbé tevő és hiúságukat kielégítő délutáni elfoglaltság — hanem a férfiteljesítés, a férfimunka pluszának a feláldozása. Mert a magyar cserkészlet csak olyan vezetőket tűr meg, akik nem a fiatalságból, hanem a fiatalságért élnek és áldoznak sok mindent.

És ez is a helyes. Mert:

Kellenek komoly, az élet ide-oda rázásán sokat tapasztalt, önzetlen ifjúsági vezérek, akiket nem az évek száma, hanem az ifjúság szeretete és az érte önzetlenül felajánlott munka tesz méltókká arra, hogy még 60 éves korukban is „ifjúsági” vezérek legyenek.

De: Kellenek önzetlen fiatalok is, akik vezérek lesznek, de önzetlen munkájukkal egyelőre csak összekötők a „vezérség” és a fiatalság között, mint az Emerikánában.

De már most megmondjuk, — hiszen ez minden komoly magyar fiatalnak is a kívánsága és akarata — hogy ne csak nagyszájú, értéktelen, csak bálkirály és hatalomra törő fiatal óriások kerüljenek a fiatalság élére, hanem olyanok, kik sem az Isten, sem a Haza, sem a társadalom mérlegén nem találhatnak könnyűnek.

Itt azonban nem hallgathatok el egy *elgondolkoztató tünetet*:

Szeretnék feleletet keresni arra, *mi az oka, hogy újabban egyre jobban elharapózik az a törekvés, hogy pap ne lehessen a magyar fiatalság vezetője?*

Nem kiáltok tüzet: Tudom, hogy a KALOT szerencsésen oldotta meg ezt a kérdést. Az se titok előttem, hogy az Emerikánában sem nézik belpokolosnak a papokat. Sőt azt sem hallgatom el, hogy az ifjúság mellett — a munkában — ott vannak a papok: Dolgozhatnak. — És dolgoznak is.

De mi az oka annak, hogy mikor egy fiatalság számára szervezett mozgalomban „vezért” akarnak választani, — nem hivatalosan — de kimondják, hogy ez a vezető pap nem lehet, ... akármennyire is odavaló lenne az illető ...

Vagy: Mi az oka annak, hogy egy olyan testületben, mely kimondottan fiatalságneveléssel foglalkozik, a pap dolgozhatik, de az irányítás tűzhelyéhez nem férhet közel ...?

Vagy: Mi az oka annak, hogy a fiatalságunk egy részében egy bizonyos tagadhatatlan idegenkedés van a pap-vezető ellen? Honnét indult ez ki? Személy elleni ellenszenv-e ez vagy pedig a papi rend

ellen elhintett finom propaganda következménye?...

Mikor komolyan kezdtem foglalkozni ezzel a kérdéssel, volt aki így felelt nekem:

— Nem mindig időszerű végre is hajtani azt, amit jónak vagy szükségesnek látunk... A világ most átalakulóban van, — és nekünk, kis nemzetnek vigyáznunk kell, hogy ne tegyünk olyant, ami nekünk csak árhatna, vagy ami az országnak kellemtelen szituációkat teremthetne. Egy európai közösség tagja vagyunk, — és nekünk ebben az európai közösségben úgy kell élnünk, mint a vegyesvallású feleknek a házasságban: Folyton arra kell vigyáznunk, hogy ne tegyünk, ne mondjunk, sőt ne is gondoljunk olyant, ami a harmóniát megzavarná, mert ez az életet tenné lehetetlenné...

Dodonai magyarázat... De a hasonlat nem jó. Ha vegyesházasságban is mindig csak idegesen félni kell, akkor nem élet az, nem boldogság, hanem pokol...

Nem is igen fogadtam el ezt a magyarázatot.

Már több igazságot találtam egy 20 éves fiatalember magyarázatában:

— Tessék nézni... Nekünk pap a vezetőnk. Ha megkérdeznék tőlem: Rossz ember-e? Meg kellene mondanom, hogy jószívű, sokat tett értünk... És mégse szeretem... Nem akarom, hogy ő legyen a vezérünk... Sőt, annyira ellenszenves, hogy nem szeretem azt se, ha más pap jönne a helyébe...

— Dehát miért?!

— Tudja meg tehát: A mai fiatalság nem nagyon vágyódik az ilyen elfáradt, vaskalapos, öregesen rigolyás, minket már meg nem értő papvezetőre, aki vallási téren is olyan rémeket látó és velünk szemben is olyan rigorózus követelményekkel lép fel,

hogy félünk tőle... Nincs benne elnéző emberi jószág, és rosszul szeret bennünket... Ha mi elmosolyodunk és valaminek emberien örülünk,... ha valamiben emberien megbotlunk, megijed és azt hiszi, hogy a pokol ördöge szállt meg bennünket... Idegen a mi problémáinkkal szemben... S közben ő lett idegenné köztünk...

— Ne bántsátok, hiszen egész életét a fiatalságnak szentelte.

— Tudjuk... Nem is bántjuk... Az állam és az Egyház jutalmazza meg egy papi élet jó munkáját, de ne azzal, hogy a mostani fiatalság legyen kénytelen elviselni egy munkában eltöltött élettől szerzett öreges rigolyákat és az öregség hatalomhoz ragaszkodó vaskalapos keménységét...

Kegyetlen tükör... És nem is mindenben torzító... De mégsem megoldás, mert ha leváltanák is azt a papot, nem biztos, hogy ugyanaz a fiatalság szívesen látna a régi helyen egy új papot...

Lehet, hogy az is ok, hogy ez a fiatalság a papvezetőben — minél mintaszerűbb pap az illető, annál inkább — a megtestesült krisztusi élet-törvényeket látja és tudja, hogy ezt követeli tőle is. Ez pedig nem kellemes, mert zavarja a sokszor egyáltalán nem krisztusi fiatalos életet... Lehet.

De az is lehet, hogy most is titokban és finoman az a propaganda dolgozik, amely egyszer már kidobta a jelszót: „Nem akarok katonát látni!” Ugyanazok nem akartak papot se látni. Szomorú lenne, ha most mások vennék át a propaganda irányítását, és a régi liberális szabadkőművesek helyett, most mások így fogalmaznák meg a jelszót: Nem akarok papot látni az ifjúság mellett!

Ma talán még csak ezt suttogja. De ki tudja, nem

alakul-e át már holnap így a jelszó: Nem akarok papot látni, — de katonát se!...

Vigyázzon a magyar fiatalság! Ne engedje befolyásolni magát a propagandától...

A magyar papság nem érdemli meg ezt a száműzetést... A magyar papság ott volt a fiatalság minden megmozdulásánál... Sőt: Hogy a magyar ifjúsági mozgalmak oly magasra és nagyra nőhettek, mint most vannak, az a magyar papok áldozatot nem kímélő, idegőrlő munkájának köszönhető... Dolgoztak... Harcoltak... Ellenségeket szereztek maguknak... És mindezt a magyar fiatalságért. S most mit kínálnak neki ezért? Elidegenítik tőle a magyar fiatalságot, neki pedig egy férfiatlan és méltatlan szerepet szánnak... Mert: Méltatlan az egész életét az ifjúságért feláldozó paphoz, hogy most egy mozgalmi díszgój-pap szerepet adjanak neki, de csak azért, hogy a reverendáját mutogatni lehessen, ha esetleg valaki számonkérné a mozgalmat, — de a fiatalság vezetéséhez és aktív irányításához semmi köze...

Nem apológiát akartam mondani a papság „hatalmi törekvései” mellett, de kötelességemnek éreztem, hogy nyíltan beszéljek erről a magyar fiatalságnak akkor, mikor a papok dekonjunktúrájának a korát éljük...

És még valamiért:

A magyar fiatalság csalódhatott „deresszakállú örökfiatal” vezetőkben, mert azok, ha hatalomhoz jutottak, sokszor megfélelkeztek arról a fiatalságról, mely ugródeszka volt számukra a hatalomhoz... De:

Nézzen körül a magyar fiatalság és akkor látni fogja, hogy a magyar fiatalságért életet áldozó magyar papok nem ugródeszkának használták a fiatalságot, mert vagy *nem lettek valamik, hanem csak*

valakik, de ezzel hatalom nem jár, — vagy ha olyan csoda is megtörtént, hogy ezért a munkáért valamik lettek, akkor sem feledkeztek el arról a fiatalságról, melyet papi szívük szeretetével szerettek.

*

„Helyet a fiatalságnak” — én is ezt kívánom.
De egyet kérek a magyar fiatalságtól:

— Ha idegenkedik is a hatalomratörő, dereshajú trambolinhősöktől, — ne mondja ki soha ezért a jelszót: Nem akarok papot látni a magyar fiatalok élén, mert úgy járhat, mint az, aki a fürdővízzel együtt kiöntötte a gyereket is.

Magyar Werner Mölders-eket!

Mintha a bibliai „ellenséges ember” járna a mai fiatalok között... Valahonnét igen veszélyes kígyó csúszik a fiatalság lelke felé, hogy megmérgezze azt. Ez a kígyó így sziszeg:

A vallásos lelkület és a harcos magyarság nem fér össze. Ezért hiába is erőltetik a magyar fiatalságra a szenteskedő vallásosságot. — A magyar fiatalságnak, ha harcos magyar akar lenni, akkor választania kell „az égrenéző vallásosság” és a magyarság között.

És így okolja meg ezt az „eretnek”-tant a ráhallgató magyar fiatalok előtt:

1. A magyarra úgyis csak úgy kényszerítették rá az „új” vallást, a lelke most is pogány. Engedjék, hogy a magyar fiatalság lelke ősi erői szerint lehessen vallásos vagy pogány.

(És ezt a pogány magyar mítoszt tudományosan és tudománytalanul hirdetik a mostani pogányoskodó magyarság szósamánjai és azt várják, hogy a mai fiatalság is ligetekbe vonul és a modern táltosokkal ma is fehér lovat áldozik... És mivel a fiataljaink nemigen mennek se a modern táltosok, se a fehér ló után, megfélemlítik őket, hogy nem igazi magyarok, mert az új vallásért, a szemforgató szenteskedésért odahagyták őseik pogányosan szép, magyar vallását...

De meddig ágálhatnak még nálunk ezek a szó-sámánok?!)

2. Mások már modernebb fegyverrel harcolnak:

— Katonanép vagyunk! ... Fegyver kell és harc a magyarnak és nem ájtatoskodás ... Rózsafüzérrel és szenteltvízzel még az égrenéző puhány-magyarok sem teremthetnek új ezredévet a magyarnak ...

(És destruálnak a fiataljaink között ... És ha mernék, akkor ezt is mondanák: Harc kell a magyarnak — és utána „magnum áldomás” és aszszony ... A kereszt fölösleges ...

De ezek meghamisítják a magyar történelem tanítását, mely minden magyarnak ezt vési a szívébe: Kard szerezte meg ezt a hazát, de a kereszt tartotta meg!

De meddig fog még hinni a fiatalság ezeknek a harcnak és duhajkodásnak élő álmagyaroknak?))

3. Ezeknél a duhajkodóknál már finomabbak azok, akik így beszélnek:

— A szemforgató és folyton Isten büntetésétől féltő vallásosság gátlásaival elrontja a magyar életkedvét és lefogja hősi, elszánt lendületét.

(Micsoda életkedv lehet az, amit zavar és gáttol a büntető Istentől való félelem. Vagy talán azt gondolják ezek az „igazi” magyarok, hogy egy olyan „pótvallás” kell a magyarnak, mely felnyitja az ösztönök zsilipjeit és erőnné teszi a bűnt és szabaddá azt, amit az Isten megtiltott?! ... Mert csak így lehet megérteni, hogy „vallási gátlásokról” beszélnek ...

Arról pedig, hogy ezek a vallási gátlások lefogják a magyar hősi lendületét, ne beszéljenek ezek a gátlásnélküli magyarok, mert először nagyon

meg kellene néznünk, hogy van-e valami igazán „hősi” az ő gátlásnélküli életükben, — másrészt pedig nyíltan azt mondjuk, hogy ahhoz, hogy valaki valami igazán hősi tettet vihessen véghez, kell, hogy a hős Isten útján járjon, mert nem lehet lényegében hősi az, ami az Isten ellen van.

Sőt még azt is mondjuk, hogy azért sem féltjük ezektől a vallási gátlásoktól a magyar fiatalságot, mert a vallásos élet nem fogja le egyetlen magyar hősi lendületét se. — Sőt: Az igazi, férfiasan komoly vallásos élet képesíthet minden igaz magyart arra, hogy a magyar vonalon is tudjon hősi tetteket végrehajtani. Mert a magyarság vonalán is az lesz az igazi magyar hős, aki Isten előtt meghajolva önmagával szemben is hős volt...

És mégis hány fiatal magyart zavarnak meg vallásos lelkiületében ezek a gátlásnélküli hősködők?!)

4. Az előbbiből már következik ez:

— A pogánykodó magyarnak ez az ideálja: Felszabadulni az előítéletek rabigájából... Az Isten rabszolgatartó... És az előtte meghódoló ember csak a „Sklavenmoral” görnyedezője... A magyar csak azt tartja törvénynek, ami neki is jó... Mert mindent megvalósítani, amit az Isten törvényei kívánnak, úgyis lehetetlen, vagy legalábbis a harcos magyar lelkiülettel összeférhetetlen...

(Igy szavalnak azok, akik talán még sohase próbálták meg a maguk életében, hogy életté tegyék az Isten törvényeit... Így nagyképűsködnek, és nem félnek attól, hogy ezrek és milliók szemébe kiálthatják:

— Próbáld meg először komolyan, — és utána nem fogsz szájalni...

De ezek nem próbálják meg, mert — mint

mondják — gyűlölik a „Sklavenmoralt”... Nem is próbálkoznak vallásos erőfeszítésekkel. E helyett a könnyebbet választják: Felszabadítják magukat az isteni törvények alól és eléneklik a nehézségek elől megfutó férfiatlanok himnuszát: Úgyis hiába!

De még meddig hallgat ezekre a gyávákra a magyar fiatalság?! — És még meddig fog félni ezen gyávák pogányoskodó vallástalanságától az a fiatalság, mely a magyarságát összhangba tudja hozni az Isten törvényeinek megtartásán alapuló komoly vallási élettel?!!)

De azt kérdezhetné tőlem valaki:

— Mondja meg nyiltan:

Megvalósítható-e manapság is az Isten előtt hódoló, az Isten törvényeit léletté tevő komoly, valóságosságon alapuló hősi magyarság?!

Erre először csak egy idézett levéllel felelek. Jól olvassák el e néhány sort azok, akik a vallásosságot és hősiességet nem tudják egy emberben elképzelni:

„Igazi hősi szellem tükröződik ki a hősi halált halt Werner Mölders leveléből, melyet lekipásztórához intézett. — Ez a legvitézebb német pilóta, akit a német birodalom vezére száznál jóval több légi győzelméért 28 éves kora ellenére ezredessé léptetett elő s a legnagyobb katonai érdemrendet, a német vaskereszt lovagkeresztjét, tölgyfalombbal, kardokkal, briliánsokkal ékesítve megkapta, többek között így írt lelkiatyjához, a stettini préposthoz 1941 december 27-én.

Tábori posta 061/56.

„Kedves Prépost Uram! Itt a fronton legszebb perceim közé számítom azokat, amelyekben kedves leveleit olvashatom. Ne haragudjék rám, ha nem

válaszoló azonnal, — nem mindig érek rá. Munkámról már multkoriban beszámoltam, azóta is azt csinálom. Igaz, azóta már sok barátom elesett.

Mi azonban megszabadultunk a halálfélelemtől: hisz mi más lenne a halál, mint rövid elválás itt és örömteli viszontlátás a túlvilágon. Egyre többen fordulnak hozzánk, katolikusokhoz, az élet „negatív szemlélőjéhez” azok közül, akik „pozitív állásponton” vannak az étellel szemben, hogy bátor-ságot és erőt merítsenek belőlünk.

Nemrégiben még kinevettek és lenéztek minket. Irigylük, hogy mi könnyebben hagyjuk itt az életet, mint ők, mert hisz egész lényünkkel rajta függenek. Elszoktak már tőle, hogy semmibe se vegyenek és becsméreljenek minket, amikor látják lelki erőinket, amelyet hitünknek köszönhetünk. Sokan megtértek és magasabban keresik céljukat, mint itt a földön. Azt hiszem, ez a háború mélyebb értelme és célja.

Olyan idő ez, amelyben az emberek megtanulnak hinni és imádkozni. Örülök, hogy megírhatom, hogy sokan jobbak és becsületesebbek lettek, látván a mi katolikus példánkat. Lekicsinyló mosolygásuk tiszteletté és szeretetté változott. Nekik nem olyan könnyű, mint nekünk. De nincs szebb, mintha az ember keresztülverekszi magát ezen a mocsáron és eljut a megismerésbe, fénybe és az igaz hitbe.

Ne aggódjék értem. Ha egy napon el kellene esnem a nemzetért, higgye el, Prépost Uram, hogy az Egyház szentségeivel megerősödve, régi hitemhez híven esnék el. Ha utolsó utamon nem lehetne mellettem a lelkiatyám, azzal a tudattal hagyom el ezt a földet, hogy könyörületes bírómat találok

meg Istenben. De még szilárdan remélem, hogy minden jóra fordul.

Kérem, írjon minél előbb és gondoljon imáiban Werner Möldersre."

De mit beszélek én Werner Möldersről?

A magyar frontnak is megvannak a maga Werner Möldersei... Igaz, hogy ezek nem szájalnak olyan hangosan, mint a „hinterland”-nak ezek a hangosan magyarkodó gátlásnélküli felszabadultjai.

Százával és ezrével jönnek a frontról hős magyarok levelei. (Én magam is publikáltam már belőlük.) Ezek a levelek azt mutatják, hogy ott a fronton magyar hősök (majdnem így írtam: sok magyar „szent!”) harcolnak a magyar hazáért, akik még a front hősi harcaiban is hódolva hajolnak meg az Isten előtt azzal, hogy még a háborúban is az Isten törvényei szerint élnek...

Mert magyar Werner Möldersnek tartom azt a magyar tartalékos főhadnagyot, aki (3 gyerek apja) azt írja a frontról: Álljuk a harcot az orosszal, de állom az ősi harcot magammal is... Mert nem kis munka, hanem hősi férfiharc az is, amit magammal vívok azért, hogy ha hősi halált kell halnom, rendben legyen a (lelki) szénám is az Isten előtt.

Vagy:

Szintén Werner Mölders az a fronton küzdő magyar katona, aki a fronton haldokolva imádkozza: Fogadd el, Istenem, az életemet magyar hazámért áldozatul, hogy minden magyar boldogan élhessen... Én elfogadom a halált... Ez a hősi halál pótolja ki azt, ami érték még hiányzik a te szemedben az életemből...

Vagy:

Werner Mölders az a fiatal katona is, aki a kórház ágyon ezt mondotta:

— Magyar fiú vagyok minden atomommal: Vérem hullásával mutattam ezt meg... De Isten gyermeke akarok lenni azzal is, hogy férfiszívvel elfogadom az Istentől a leszakított lábam helyett a mankót is...

Hősök — szentek világa! ... Magyar hősök — és gloriolátlan magyar szentek...

És most én kérdelem:

Ezen magyar hősök előtt nem szégyenlik magukat a „belső front” vallástalan hencegői? ... Persze könnyebb azt mondani, hogy a komoly vallásosság nem fér össze a harcos magyarsággal és könnyebb lövészárkok fagyos földje helyett a lebújok és bűntanyák hencserein „szenvadni”, — mint megharcolni magammal és először önmagamat, véremet legyőző hősnek lenni, — hogy utána magyar, hősie szívvvel harcoljak a magyar hazáért.

Azokat, akik itthon biztos fedezékben arra akarják tanítani a magyar fiatalságot, hogy a „szenteskedő vallásosság” csak akadálya a hősi magyar lendületnek, ki kellene küldeni a frontra, ahol a halál árnyékában majd megtanulnák, hogy az lesz igazán magyar hőssé, aki Isten hőse is tud lenni. Mert míg ezt meg nem teszik, addig böszén hirdetik okmányokkal bizonyítható megkereszteltségüket, de az életük és magyarságuk nagyon messze esik Werner Mölders és a magyar hősök életétől és magyarságától

És csodálatos: A magyar Werner Möldersek sokszor örökre elnémulnak hősie életük és áldozatuk után, — ezek az itthon hangoskodó hősmagyarok pedig azt kívánják, hogy a magyar fiatalság

dobja ki életéből ezt a tilalomfákkal dolgozó Istent, mert ezek a tilalomfák — szerintük — gátolják a hősi magyar lendületet.

Mikor némulnak már egyszer el ezek a konkolyhintő magyarok? Meddig gondolják még vakmerően ezek a mozgalmi emberek, hogy ők lehetnek a magyar fiatalság tanítómesterei?!

Ha nem tudnák, jegyezzék meg:

A magyar fiatalság inkább a magyar Werner Möldersekhez jár iskolába, mert tudja, hogy csak tőlük, az ő példájukból tanulhatják meg a vallásos magyarságon alapuló magyar lendületet.

És mire tanítják az igazi magyar hősök a magyar fiatalságot? Erre:

Az Istennek és vallási törvényeinek engedelmeskedő magyar nem „égbenéző szenteskedő”, hanem egy olyan férfi, aki tudja, hogy a magyarság hőségé akkor lesz igazán egy férfi, ha előbb Isten hőse lett a törvények megtartásával.

Mert jól tanulja meg a fiatalság a magyar hősök életleckéjét:

A legnagyobb hősiesség az életté tett kereszténység. Aki hódolatával és életével Isten hőse tudott lenni, az hőse lesz a magyarságnak a fronton is, de a békében is.

Vegye tehát tudomásul a mai magyar fiatalság:

Szépen megfér egy magyarban a hűséges istenszeretet és a hősi hazaszeretet.

Ne engedjék meg tehát a magyar fiatalok, hogy megkeresztelt, de pogányéletű magyarok kidisputálják az életükből Krisztust... (Krisztus nélkül nem lesznek magyar Werner Möldersek!)

Ne engedjék, hogy azok, akik csak azért pogány magyarkodnak, mert minden vallás „gátlásai-

tól" irtóznak, megingassák abban a vallásosságban, melyet az édesanya ölében kezdtünk megtanulni.

Ne tűrjék, hogy a modern — megkeresztelt — pogányok most magyarkodó jelszavakkal idegenítés el attól az Egyháztól, melyet eddig szeretni és becsülni tanultak.

Ha pedig túlságosan erőlködnek, vagy megfélemlíteni akarnak, minden magyar fiatalban legyen annyi férfias bátorság és mondja szemükbe:

— Nem igazi magyar az, aki ellentétet akar támasztani a gyakorlati vallásos élet és a lángoló magyar hazaszeretet között...

A pogány magyarok is tiltakoznának azon most pogánykodó magyarok ellen, akik az ősök pogány-ságát arra akarják felhasználni, hogy eltakarják vele a maguk vallástalan életét.

A pogány magyarok pogányok voltak, de becsületesek, mert az istenüknek megadták azt, ami neki dukált, — de a pogánykodó korcsmagyarok még az ősmagyarok pogány istenének sem adnák meg még azt se, amit az őseink megadtak, ha az komoly önlegyőzést, vagy a bennük élő ösztönös állat megfékezését jelentené.

De az ilyenek ne lépjenek fel a magyar fiatal-ság tanítója — vagy megfélemlítőjeként!

Nincs is rájuk szükség, mert az országépítő fiatalság megveti őket. Ez a most felnövő fiatalság tudja, hogy a jövő boldog Magyarországot nem a pogánykodó magyarok, hanem az Isten előtt életükkel hódoló hős magyar Werner Möldersek építik meg...

Tartalomjegyzék

Előszó	5
------------------	---

I. RÉSZ

MAGYAR ÉRTÉKEK KINCSESHÁZA

Magyar hivatástudat	11
Ismered-e a magyar történelmet?	21
Kell-e szégyenlenünk ázsiai eredetünket?	32
Magyar értékek:	40
I. Akik még élnek	40
II. Hősi halottaink	47
III. Magyar szentek	54
Magyaros külsőségek	61
Magyaros szórakozás	71
Bugaci kanásznóta — vagy „sláger”?!	78
Igazi hazaszeretet	86
Európa adóssága	96
Ne bántsd a magyart!	105
Magyar propagandát!	112

II. RÉSZ

VESZÉLYEKET REJTŐ MAGYAR PROBLÉMÁK

„Egységben az erő!”	125
„Katolikus” magyar — „protestáns” magyar	134
Fajmagyar — vagy szentistváni magyar?	142

Idegen név — magyar szív	151
„Fajidegen" intelligencia	158
Történelemóra a tábortűz mellett	165
Örök ellenzéki	174
Ne bámuld az idegent!	181
Parasztimádat — műparasztok	188
Örségváltás — új honfoglalás	196
Délibábkergetők	205
„Osztálynélküli" magyarság?	215
„Magyarnak a magyar földet!"	225
Pártok előszobájában	234

III. RÉSZ

KÉSZÜLŐDÉS AZ ORSZÁGÉPÍTÉSRE

Az új Európa zászlóhordozói	249
Reformnemzedék	257
Íróasztal vagy vállalkozószellem	266
A 20 milliós magyarság felé	273
Vezérutánpótlást!	286
A spanyol példa	296
Deresszakállú ifjúsági vezérek	306
Magyar Werner Mölders-eket!	315

